

OLIVER BOTTINI

CRIMĂ ZEN

t...
TRITONIC

virtual-project.eu

Crime scene

4

t...
TRITONIC

scene crime scene crime

Oliver Bottini

Crimă Zen

Mord im Zeichen des Zen

S. Fischer Verlag GmbH, Frankfurt am Main, – 2004

TRITONIC – 2007 pentru prezenta ediție în limba română

Colecția: CRIME SCENE

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BOTTINI, OLIVER

Crimă Zen / Oliver Bottini: trad.: Marilena Violeta Motișan – București:

Tritonic, 2007

ISBN 978-973-733-164-9

I. Motișan, Marilena Violeta (trad.)

821.112.2-31=135.1

Redactor: VALENTIN DUMITRIU

Coperta colecției: ALEXANDRA BARDAN

Ilustrația copertei: Jurate Lasiene / Dreamstime.com

Tehnoredactor: OFELIA COȘMAN

Comanda nr T 327 / septembrie 2007

Bun de tipar: septembrie 2007

Tipărit în România

OLIVER BOTTINI

CRIMĂ ZEN

Traducere de MARILENA VIOLETA MOTIȘAN
Stilizare de VALENTIN DUMITRIU

crime scene

~ 4 ~

TRITONIC

– 2007 –

Toate personajele și întâmplările acestui roman sunt fictive. Din câte știu, nu există o organizație cu numele *Asile d'enfants*. Orice asemănare cu persoane în viață sau decedate este întâmplătoare și neintenționată.

Oliver Bottini

Pentru Chiara

*Cel care cunoaște oamenii este un cunoscător;
cine se cunoaște pe sine e un înțelept.*

Kuei-feng Tsung-mi (780-841)

PROLOG

Privind pentru prima dată, în acea dimineață de duminică, pe geamul bucătăriei spre strada principală, înzăpezită, din Liebau, Johann Georg Hollerer avu o viziune. În perdeaua deasă de fulgi se contura silueta unui călugăr asiatic, îmbrăcat numai într-o sutană și încălțat în sandale. Țeasta aproape cheală și umedă îi strălucea în lumina difuză a dimineții. Trecea încet pe lângă fereastra bucătăriei lui Hollerer, spre piața bisericii. Cu mâna stângă se sprijinea într-un baston simplu, de mărimea statului de om, iar în mâna dreaptă ținea un taler mic. Hollerer gândi: *pe ăsta mi l-a trimis Amelie*. Apoi silueta din zăpadă dispăru.

Hollerer se întoarse la micul dejun. Acolo stătu minute în șir fără să se miște, gândindu-se ce voise, oare, Amelie să-i transmită. Îl irita peste măsură că tocmai ea, care fusese, în timpul vieții, o catolică înverșunată, i-a trimis un călugăr budist din Asia, prin intermediul căruia să-i vorbească.

Se ridică, în sfârșit, supărat. Chiar și după moartea ei, Amelie îi vorbea în șarade și-i strica tot cheful.

Abia după o jumătate de oră înțelese că nu era vorba de nici o viziune.

În timp ce își încheia haina de uniformă peste abdomenul generos, își aminti că a văzut o pată de culoare închisă deasupra urechii drepte a călugărului. Nu pusese preț pe ea de la început. Mai târziu, pata i se păru cam ciudată, cu forma ei lunguiață și pielea colorată în albastru închis. Hollerer cunoștea astfel de pete prea bine. Le știa în toate stadiile, în toate mărimile și pe toate părțile corpului.

Călugărul avea o rană la cap. Ca și când ar fi dat cu el de ceva sau ar fi fost lovit.

Neliniștit, se îndreptă spre noptieră. Sub Vechiul Testament, destul de prăfuit, se afla vechiul său pistol de serviciu. În treizeci de ani nu îl purtase niciodată și, mai mult decât atât, nu-l folosise. Acum îl scoase din sertar, prinzându-l cu două degete.

Hollerer îl găsi pe călugăr în piață. Deși ningeă încă foarte tare, acesta ședea cu picioarele încrucișate sub el, în fața treptelor bisericii catolice. Își ținea ochii închiși. Buzele i se mișcau, ca și când ar fi vorbit. De auzit nu se auzea nimic.

În fața lui, pe jos, era talerul. Părea a fi din lemn și era gol. Pe marginea lui îngustă se adunaseră fulgi, într-un cerc alb.

Douăzeci – douăzeci și cinci de locuitori din Liebau se adunaseră în jurul lui, în semicerc. Erau acolo și primarul și cei doi preoți, alte oficialități, câțiva țărani și copii. Nimeni nu spunea nimic. Nu se auzea nici măcar o șoaptă. Hollerer avea sentimentul că toți așteptau să se întâmple ceva. Așteptau ca acel călugăr să deschidă ochii și să-i lămurească ce făcea aici și de unde venea. Sau poate așteptau ca unul dintre ei să aibă inițiativă.

Hollerer se apropie de el, la o distanță de aproximativ doi metri. Îi văzu rana. Avea zece centimetri lungime și cinci lățime. Un semn albastrui, pe margini galben-verde, în mijloc roșu închis. Poate că se lovise de ceva fără să vrea, sau poate că-l lovise cineva. Simți un fior pe spate.

Se alinie și el în acel semicerc. Acum văzu o rană și pe obrazul stâng al călugărului. Era una deschisă, care cu siguranță sângerase până nu de mult. Crusta formată nu se putea usca din cauza ninsorii.

— Trebuie să facem ceva până nu îngheață, spuse Hollerer fără a se adresa în mod concret cuiva. Mulțimea începu să se miște. Se auzi o învălmășeală de voci.

Și călugărul se mișcă. Își ridică mai întâi capul și apoi deschise ochii. Erau foarte înguști și, după părerea lui Hollerer, fără viață și triste. Călugărul își plimbă încet privirea peste toți cei din jurul său. Câteodată aveai impresia că ochii i se opreau asupra unuia sau a altuia, ca mai apoi să-și schimbe direcția.

Și asupra lui Hollerer se opriră pentru câteva secunde. Privirea era stranie. Nu era dușmănoasă. Era numai stranie. Atotștiutoare. Hollerer nu își putea explica acea căutătură. Călugărul îl fixa ca și când l-ar fi cunoscut. Ca și când ar fi știut ceva despre el, ceva ce el însuși nu știa.

Apoi își mută ochii spre altcineva.

— Și ce am putea face? întrebă Ponzelt, primarul. Să-i spunem că la noi e interzisă cerșetoria?

Câțiva locuitori din Liebau părură amuzați de spusele acestuia.

Hollerer se apropie iar de călugăr. Se opri cam la un metru de taler. Acum văzu că pe fundul lui se adunase apă. Se aplecă puțin și își sprijini mâinile de coapse. Simțea pistolul lângă cotul drept. Deodată, avu senzația că e ridicol.

— Trebuie să intrați undeva unde e cald, spuse el. Sunteți complet ud. O să vă îmbolnăviți de moarte în felul ăsta.

Călugărul schiță un zâmbet abia perceptibil. Hollerer observă că e încă tânăr. Cel puțin așa arăta. Colegul său, Niksch, avea douăzeci de ani și nu părea mult mai tânăr.

Călugărul arată spre taler, apoi spre gură. În același timp, își aplecă de mai multe ori capul, ca și când ar fi vrut să le mulțumească, sau să se încline, sau, pur și simplu, numai să dea din cap.

— Vrea bani, spuse cineva din spatele lui Hollerer.

Hollerer mormăi ceva și goli talerul. După ce scurse toată apa din el, îl șterse cât putu de bine cu mâneca hainei. Apoi puse în el o monedă de doi euro și îl așeză în fața călugărului, care-l privea nemișcat.

Hollerer ridică un deget și arată spre propriul obraz stâng, apoi spre partea dreaptă a capului.

— Ce s-a întâmplat?

Dar călugărul își încrucișă numai brațele pe piept, se aplecă ușor și închise ochii. Hollerer voi să-l roage să-i deschidă din nou și să-l mai privească așa cum o făcuse înainte. Dar, oricum, omul nu l-ar fi înțeles, așa că spuse numai:

— Lăsați-l în pace. Mă întorc imediat.

Pe când se întorcea cu două sandvișuri cu brânză de la măcelărie, la prima vedere părea că nimic nu se schimbase. Călugărul ședea cu ochii închiși, iar cei din Liebau, acum în număr de patruzeci, erau tot în semicerc în jurul lui. Dar Hollerer simți că se schimbase atmosfera.

Drept confirmare, Ponzelt îl prinse de braț și-l trase deoparte, sub umbrela lui.

— Oamenii noștri devin tot mai neliniștiți, spuse el privind spre călugăr. Trebuie să scapi de el.

Hollerer privea tăcut o picătură de apă care atârna de vârful nasului lui Ponzelt.

— Te întrebi, continuă acesta, dacă acolo de unde vine sau unde se duce mai sunt mulți de acest fel? Dacă de acum vor veni în fiecare duminică dimineața, aici, în Liebau, să cerșească? Știi tu, tipi de felul Hare Krishna sau Baghwan, sau alții de acest gen. Oamenii noștri cred că au destule probleme și nu vor ca anumite secte să-și facă adepti printre ei.

În sfârșit, picătura căzu din vârful nasului lui Ponzelt. Acum se îndreptă și Hollerer spre călugăr.

— Înțelegi? întrebă primarul. Oamenii sunt neliniștiți în aceste vremuri. De unde să știm că el și colegii lui nu au ceva de gând?

Hollerer aprobă, dând din cap, dar nu spuse nimic. Se întrebă dacă până și el era un oportunist care pune multe la cale dar nu era niciodată de vină. Care era atât de curat încât nici o pată nu se prindea de el.

De la moartea Ameliei avea adesea gânduri ciudate. Gânduri ca: *Sunt un pesimist? Un optimist? Un egoist? Oportunist?* Pe vremuri, când nu avea astfel de idei, viața era mai simplă. Mânca, muncea, dormea și se certa cu Amelie. Dar nu avea gânduri stranii.

— S-ar putea să... spuse Ponzelt, dar, în același moment, călugărul deschise ochii și el amuți.

Așteptau, tăcuți, să vadă ce se va întâmpla. Hollerer avea impresia că străinul simțea ceea ce se petrecea în jurul său. Simțea că se schimbese atmosfera.

— Cel mai bine ar fi, zise primarul, să mergi la el, să-i ceri cartea de identitate și să-ți notezi datele lui. Atunci și oamenii noștri vor observa că ești alături de ei. Iar adeptii Hare Krishna vor afla că nu sunt bineveniți aici, în Liebau.

— Cel mai bine, mormăi Hollerer îndreptându-se spre călugăr, ar fi să mă pupi în fund.

Se întrebă, indispus, dacă numai faptul că-l votase pe Ponzelt îl transforma și pe el într-un oportunist. Se hotărî să amâne răspunsul la întrebare până la următoarele campanii electorale. Dacă l-ar alege iar, totuși, ar trebui să se analizeze mai atent.

Călugărul îl urmări cu privirea. Hollerer avu din nou impresia că acesta îl cunoștea. Cu toate astea, sau poate chiar din această cauză, privirea lui părea obosită și melancolică.

Și lui Hollerer i se mai părea că vede ceva în acei ochi străini: frică.

Îi întinse călugărului punga deja udă, în care erau sandvișurile.

— Poftim ceva de mâncare, spuse el. Vocea sa era liniștitoare fără intenție.

Călugărul dădu din cap și privi în pungă.

— Brânză de aici, din zonă, spuse Hollerer. Mă gândeam că trebuie să fiți vegetarian.

Călugărul luă un sandviș și i-l înapoie pe celălalt. Hollerer vru să protesteze, dar călugărul scutură punga nerăbdător.

Hollerer o luă, o închise și-i spuse:

— Bine atunci. La revedere.

Cu punga în mână se întoarse la Ponzelt. Dar nu se mai adăposti sub umbrela acestuia.

— Și? întrebă primarul.

— Acum mănâncă, mormăi Hollerer și dădu cu piciorul în stratul gros de zăpadă.

I. CĂLUGĂRUL

1

Louise Boni ura zăpada. Fratele ei își pierduse viața în zăpadă, soțul ei o părăsise în zăpadă și ea omorâse un om, tot în zăpadă. Cel mai mult o obsedau amintirile legate de acesta din urmă. În ultimele veri reușise să le uite cât de cât. Dar în iernile cu ninsori o însoțeau pas cu pas, neiertătoare. Acasă, la sediul poliției sau când era pe drum. Ca un câine de luptă care nu-și descleșta gura și de care nu putea scăpa.

Chiar și acum, când, din pat, dădu la o parte draperia de la geam, privind minute în șir afară, la vârtejul de zăpadă, se gândi tot la acel om. Îl vedea culcat pe o stradă acoperită de omăt, în mijlocul unei Pete crescânde, formată din minunate cristale roșii. René Calambert, profesor din Paris, chipeș, căsătorit, cu o fiică, un glonț în picior, unul în burtă, ambele din arma ei din dotare.

Lăsă din mână perdeaua și căzu înapoi pe pernă. Ninge neîntrerupt de ieri de la prânz. Nu se întrevedea nici o îmbunătățire a vremii pentru astăzi și duminică. Freiburgul se sufoca de atâta zăpadă. Colegii ei se bucurau de schi, soțiile lor de vacanța de iarnă petrecută cu familiile, iar copiii de bătaia cu bulgări. Louise se bucură, acum, măcar de un moment fără imaginea lui René Calambert, care sângerase până murise.

Se uită la ceasul digital. Era ora 11:30. Închise ochii.

Telefonul sună o oră mai târziu. Intră în camera de zi. Pe afișaj era numărul de mobil al lui Bermann.

— Da?

— Luis? Așa o numeau unii dintre colegii ei, „Luis”. Astfel îi neutralizau originea franceză, precum și sexul. Bermann rosti acel „u” cu toată puterea sa de bărbat care trage de fiare, dar poate și pentru că era șeful secției 11.

— Da.

— Trebuie să pleci la Liebau.

— Astăzi e sâmbătă.

— Cu toate astea...

— Nu, spuse ea și puse receptorul jos. Se miră de propriul curaj. De câteva săptămâni se opunea din răspuțeri obișnuinței lui Bermann de a se folosi de ea și de a-i da ordine. Ceva părea că se sfârșește. Nici ea nu

știa ce anume. Nu i se părea că recenta ei atitudine avea să îi ofere o viață nouă. Mai degrabă urma să o arunce într-o prăpastie.

Privi la viscolul de afară. Îi trecură la repezeală prin fața ochilor trei figuri. Două erau ale unor morți iar ultima aparținea unei amintiri dureroase.

Cei trei bărbați ai mei, gândi ea. *Oamenii mei de zăpadă*. Se strădui să-și țină echilibrul sub duș cu ochii închiși. Îi deschise puțin, dar nu-i era mai bine. Cu toate că apa vâjâia și ușa băii era închisă, auzi totuși telefonul sunând. Mai târziu, cu părul ud, ședea pe canapea, învelită în halatul de baie. Bermann îi lăsase două mesaje. Apăsă tasta pentru redare.

Primul mesaj era un ordin: „Luis, sună-mă imediat. Am nevoie de tine.”

Al doilea mesaj aducea a amenințare: „Luis, dacă nu mă suni în cinci minute, voi cere să fii pedepsită disciplinar și te șterg de pe lista Soko.” Vocea lui era rece ca gheața.

Își stăpâni impulsul de a lua celularul. Se întoarse în baie și încercă să nu se gândească la lista Soko. Pentru un criminalist era destul de neplăcut să nu se afle pe ea. Cea mai mare pedeapsă era să fii șters de acolo. Te gândeai toată viața la cele două sau trei liste Soko pe an. Restul era rutină.

Când îl sună pe Bermann era ora 13:00. Acesta răspunse imediat.

— Douăzeci de minute, Luis, zise el. Am introdus deja procedura disciplinară.

În fundal se auzeau voci. Un difuzor anunța diferite oferte. Bermann se afla într-un supermarket.

Închise ochii.

— Rolf, sunt liberă.

— Și eu m-ara săturat de tine, spuse Bermann.

Louise îl înțelese. Atitudinea lui n-o miră și n-o deprimă.

— Ce părere are Serviciul de permanență?

— Nici o părere, pentru că n-a fost la locul faptei.

— Nu a fost la locul faptei?

Îl simțea nervos.

— Nu s-a întâmplat nimic propriu-zis. Iar, pentru că nu s-a întâmplat nimic, și pentru că serviciul de permanență este subordonat, n-a fost la fața locului. Și pentru că și noi suntem subordonați, pleci tu acolo.

— Nu poate să facă Anne asta?

— Nu.

În timp ce Bermann făcea referiri la situația personalului din cadrul Serviciului de urgențe al poliției, precum și la drepturile lor la concedii și zile libere, Louise se întreba cum putea el să înceapă o procedură de sancționare disciplinară într-un supermarket? Probabil că formularele se găseau în spatele vitrinei, în vase de inox, și procedura de sancționare era astăzi în ofertă, după cum spune o doamnă, făcându-i reclamă în timp ce își dă jos mănușile de unică folosință, pline de sânge.

Zâmbi.

— Așadar? întrebă Bermann dur.

— Așadar, spuse ea. Măcar astfel avea să fie în mijlocul oamenilor, se gândi. Nu urma să își petreacă tot sfârșitul de săptămână acasă. Nu avea să se gândească numai la René Calambert.

Atunci se concentra numai asupra lui Bermann, care-i vorbea despre Liebau și lucruri foarte ciudate.

Tulburările de echilibru persistară chiar și când, cu cincisprezece minute mai târziu, stătea în Mégane-ul ei roșu din garajul subteran și privea în semiîntuneric. Ușa se mișcă și pilonii de beton se clătinară. Închise ochii, apoi îi deschise și mai așteptă un moment. Avea arsuri la stomac și dureri de cap.

Ușa glisantă se deschise și lumina crudă a neonului invada garajul. Administratorul blocului, Ronescu, ieși și trecu pe lângă ea. Contururile trupului său masiv se repetară ca și când ar fi fost înconjurat de o aură. Privi în urma lui, fascinată. Misteriosul Ronescu își dezvălui secretul: era un medium.

Chicoti și coborî din mașină. Avea să ia un taxi.

Pentru a nu-l speria pe administrator, închise încet ușa mașinii.

— Domnule Ronescu, spuse ea.

— Ah, doamnă Louise, răspunse acesta, întorcându-se spre ea, în timp ce fața lui înaltă și cenușie, de câine, prinse viață. Cutele adânci de grăsime de pe figură îi tresăriră și fruntea i se netezi pentru moment. Aura rămase, însă.

— Am făcut rost de o sticlută de țuică.

Ronescu își ridică sprâncenele brune cu fire argintii.

— S-o golim împreună, spuse el, în timp ce ochii îi rămaseră apoși și fără viață. Avea un „r” graseiat, și vocalele deveneau, în gura lui rotundă, late și pline de dorințe. Louise avea impresia că ar fi vrut, parcă, să treacă din limba străină înapoi în limba maternă.

Nimeni nu știa de unde venise Ronescu și ce făcuse înainte. În cartier se zvoneau lucruri nu prea bune despre el. Se spunea că era un fost agent care spiona în România pentru Israel.

Acum era bătrân, văduv și sărac.

Ronescu flutură mâna în semn de salut și plecă. Pentru moment, contururile trupului său se întretăiară. Apoi se despărțiră iar.

Louise urcă pe drumul pentru mașină. Pe betonul ud se vedeau urmele negre ale pneurilor. Deschise ușa mică a garajului. Afară, zăpada cădea neconținut. Înjură, pornind spre stația de taxiuri.

În timp ce taxiul aluneca prin oraș, încercă să pună cap la cap cele spuse de Bermann. Vorbise despre un japonez care umbla în sandale prin zăpadă, acolo, în Schwarzwald. „Un japonez”, spusese el. Bermann nu era rasist, numai comod. N-avea nici timp, nici chef să cugete înainte de a spune ceva. Și mai era și furios pe ea.

— Un japonez chel cu o robă neagră, adăugase el. Atunci îl auzise șoptind: Acceptați și cărți de credit?

Hollerer, polițistul din Liebau, a sunat la Direcția poliției. Nu știa ce să-i facă acelui călugăr. Nu săvârșise nimic rău. Pe de altă parte, avea să înghețe cu siguranță dacă se mai plimba prin zăpadă cu aproape nimic pe el.

Hollerer a mai spus că oamenii din Liebau erau neliniștiți. Probabil că se temeau ca nu cumva să se înființeze în apropiere vreo sectă. Cei din Liebau cereau să se întreprindă ceva la timp. Primarul îi presa. Adunase oficialitățile, dădea telefoane și nu-i dădea pace lui Hollerer. Voia să se cerceteze cazul care, de fapt, nici nu exista.

— Tu îți iei o mină serioasă, preocupată, scrii cât se poate de mult și apoi dispari, îi spusese Bermann. Și sunetul unei case de marcaj îi însoțise cuvintele.

Louise își dădu seama că, de când se urcase în taxi, avea ochii ațintiți spre tetiera din față. Stările de dezechilibru se atenuaseră. Observă, cu părere de rău, că lucrurile din jur își pierduseră aura.

Încerca să-și amintească dacă-l cunoaște pe Hollerer. Numele îi era familiar. Oare îl întâlnise undeva? Nu își aducea aminte.

Călătoria părea nesfârșită. Circulația de sâmbătă era complet dată peste cap din cauza ninsorii. Oamenii treceau sub umbrelele lor pline de zăpadă pe podurile de pe râul Dreisam, cu capetele plecate. Statuile lui Aristotel și Homer dispăruseră sub inesteticele veșminte de nea. Depășiră un accident de circulație și apoi se opriră. Pe lângă ei treceau utilitarele de la ADAC, fluidizând circulația. Dar tânărul taximetrist nu părea să fie tulburat de nimic. Fluiera printre dinți melodii monotone.

După ce dispărură casele, de o parte și de alta a șoselei, albul zăpezii deveni insuportabil. Șoferul își puse ochelarii de soare iar Louise strânse din ochi. Parcă mergeau spre nimic.

René Calambert a murit într-un astfel de nimic, pe o șosea îngustă, în afara orașului Münzingen. Bermann și ceilalți au luat-o în direcția greșită. Numai ea a mers în direcția corectă.

Nu. Ea a mers în direcția greșită.

— Ce? întrebă șoferul.

— N-am spus nimic.

— Ați spus *direcție greșită*.

— Nu mă refeream la dumneavoastră.

— Okay.

Șoferul dădu din cap. Din spatele ochelarilor negri, îi simțea privirea îndreptată spre ea, în oglinda retrovizoare. Era tânăr, aducea a student și avea un păr buclat și rebel. Îi săriră în ochi lobii urechilor lui, neobișnuit de mari, cam cât dopul unei sticle de votcă. Deodată, avu chef să-i prindă lobul urechii drepte între degetul arătător și cel mare și să se joace cu el.

Își întinse deja mâna spre el. Șoferul se aplecă și mai luă o pereche de ochelari de pe bord.

— Poftim, spuse el.

— Mulțumesc.

Ochelarii erau reci ca gheața. Aveau forma a două dreptunghiuri de culoare închisă. Într-un fel, îi aminteau de Bob Marley, Rastafari și hașiș. În urmă cu cincisprezece ani i-ar fi purtat în discotecă.

— Mi-i puteți da înapoi când ne vom mai întâlni, spuse șoferul.

— Cum vă numiți? îl întreabă ea, în timp ce își punea ochelarii de discotecă.

— Anatol Ebing.

— N-o să ne mai vedem, Anatol.

— Sunteți deja a patra sau a cincea oară la mine în mașină, în decurs de un an. Șansele nu sunt chiar atât de rele, nu?

Anatol zâmbi.

Ea îl privi speriată. Nu i se părea deloc că l-ar mai fi întâlnit.

În mintea ei apăru fața unui alt bărbat. Era rotundă, plină de bunăvoință și înțelegeră. Și corpul lui era la fel de rotund, de binevoitor și înțelegător. Avea degete grăsuțe, albe, ocupate la fiecare două minute să-și tragă în sus pantalonii care-i alunecau. În amintirea ei, fața își pierdea din bunăvoință și se colora în roșu închis. Bărbatul căruia îi aparținea figura stătea într-o bucătărie, înaintea unui tată care își luase soția și fiica ostatică și le amenința cu cuțitul. *Cum ați putea să omorâți pe cineva pe care-l iubiți?* îl întreabă supărat bărbatul cu fața roșie pe acel tată. Acesta îl privi derutat și lăsă cuțitul jos. *Da, asta speram și eu*, mormăi bărbatul.

Hollerer.

Hollerer nu era în Liebau. Îl urma, în mașina poliției, pe călugărul care-și continua drumul. Prin stație anunța postul de poliție Liebau unde se afla.

Un tânăr polițist plin de zel, cu ciudatul nume Niksch, o duse pe Louise mai departe în acel neant. Avea impresia că alunecă pe un câmp nesfârșit de omăt. Nu mai existau nici pomi, nici case și nici garduri. Numai stâlpi de tensiune electrică și ciori.

Nici măcar René Calambert nu rățăcea pe aici.

Niksch avea guturai, mâini fine, și mergea intenționat prea repede. La fiecare curbă, mașina derapa. Încântat de el, o redresa repede.

— Ce reflexe grozave, spuse ea, și se întreabă dacă tânărul voia s-o impresioneze fiindcă era femeie sau pentru că aproape îi putea fi mamă.

— Particip la raliuri, spuse Niksch.

— Nu acum, te rog, replică Louise.

Zece minute mai târziu, o mașină a poliției apăru în stânga, în troienele de zăpadă. Staționa la picioarele unui munte golaș. Pe la mijlocul distanței, în linie dreaptă

deasupra mașinii, se putea vedea un punct negru. Louisei îi trebui un moment să-și dea seama că punctul se deplasa încet în sus.

Niksch deschise stația și strigă:

— Șefu', îl vedem, e chiar deasupra dumneavoastră!

— Ce spui... Vocea lui Hollerer suna neclară, ca și când ar fi vorbit cu gura plină. Ai la tine aparatul de fotografiat, Niksch?

— Bineînțeles, strigă Niksch satisfăcut, virând la stânga.

Hollerer coborî din mașină. În timp ce Louise se îndrepta spre el zâmbea, de parcă ar fi recunoscut-o. Își dădura mâinile.

— Să stăm puțin înăuntru, la căldură, spuse el oarecum înfuriat, ținându-i ușa. După ce se așează, o întreabă:

— Ați venit singură?

— Da.

Îl urmăriră tăcuți pe călugăr, prin parbriz. Ninsoarea încetase și cerul se înseninase. Bine că avea ochelarii de soare! Lui Hollerer îi era greu să-și țină ochii deschiși. Călugărul lăsase deja în urmă o cincime din deal și nu mai urca drept, ci oblic. Era la o depărtare de o sută de metri de ei.

— Oare unde vrea să meargă? mormăi Hollerer. Părea că de ore întregi și-ar fi pus această întrebare.

— Ce e după acest deal?

— Nimic, spuse el și opri motorul.

Sunetul ventilatorului se mai auzi o vreme.

Niksch îl urma pe călugăr la o distanță de zece metri. Acum duse aparatul de fotografiat la ochi. Apoi se întoarse și ridică din umeri. Hollerer îi făcu semn să continue. Îi arătă spre stânga, apoi spre dreapta, și ridică și el din umeri. Tânărul era confuz.

— Niksch e talentat, spuse Hollerer. De exemplu, e un bun șofer. Din păcate e un polițist jalnic. Lucrează la fel cum conduce mașina: atent, dar mult prea repede. În afară de asta, îi plac la nebunie curbele și nu are chef să lucreze constant. Cel mai mult îi place să muncească în salturi, dacă mă înțelegeți ce vreau să spun.

— Nu prea.

— Rezultatele muncii sale sunt creative, dar nefolositoare.

Louise zâmbi.

Se cunoscuseră în vară, înainte de René Calambert. Hollerer era de pe atunci gras, dar, dacă n-o înșela memoria, mai pusese ceva pe el între timp. Și aspectul lui era cam dezordonat, chiar neîngrijit. Era prost bărbierit și purta o haină plină de pete. Pe burtă avea firimituri de pâine.

— De ce sunt eu aici? întrebă ea.

— Există oameni care au un al șaselea simț pentru pericole, răspunse Hollerer. Ei văd ceva sau pe cineva și, deodată, se pornește alarma în capul lor și simt amenințarea. Văd un om ca acesta, spuse el arătând cu capul spre călugăr, și simt că ceva nu e în ordine.

— Și vreți să spuneți că dumneavoastră sunteți unul dintre ei?

— Nu. Dar Ponzelt este. Primarul nostru.

Louise râse, iar Hollerer izbucni și el în hohot, deși cam forțat. De aceea, fața lui deveni, curând, serioasă.

Îi explică Louisei că, după părerea lui Ponzelt, călugărul îl reprezenta pe anticrist, care netezea drumul spre Liebau unei cohorte de diavoli.

— De aceea sunteți aici, spuse el. Să-l liniștiți pe primar și să-l speriați pe anticrist. Dar, poate că, într-un fel, Ponzelt are dreptate... ceva e, totuși, ciudat, spuse el, arătând iar spre călugăr. Și el se teme. Și e rănit.

Hollerer descrie rănila călugărului. Admise că poate proveneau de la un accident. Cine știa de cât timp era acest călugăr pe drum. Poate că în delirul său se lovise de un copac. Poate că niște tineri îl bătuseră.

— Totuși, spuse Hollerer.

— Și dumneavoastră sunteți unul dintre aceia, îl contrazise Louise.

Hollerer râse.

— Și dumneavoastră?

Ea ridică din umeri. *Poate pe vremuri*, gândi ea. De când cu întâmplarea Calambert, nu se mai putea baza pe vocea ei interioară.

Hollerer își contemplă firimiturile de pâine de pe piept. Le înlătură cu mâna.

— Așadar, spuse el și deschise ușa mașinii.

Louise n-avea nici un chef să iasă în frigul de afară și să alerge după călugăr. Ar fi preferat să se întoarcă în Liebau cu Hollerer. S-ar fi așezat într-un local și ar fi povestit. Era de părere că aveau dreptul ca măcar la

sfârșit de săptămână să se opună unor oameni ca Ponzelt sau Bermann. Coborî din mașină, oftând.

Își croiră cu dificultate drum prin zăpada înaltă de la poalele dealului. Picioarele li se afundară până la glezne. Hollerer începu să respire greu după numai douăzeci de metri. Niksch îl fotografia pe călugăr dintr-un alt loc. Hollerer îl strigă.

— Ajunge, spuse el, poți să te întorci.

Louise simți că polițistul voia să rămână doar cu ea. Avea ceva pe suflet. Bănuia ce era.

Îl urmărea pe Niksch până ajunse la mașină. Atunci, Hollerer spuse:

— Am auzit de povestea cu francezul...

— Așa?

— M-am temut de asta. Să nu ajung prea târziu.

— Să ce...?

Louise se opri. La fata aceea nu se mai gândise de mult. Se gândea numai la Calambert, nu la fata aceea moartă.

Calambert o pliasă ca pe o bucată de hârtie ca să încapă în portbagajul mașinii. Annetta. Violată, bătută, strangulată. Totuși mai trăise patru zile.

Avea un abțibild pe luneta mașinii: *It's a man's world*.

Nu își mai amintea cum o găsisese pe Annetta. Cum deschisese portbagajul, cum îi dezlegase gleznelor și chemase salvarea. Așa scrisese în raport. Așa trebuie că se întâmplase. A uitat totul, în afară de imaginea lui Calambert pe moarte.

— Se pare că vă stă pe suflet, spuse Hollerer privindu-i fața și corpul.

Ea roși. Patru kilograme nu se puteau ascunde. Nici nopțile fără somn și toate celelalte.

Dar îi era recunoscătoare lui Hollerer că-i amintise de acea fată.

După ce Niksch se urcă în mașina sa, își continuă drumul prin zăpadă. Pantofii sport ai Louisei erau uzi și frigul îi ajunse la oase. Hanoracul pe care îl purta abia putea rezista vântului rece. Și Hollerer, care avea pe el numai haina de la uniforma de polițist, înghețase. Ea își vârî mâna în buzunarul hanoracului.

— Hopa, dar ce e aici, spuse, scoțând o sticlă de Jägermeister.

— Ce idee, mormăi Hollerer.

— Împotriva frigului, zise ea deschizând sticla.

Și Hollerer bău o înghițitură.

În timp ce mergeau, Hollerer îi strigă călugărului să se oprească, să-i aștepte, dar acesta nu reacționează în nici un fel.

În sfârșit îl urmară pe coasta dealului. Louise începu să transpire și apoi să tremure de frig. Vântul sufla tot mai rece. Aruncă o privire spre mașina lui Niksch, care porni în trombă, apoi îl privi pe Hollerer, a cărui față era la fel de roșie ca în vara din urmă cu doi ani, când se cunoscuseră. Îi veni să râdă când își aminti ce furios fusese atunci. *Ați putea ucide pe cineva pe care-l iubiți?*

Câțiva metri mai încolo, Hollerer se opri. Își sprijini palmele de genunchi. Abia mai putea respira. Îi făcu semn cu capul să plece mai departe.

— Dar... cu atenție, găfâi el. Aveți o... Îl apucă un acces de tuse.

— Armă?

Ea negă, dând din cap.

— Ceva... e... ciudat, răsuflă el.

Ea privi în sus, spre deal. Recuperaseră bine de tot. Între ei și călugăr mai erau numai treizeci de metri. Acesta își făcea drum, urcând cu greu, cu ajutorul bastonului, prin zăpadă. Părea mic și slab. Nu își întoarce nici măcar o dată privirea spre ei. Oare Hollerer îl credea periculos? Tatăl acela din bucătărie fusese periculos. Calambert fusese periculos. Dar călugărul?

În depărtare îl văzu pe Niksch virând spre drumul național. De aici de sus se vedea foarte bine șoseaua. Era ceva mai înaltă decât câmpul înzăpezit pe care-l străbătea. O dungă îngustă, paralelă cu orizontul.

— Poftim, zise Hollerer, întinzându-i arma. Era un SIG SAUER, nu un Walther P-5. Îi verifică piedica și îl vârî la brâu, în spate. Lui Bermann îi plăcuse acest tip de armă. Avea o formă frumoasă, spunea el. De la moartea lui Calambert, era primul pistol pe care-l ținea în mână. Era tocmai pistolul preferat al lui Bermann.

Îi mulțumi lui Hollerer și porni mai departe.

După câteva minute îl ajunse din urmă pe călugăr. Acesta o salută, dând ușor din cap, dar nu se opri. Ea îi aruncă o privire liniștitoare lui Hollerer, care era la vreo patruzeci de metri depărtare, și-l urmă pe călugăr. Mirosea tare a transpirație, a trup de om și a necunoscut. Îi puse blând mâna pe braț în sfârșit se opri. Sub mâna ei, sutana era udă learcă. Îl privi, zâmbind liniștitor. Călugărul nu o scăpă din priviri, în timp ce ea îi cerceta rănile. I se părea că era ridicolă cu ochelarii de rastafarian.

Hollerer avea dreptate. Nu se putea spune sigur că rănile proveneau de la un accident. Și ei i se părea că ceva îl speriasse pe călugăr și că îi era frică. Nu de ea și nici de Hollerer. Îi era frică de ceva nevăzut. Simțea că ar fi vrut, parcă, să plece cât mai repede de pe coama dealului.

Involuntar, se uită în jur. În partea stângă, la aproximativ o sută de metri, începea pădurea. În partea dreaptă, unde o aștepta Hollerer, era arătură. În afară de ei nu mai era nimeni.

— Vreau să vorbesc cu dumneavoastră, spuse ea.

Călugărul o privi, tăcut. Cu toată frica și oboseala, părea liniștit. Era un fel de siguranță străină ei. Era o siguranță care nu se pierde niciodată, orice s-ar întâmpla.

În timp ce ochii călugărului o priveau ca de la o distanță imensă, părea că citea totul de pe fața ei. Citea ce i se întâmplase lui Calambert și ce se mai petrecuse de atunci încolo. Citea cum se transformase ea din acel moment. Fără să vrea, își plecă privirea.

Călugărul se întoarse și porni când văzu că nu-i mai spune nimic. Louise șovăi o clipă, apoi îl urmă.

Trecură zece minute. Călugărul părea c-o uitase. Nu o privea și nu încerca să scape de ea. Mergea încet dar sigur de ținta sa, spre pădure.

Hollerer, însă, n-o uitase. Îl auzi strigând-o. După ce trecură de creastă și coborâră pe partea cealaltă a dealului nu-i mai auzi strigătele.

N-avea habar ce anume o făcea să-l urmeze pe călugăr fără să încerce să-l oprească. Simțea numai că trebuia să-l însoțească necondiționat pentru un timp, pe misteriosul său drum, în ciuda frigului și a picioarelor ude. De la întâmplarea cu Calambert, nu mai avusese o astfel de certitudine. Poate că voia să-l ocrotească sau să-l

scape de frică. Poate voia să afle ce anume citise pe fața ei.

E al patrilea om de zăpadă al meu, gândi ea, zâmbind.

Atunci auzi din nou vocea lui Hollerer.

— Hei, strigă acesta nervos. Se întoarse spre el. Hollerer încerca să se cațere în vârful dealului. O privea de sus, cu o mână sprijinită pe genunchi. Ce faceți? strigă el.

— Îl însoțesc o bucată de drum.

— Ce... faceți? Bine, dar încotro?

Ea îi arată pădurea.

— Dar asta-i nebunie! țipă Hollerer. Peste două ore se întunecă!

— Vă voi da de veste, spuse ea și se întoarse.

Hollerer mai strigă de două-trei ori „Hei”, apoi renunță.

După câteva minute, Louise privi în urmă și nu-l mai văzu.

Călugărul se opri la marginea pădurii și o privi întrebător. Louise tocmai se întreba ce avea să se întâmple mai departe. În pădure era zăpadă. Copacii erau goi și nu prea deși. Vântul fluiera aproape fără nici o piedică printre ei. Pantofii și șosetele îi erau ude, pantalonii de asemenea, până la genunchi, tricoul și sutienul îmbibate de transpirație. Îi era foame. Și trebuia să facă pipi.

Zâmbi, gânditoare.

Călugărul îi spunea ceva într-o limbă necunoscută. Avea o voce înaltă și ascuțită. Gura și privirea îi erau severe.

— English? Français? Italiano? întrebă Louise.

Călugărul îi răspunse în limba lui.

— To-ki-o?

Un zâmbet fugar și gura lui căpătă iar un aspect sever.

— Tokio, spuse el.

Era mulțumită. Cu aceasta, problema naționalității era clarificată.

Călugărul o conduse de-a lungul lizierei, probabil în căutarea unui drumeag sau a unei poteci care să ducă în pădure. Nu i se părea că ar fi vrut s-o ia într-o anumită

direcție. Voia numai să meargă în pădure, departe de Liebau. N-avea nici o importanță încotro.

Ea îl urmă, înghețată de frig. Picioarele îi erau ca două bucăți de gheață, iar pantalonii înghețați bocnă. Hopa, dar ce avem aici? Scoase din buzunar sticluța de Jägermeister. Pentru moment, căldura îi invadă stomacul.

Din când în când se uita în urmă. Deodată, în depărtare, văzu pe suprafața nesfârșită de zăpadă un trecător. În jurul lui sărea un câine mare. Și călugărul îi văzuse. Păru să ezite câteva clipe, apoi porni iar.

Pe cer, printre zdrențe de nori, se întrezărea o Lună palidă, nesănătoasă. Soarele nu se vedea.

Deodată, călugărul se opri și-i vorbi cu vocea lui monotonă, înaltă. Chiar dacă nu-l înțelegea, știa ce voia să-i spună.

— Nu-ți mai da osteneala, mormăi ea, vin și eu. El ridică din umeri. *Am rezolvat-o și pe asta*, gândi ea.

La aproximativ patruzeci de minute de când Hollerer dispăruse după deal, auzi un sunet de motor turat la maximum. Pe câmp văzu o mașină. La volan era Niksch, iar alături de el, Hollerer. Niksch era încântat de ceea ce făcea, iar Hollerer se ținea strâns de bord, cu ambele mâini.

Călugărul se uită la mașină dar nu se opri din drum.

Așteptându-i pe cei doi, Louise simți cum o apucă nervii. Ce-l interesa pe Hollerer ce făcea ea? Să-l fi sunat pe Bermann? Nu-i era greu să-și imagineze reacția acestuia: *Luați-o de acolo pe nebună!* În mintea ei, Bermann spunea: *Hey, it's a man's world!* Și, în același timp, zâmbea. Pentru prima dată, îi era clar că Bermann chiar folosea această propoziție. Înainte de Calambert, după Calambert.

Hey, it's a man's world! spunea el, ridicând brațele a neputință în fața sorții.

Mașina poliției se opri chiar în fața ei. Niksch rămase înăuntru și lăsă motorul să meargă. Hollerer coborî.

— Să vă ia dracu', spuse ea.

— Imediat, zise Hollerer. Deschise portbagajul și scoase din el un rucsac. Pături, pulovere, lenjerie, cizme, șosete, ceai fierbinte, stație, cuțit de vânătoare, chifle cu salam pentru dumneavoastră, chifle cu cașcaval pentru el. Arată spre călugăr. Am uitat ceva, Niksch?

— Lanterna mea Maglite, care a fost foarte scumpă, spuse Niksch.

— Aveți grijă de ele. Hollerer îi propti rucsacul de picioare. Cu salutări de la Amelie, spuse el, zâmbind trist.

— Mulțumesc.

— Faceți-mi plăcerea și folosiți stația. Hollerer se urcă în mașină. S-ar putea să vă întâlniți cu niscaiva reporteri. Chiar acum s-a vorbit la radio despre Ponzelt și călugăr.

— Spuneți-i să stea deoparte.

— Nu e nevoie. Măine pleacă la schi cu băieții lui, și când e vorba de băieții lui, nici măcar teroriștii asiatici nu-l pot opri. Dar de luni începe calvarul.

— Vom vedea. Salutări Ameliei.

Hollerer ridică mirat sprâncenele. Apoi dădu din cap.

Cincisprezece minute mai târziu ajunseră la o cărare ce ducea în pădure. După câțiva metri, călugărul se opri. Privea, cu ochi inexpressivi, spre ea și rucsacul din spatele ei.

Ea își strânse ochii.

— Ce mai e?

Se întoarse tăcut și porni mai departe.

Înserarea se lăsă repede în pădure. În timp ce, printre copacii din spatele lor, mai licărea griul deschis al cerului, noaptea părea că se scurge din trunchiurile înguste. Își dădu jos ochelarii de soare și se gândi că, în curând, avea să fie prea târziu să se întoarcă din drum. Dar nu voia să se întoarcă. Îi provoca o plăcere inexplicabilă să-l urmeze pe călugăr. Cuvântul „încotro” nu avea, în acest moment, nici o importanță. Era mai important că el o ducea departe de ceva anume.

Mă duce departe de Calambert, se gândi. Departe de Bermann. Departe de mine.

Deodată, își imagină că o ducea, într-un mod mai mult decât simbolic, afară din viața ei. Prin zăpadă, călugărul o ducea dintr-o viață în alta. Poteca îngustă prin pădure era ca un fel de pod, la capătul căruia se afla altceva. Treceau printr-un tărâm intermediar.

Își scutură capul. Gânduri de Jägermeister. Totuși, nu erau chiar atât de confuze precum cele de votcă sau țuică. Acestea erau cele mai grave. Când bea țuică alături de Ronescu și-i asculta vocalele joase, în mintea ei totul era într-o învâlmășeală cumplită. Chipuri, amintiri, fantezii, viziuni îi treceau prin cap ca o furtună de meteoriți. Se

schimbau legături, numele își schimbau proprietarul, capetele își schimbau corpurile între ele. Germain, fratele ei, trecea de la viață la moarte și înapoi. Mick, fostul ei soț, era ales papă. Nimeni nu mai era ceea ce fusese până atunci.

Numai sfârșitul se dovedea, de fiecare dată, același. După ce goleau sticla de țuică și Ronescu sforăia pe canapea, apărea și tatăl în amintirile ei. *Trebuie să ai grijă de mine!* striga el. *Trebuie să ai grijă de mine, auzi? Trebuie să ai grijă imediat de mine!*

În realitate, după moartea lui Germain în 1983, regula pentru el era: tăcere.

Călugărul se opri. La stânga, chiar în fața lor, puțin mai în adâncul pădurii, era o prăpastie. Pe marginea ei, numai pe o fâșie îngustă, nu era zăpadă. Într-acolo se îndreptară. Călugărul puse jos atât bastonul, cât și talerul, și dispăru între copaci, în amurg.

Louise se îndreptă în cealaltă direcție. Se ușură în spatele unor stânci, apoi își schimbă hainele. Un moment, avu impresia că se pregătește pentru o ceremonie.

Dar hainele Ameliei nu se prea potriveau cu o ceremonie. Avea, probabil, aceleași măsuri ca ale lui Hollerer. În slipul pompos încăpea o minge de baschet. Indispensabilii erau atât de largi, încât nu-i atinseră pielea decât după ce își luă peste ei pantalonii de trening. Lungimea corespundea. La sutienul imens de culoarea pielii renunță. Dacă Hollerer nu fusese nervos când îi împachetase lucrurile, cu siguranță se distrase de minune.

Puloverul de lână al Ameliei îi atârna în două valuri pe corp. Numai cizmele îi veneau ca turnate.

Hollerer se gândise și la călugăr. Pe fundul rucsacului, ca și când n-ar fi vrut ca Louise să-i vadă, erau niște indispensabili albi, bărbătești.

Când se întoarse la el, călugărul ședea cu spatele lipit de peretele de pământ. Avea ochii deschiși, dar nu se uita la ea. Cele două răni semănau, în noaptea care se lăsa, cu urmele lăsate pe piele de cine știe ce boală nemiloasă și înfricoșătoare.

Îi aruncă în poală izmenele lui Hollerer și se întoarse. După fășăituri, își dădu seama că se îmbrăca.

Mai târziu își împărțiră chiflele. Călugărul nu era vegetarian.

În timp ce mâncau, îi întinse paharul termosului, plin cu ceai, dar el refuză. Îi spuse ceva, apoi bătu în piept și tuși ușor. Ea înțelese. Călugărul bău din talerul lui, iar ea din pahar.

— Origami, începu ea. Sushi. Harakiri. Banzai. Samurai. Hm... Mikado. Kawasaki.

— Yes, spuse călugărul, cam neplăcut impresionat.

— Scuze, zise ea.

Următoarele ore trecură chinuitor de încet. Dintr-un motiv oarecare, crezu că prezența călugărului va ține departe de ea stafiile trecutului. Dar, pe când stătea alături de el pe bucata de pământ fără zăpadă, învelită în pătură, apărură cu toții. Calambert, Mick, Germain, chiar și tatăl ei.

Nemișcată, cu ochii larg deschiși, se abandona imaginilor și amintirilor. Calambert în mijlocul cristalelor însângerate. Greutatea pistolului Walther din mâna ei, golit de gloanțe. Mirosul iute care se ridica din armă. Germain, care se dăduse peste cap pe o șosea înghețată din Franța. Mick, în schiliftul de la Scuol, care îi destăinuise atâtea aventuri, încât nu-i ajunsese drumul până sus. Care o privise atât de nevinovat și bătut de soartă, încât îl lovise cu toată puterea în tâmplă cu bățul de schi.

Cândva, o copleși oboseala.

Se trezi după nici o oră. Era culcată cu spatele la călugăr și tremura de frig. *Ce avem aici?* se întrebă ea, și începu să caute în buzunarele hanoracului. Dar sticluta era goală. Fără chef, bău o gură de ceai, care era și el pe terminate.

Călugărul stătea nemișcat. Avea ochii închiși, dar nu părea că doarme. Părea încordat și vigilent. Din când în când tușea ușor.

Chiar când intenționează să se culce din nou, auzi în rucsac sunetul specific al stației radio și vocea lui Hollerer.

— Doamnă... ăă... Boni? Mă auziți?

Atunci scoase stația de emisie, îndreptă spre ea lanterna și căută butoanele. Îl auzi pe Niksch șoptind:

— Șefu', trebuie să spuneți „recepție”.

— Niksch, dacă nu te-aș fi avut pe tine...

— Recepție, șefu'.

— Lasă-mă în pace.

— Altfel ea nu știe că e rândul ei să vorbească.
— Hollerer, totul e în ordine, spuse ea. Ceasul de mână indica ora zece.
— Și ea trebuie să spună „recepție”, șopti Niksch.
— *Doamne, Niksch!* Hollerer vorbi mai încet. Ce faceți?
— Îngheț, dar trăiesc.
— Și călugărul?
— Are izmenele dumneavoastră pe el și vă transmite salutări.

Îl auzi pe Niksch chicotind. Hollerer mormăi ceva neinteligibil.

Deodată, simți mâna călugărului pe braț. Se întoarse spre el. Acesta își apropie capul de ea și își duse degetul arătător la buze. Privirea îi era pătrunzătoare. Atunci, ea spuse încet:

— Hollerer, trebuie să închid.
— Un moment, un moment... Șeful dumneavoastră a sunat. Bermann. Vreți să auziți ce a spus?
Călugărul o trase de mânecă, destul de brutal.
— Nu, zise Louise.
— Totuși vă voi povesti. A...
— Hollerer, cu mine totul e în regulă. Cu aceasta termină și închise aparatul. Apoi își închise și mobilul din buzunarul de la piept al hanoracului.

Privi gânditoare la călugăr, care încă mai ținea degetul arătător la buze. De ce se temea? Se înfioră și ea de frică. Abia acum își lăsă călugărul mâna jos. Dădu ușor din cap și se rezemă.

Ea își ridică privirea la copacii dimprejur. Pentru prima dată, auzi sunetele specifice ale nopții de iarnă. Ramuri se rupeau, iar crengile copacilor foșneau ușor în vântul care bătea cu intermitențe. Nu se vedea nimic.

Neliniștită, bău ultima înghițitură. Mai dură o vreme până adormi din nou.

Când apărură primii zori se trezi și ea. Îi trebui ceva timp să își dea seama ce o făcuse să se trezească. Imediat lângă ea se auzea o voce slabă de bărbat. Și călugărul era treaz. Avea ochii lărgiți de spaimă. Iar își ținea degetul lipit de buze. Atunci îi făcu semn să-l urmeze. Ea aprobă, dând din cap. Era din ce în ce mai neliniștită.

Își adună repede lucrurile, în liniște, și le vârî în rucsac. Călugărul se ridicase deja și aștepta nerăbdător.

Când se ridică și ea, se făcuse liniște și nu se mai auzea nici o voce. Atunci desluși alte sunete. Ca și când cineva călca zăpada.

Pași.

Călugărul îi făcea semne cu mâna să plece cât mai repede. Apoi îi arătă spre fâșia de pământ fără zăpadă. Trebuia să se țină după ea.

Mergeau de-a lungul peretelui de pământ care, după cinci-șase metri, deveni tot mai scund, pentru că povârnișul era mai abrupt. Unde se termină peretele de pământ se opri și călugărul. Îi explică Louisei prin gesturi că vor merge spre stânga, prin zăpadă, dar cu spatele. Ei îi veni să râdă. Ce idee. Ridicând din sprâncene, el o întreabă dacă e în regulă? Și ea îl asigură, tot din priviri, că înțelese.

Înainte de a porni cu spatele, mai privi o dată la șirurile de copaci. Se apropiau pașii care făceau acel zgomot pe zăpada zdrobită. Dar încă nu vedea pe nimeni. Cine putea fi? Hollerer și Niksch? Ei ar fi strigat-o pe nume, fie și pentru că o știau înarmată. Reporterii despre care-i vorbise Hollerer? Posibil, dar puțin probabil. Ponzelt și un echipaj din Liebau? Nu prea.

În spatele ei se auzi un sâsâit. Călugărul o îndemna, în sfârșit, să pornească. Prudentă, făcu un pas înapoi, apoi încă unul. Cu ambele mâini, ținu sticluța goală de Jägermeister din buzunarul hanoracului, ca să nu se lovească de legătura de chei.

După vreo douăzeci și ceva de pași, călcă iar pe pământ moale, de pădure, fără zăpadă. În fața ei erau stânci clădite una peste alta, acoperite cu mușchi și pământ.

Călugărul dispăruse.

O cuprinseră furia și panica. Până la urmă domină numai furia. Fără să spună nimic, dar înjurând în sinea ei, alergă de-a lungul stâncilor. Arătau ca și când un zeu distrat scuturase bucățile de piatră cum scuturi niște zaruri și le aruncase la întâmplare.

Auzi iar în spatele ei acel sâsâit. Se întoarse brusc. La o înălțime de doi metri, între stânci, se clătina țeasta aproape cheală a călugărului. O mână o chema sus, la el.

Fără un cuvânt, urcă pe grămada de zaruri. Când se apropie de călugăr, întoarse capul spre locul de unde venise. Involuntar, se piti după stânci. Cam la o sută de metri se mișcau mai multe siluete întunecate, în acea

parte a trunchiurilor care se opunea vântului. Își ținu respirația și închise ochii.

Când îi deschise iar, siluetele dispăruseră.

Iar am halucinații de Jägermeister, se gândi ea, ușurată.

Apoi, pe neașteptate, siluetele reapărură. Le numără. Erau trei. Clipi. Patru. Sau, totuși, trei? Nu voia să creadă că era vorba despre niște oameni. Oameni care-l urmăreau pe călugăr. Trei sau patru Calambert, probabil înarmați, probabil cu intenții ucigașe. Voiau să omoare un om care, asemenea Annettei, era neputincios. Care avea să ajungă să fie pliat ca o bucată de hârtie, într-un portbagaj, dacă ea nu împiedica acest lucru.

Deodată, auzi lângă urechea ei o voce. Surprinsă, îl privi pe călugăr.

— Ce? întrebă ea cu jumătate de voce.

— No, șopti el. No, repetă, dând agitat din cap.

Abia acum observă că-i ținea brațele în mâini. Că ea se ridicase pe jumătate, ca și când ar fi vrut s-o ia la fugă. Și că ținea în mâna dreaptă pistolul lui Hollerer.

Își închise ochii și se lăsă trasă în jos de către călugăr.

Acolo, în spatele stâncii, era întuneric și nu chiar atât de frig. În acea nișă înconjurată de stânci era loc pentru trei-patru oameni. Ghemuiți, cu brațele în jurul genunchilor, așteptau. Câteodată li se atingeau umerii. Louise simți o căldură plăcută, care iradia din corpul lui. Nu vedea nimic și nu auzea nimic în afară de respirația adâncă a călugărului și secundarul ceasului ei de mână. Oare dispăruseră siluetele? Sau poate că urcau pe stânci?

Se concentra cu ochii închiși. De afară nu se auzea nici un sunet.

Cu cât treceau mai multe secunde, cu atât i se părea că liniștea aceasta era una nenaturală, artificială, asemenea celei dintr-o încăpere izolată fonic.

Bateria lui Mick era într-o cameră izolată fonic. Annetta stătuse patru zile într-o cameră izolată fonic. Era un hublou, spusese mama Annettei. O încăpere cu un vizor mare și colțuros. Spusese că fata era acum pe un vapor, într-o călătorie lungă, și o puteam vedea oricând voiam, și ea se putea uita afară când voia. Louise încercă să și-o imagineze în acea încăpere izolată, dar nu reuși. O vizitase la spital? A fost Annetta cu adevărat într-o astfel

de încăpere? Și dacă da, de ce? Nu mai știa. Când se gândea la ea îl vedea în fața ochilor pe Calambert. Imaginea victimei pălea, cea a asasinului rămânea vie.

Pe mama Annettei o avea foarte clar în fața ochilor. Și pe tatăl ei. Un bărbat scund, puternic, într-un costum gri, elegant, din trei piese. *Mulțumesc*, îi spusese tatăl după ce Annetta plecase cu acel vapor pe ocean. O ținea cu ambele mâini de brațul ei drept și-i spusese: *Mulțumesc că l-ați împușcat pe porcul ăla*. Vocea lui păruse liniștită și mulțumită. Ca și când ar fi spus: *Mulțumesc că mi-ați adus pizza*.

Amintiri de Jägermeister.

În acea nișă se făcu deodată cald, ca și când călugărul dispunea, în interiorul său, de o centrală termică. Se trase mai lângă el. Simți un picior subțire, apoi un braț. Mirosul deja cunoscut de transpirație, murdărie, necunoscut devenea tot mai pregnant. Se forță să nu îndrepte capul în altă parte. Oare cum îl chema?

Respirație regulată, liniștită, și ticăitul neobosit al unui ceas, întunericul din grotă, în timp ce afară se crăpa de ziuă. Altceva nu mai exista. Nici un Calambert, nici un Bermann, nici un Mick, nici o singurătate. Nimic. O cuprinse un sentiment de pace interioară.

Atunci adormi. Cu pistolul rece al lui Hollerer în mână.

Se trezi pe la ora nouă. O lumină cenușie, ca de fantomă, pătrunse în nișă. Și călugărul se trezise. O privea cu o față serioasă. Arăta descumpănit și fără speranță. Dar poate că i se părea, din cauza luminii.

Găsi că așteptaseră destul. Oricine ar fi fost acolo, afară, plecase sigur de mult. Trebuia să bea ceva, să mănânce, să protejeze urmele, să organizeze paza călugărului. Să urineze. Se întinse și vru să se ridice.

— No, șopti călugărul. Bătu cu degetul pe încheietura mâinii. *Încă nu. Să mai așteptăm*, voia să zică.

Ea nu era de acord, și-i arătă cu mâna spre abdomen.

— No, repetă călugărul.

— Ba da, spuse ea și se ridică. Dar el o trase înapoi cu o smucitură. Simți cum o cuprinde furia.

— Bine, atunci va trebui să mă privești în timp ce mă ușurez. Se trase puțin mai departe de el, în genunchi, și își desfăcu fermoarul și cureaua.

Călugărul își ținu respirația, speriat. Apoi își întoarse capul.

— Privește-mă, spuse ea. Dar el nu reacționa în nici un fel.

La ora nouă și jumătate părăsiră adăpostul. Minute în șir stătură pitiți după peretele de stâncă și scrutară împrejurimile. Nu se vedea și nu se auzea nimic. Nu se întoarseră înapoi la drum, ci alergară pe lângă stânci în cealaltă direcție. Louisei i se părea că e mai cald decât fusese ieri. Undeva deasupra lor, griul cerului era străbătut de raze de soare și zăpada strălucea, parcă, mai blând. Involuntar, se întrebă dacă se mai aflau în acea zonă intermediară. Sau ajunseseră la capătul podului?

Dacă da, atunci viața de apoi era asemenea celei dinainte.

3

Hollerer și Niksch ajunseră pe la unsprezece. Louise îi aștepta la marginea pădurii. Încercase în zadar să-l oprească din drum pe călugăr. Acesta își încrucișase mâinile pe piept, se înclinase în fața ei și plecase mai departe. Privirea îi oscila între mașina poliției, care se apropia, și călugărul care se îndepărta. Sutana sa neagră se vedea foarte clar pe albul zăpezii. Pentru un trăgător de elită era o țintă sigură, chiar și de departe.

— Șeful dumneavoastră are dreptate în ceea ce vă privește, spuse Hollerer după ce deschise geamul mașinii.

Ea își dădu jos rucsacul și se așeză pe bancheta din spate.

— Sigur.

Îi înapoie polițistului arma. În mașină era cald. La fel de cald ca acolo, în acea nișă dintre stânci, alături de călugăr. Deodată, o cuprinse oboseala. Se lăsă pe spate. Avea nevoie de mâncare și somn. Își dădu seama că excursia pe celălalt tărâm se încheiase.

Îl urmăriră pe călugăr cu privirea.

— Dacă într-adevăr e ceva pe urmele lui, va trebui să-l ducem undeva în siguranță, spuse Hollerer, în sfârșit. Era iritat. Își pierduse răbdarea de a aștepta să se întâmple ceva sau nu.

— Nu va fi de acord, mormăi ea.

Privirea lui Niksch se opri asupra ei în oglinda retrovizoare. Fluieră o melodie printre dinți și își luă ochii de la ea. Hollerer întrebă, arătând spre parbriz:

— Ce facem cu el? Atunci o rugă pe Louise să-i povestească mai pe larg decât o făcuse la telefon despre cele întâmplare.

În timp ce ea povestea, Niksch conduse mașina cu vreo două sute de metri înapoi, până pe drumul înzăpezit, chiar lângă marginea pădurii. Louise nu-i pierdu din ochi pe călugăr. Hollerer tot mormăia:

— Mai încet, Niksch!

Acolo, unde drumul atingea marginea pădurii, așteptară. Niksch se întoarse spre Louise și spuse:

— Dacă va merge în acest ritm, în curând va ieși din regiunea Breisgau-Hochschwarzwald. De cine ar depinde atunci?

— Nu știu.

— Depinde încotro ar fugi, spuse Hollerer. Merge spre Emmendingen sau spre Schwarzwald-Baar?

— Schwarzwald-Baar, după cum se vede.

— Spre postul de poliție Villingen-Schweiningen, spuse Hollerer.

— Să-l ademenim spre Emmendingen, șefu'. La postul de poliție Emmendingen e Karlbert Maurer. Cu siguranță că i-ar plăcea așa un caz, nu credeți?

— Dumnezeule, Karlbert Maurer. Pe Hollerer îl apucă râsul.

Louise simți cum o cuprinde iar furia. Era furioasă pe Hollerer, pe Niksch, pentru că nu înțelegeau cât de gravă era situația. Fiindcă nu înțelegeau cât de deosebit era bărbatul în sutană neagră. Era furioasă pe Bermann, pe sine însăși. Pe bărbatul care își continua drumul, fără să accepte ajutorul cuiva. Pe Mick, pe René Calambert și pe tatăl lui Annetta.

Coborî din mașină.

Hollerer lăsă jos geamul. Întrebă cu o față serioasă:

— Trei sau patru oameni, da? Sunteți sigură? Sigur a fost cineva?

Nervoasă, privea spre orizont.

— Ce a spus Bermann despre mine? Abia acum observă că pipăia cu mâna dreaptă conturul sticlutei goale din buzunarul hanoracului. Era un sunet obosit, chiar rușinat.

— Că sunteți cam sărită.

Izbucni în râs. Și Niksch chicoti în mașină. Apoi strănută.

— Puteți să mă credeți sau nu. Cum vreți, spuse ea.

— Dar vă cred, ripostă Hollerer fără răutate, și cobori și el.

Louise nu-și dezlipi privirea de la orizont. Ceva i se părea neobișnuit, dar nu știa ce anume. În partea stângă era pădurea pe care o străbătuseră ea și călugărul. Alături era o întindere de zăpadă. În dreapta se ridica un deal împădurit. O privea oarecare de iarnă, stearpă și fără viață.

În spatele ei cobori și Niksch, suflându-și tare nasul.

Atunci văzu ceva. Cam la o distanță de cincizeci de metri în fața ei văzu o linie fină, neagră, care străbătea câmpul de zăpadă. Porni spre ea. Linia deveni, curând, o liniuță întreruptă, pentru ca mai apoi să se transforme în urme de pantofi.

Erau cel puțin trei oameni. Urmele duceau, în linie, din stânga, din pădure, spre dealul din dreapta. Zăpada de pe marginea dârelor era sfărâmicioasă. Se întoarse spre ceilalți:

— Hollerer. Apoi le arătă cu capul spre deal. Acolo nu era nimic deosebit de văzut.

Hollerer privi minute în șir la urmele de pași. Stătea aplecat, cu brațele sprijinite de genunchi și fruntea încruntată. *Între a ști și a crede e o deosebire*, gândi Louise în timp ce-l privea. Deodată, îi veni în minte Amelie. Amelie, care pune pe o masă țărănească farfurii cu găluște, după ce tatăl lăsase jos cuțitul de bucătărie și le dăduse drumul soției și fiicei sale. Amelie vorbea într-una. Hollerer nu spunea nici un cuvânt. Când ea se dusesse în bucătărie, zâmbise epuizat, uitându-se la mâinile sale.

Acum Hollerer se ridică primul.

— Ar fi putut fi excursioniști sau vânători, spuse el. Dar în privirea lui se citea îndoiala. Se uită în direcția dealului. Astăzi avea pe el un hanorac de schi și sifonat peste hainele de polițist, mănuși albastre cu un deget și o căciulă prea mică de el, cu pompon. Stătea îndoit de mijloc, de parcă n-ar fi putut să se îndrepte. Nici nu observă că în spatele lui, la o distanță de douăzeci de metri, chiar la marginea pădurii, trecu călugărul.

Și el remarcase urmele de pași, dar nu reacționa în nici un fel. Louise așteptă, dar el nu privi în direcția lor.

— Vine cineva, strigă Niksch din spate. Ridică mâna în care ținea o batistă și arată în direcția din care veniseră el și Hollerer. În depărtarea albă se văzu un punct negru care se apropia încet. Hollerer și Louise fugiră înapoi la mașină. Fascinați, priveau la mașina care se apropia. Hollerer puse mâna pe pistol.

— Daimler, roșu-închis, clasa C, model T, spuse Niksch.

— Lederle, spuse Louise ușurată.

Reiner Lederle fusese un om vesel până când soția lui fusese diagnosticată, în urmă cu un an și jumătate, cu cancer intestinal. De atunci începuse să se transforme o dată cu ea. Devenise tot mai cenușiu, mai slab, mai încet. Câteodată dispărea pentru o săptămână. Când apărea, arăta ca și când el ar fi suportat o ședință de chimioterapie, nu soția sa. Louise putea să jure că, în această perioadă, pierduse și păr. Și i se părea că el însuși mirosea a boală.

Lederle fusese de față în urmă cu doi ani, la Münzingen. Ca toți ceilalți, și el mersese în direcția corectă.

— Să nu vorbiți cu el despre boli, femei și Dumnezeu, îi spuse ea lui Hollerer. Vorbiți despre fotbal, popice și politică. E ecologist până în adâncul sufletului. Cel mai frumos eveniment al vieții lui a fost alegerea lui Salomon ca primar general.

— O, Doamne, făcu Hollerer.

— Și nu-l scăpați din ochi pe călugăr.

— Și eu ce fac? întrebă Niksch.

— Tu mă duci în oraș cât de repede se poate.

Niksch râse entuziasmat.

— Cât de repede se poate sau cât de repede pot eu?

Lederle dădu mâna cu toți, chiar și cu Louise.

— Scuză-mă, spuse ea, ți-am stricat sfârșitul de săptămână.

El ridică din umeri, fără să-i dea drumul la mână.

— N-are importanță.

Și el o numise, pe vremuri, „Luis”. De când i se îmbolnăvisе soția, îi spunea Louise. Ea privea iritată la palma pe care el încă o mai ținea într-a lui. Pentru moment, parcă totul în jur se liniștise. Nimeni nu vorbea, nimeni nu se mișca. Lederle o privea cu ochii săi negri, întunecați, ca și când ar fi vrut să i se arunce în brațe de

atâta disperare. În două săptămâni avea să o ducă iar pe soția sa la chimioterapie.

— Deci, Louise, spuse el în sfârșit, lăsându-i mâna liberă. Ce pot face pentru tine?

Nu se simțea tocmai bine la gândul că-i va lăsa împreună pe Lederle și Hollerer. Un polițist de la țară, supraponderal și bătrân, și un criminalist deprimat nu făceau o echipă de succes.

— Grăbește-te, îl rugă ea.

Niksch zâmbi.

— M-am gândit la următoarele, spuse el, în timp ce spatele mașinii alunecă într-o parte și șoseaua începu să danseze în fața lor. Louise închise ochii. Când îi deschise, Lederle și Hollerer încă se mai uitau după ei. Stăteau la distanță de doi metri unul de altul și păreau mici și descumpăniți. Pierduți în albul acesta, care scotea la iveală secrete și ascundea răspunsuri. Acum se apropiară de Daimler-ul lui Lederle și urcară. Cu o smucitură, porniră. Doi rătăciți prin iarnă, într-o plimbare de duminică.

Ea se ruga ca oamenii din pădure să nu se întoarcă până nu ajungeau mai mulți polițiști ca să-l apere pe călugăr, Hollerer și Lederle.

Îl privi pe Niksch.

— La ce te-ai gândit?

— Există trei posibilități: călugărul va fi omorât, va fi răpit sau va fi numai bătut. Acum un an, în Baden-Württemberg am avut un procent de nouăzeci și patru la sută la lovituri cauzatoare de moarte și crimă, la lipsire de libertate – nouăzeci și doi la sută, și la vătămare deosebit de gravă – optzeci și șapte la sută, parcă. Deci ar fi... Niksch se opri brusc.

— Asta ar însemna că ar fi mai bine dacă ar fi omorât, completă ea. Din punct de vedere statistic. Așa vom putea să aflăm mai ușor cine e făptașul, nu? Încercă să zâmbească. Niksch, e cumva asta o modalitate de a mă consola?

Niksch se înroși.

— Ei bine, da... Mă gândeam că ați stat toată noaptea cu el și...

Ea se întoarse spre el.

— Și?

— Și... ați socializat.

— Înfrânează-ți fantezia, Niksch!

— Da. Scuzați-mă. Voiam să spun că sunteți foarte curajoasă. Ceea ce ați făcut e foarte... ei bine...

— ...curajos.

— Da.

— Mulțumesc, spuse ea și-l bătu pe umăr.

Niksch coti pe o șosea lată. Fața îi era acoperită cu pete roșii. Louise avea impresia că zăpada începea să se topească. De o parte și de alta a străzii se vedeau pete negre. Dar când se apropiară, petele se ridicară și zburară. Erau ciori. Ieri se mișcaseră lucruri care nu trebuiau să se miște. Astăzi, unele lucruri își schimbau identitatea. Constată, puțin amuzată, că trăia între acești doi poli. Toate acestea începuseră cu Calambert. Calambert, care se ridica dintr-o mare înghețată de sânge, din adâncul amintirilor ei. Câteodată se interpunea între ea și lume, pe fața ei, ca o plasă. Atunci, vedea lumea printr-un voal de Calambert.

Bermann nu pusese nici un moment la îndoială acțiunea ei de atunci. N-o întrebase niciodată dacă se comportase regulamentar. Ar fi putut s-o întrebe: *L-ai avertizat că vei trage? Ce i-ai spus, exact? Să stea pe loc? De câte ori l-ai somat?* Avusese grijă ca nici altcineva să nu-i pună astfel de întrebări. Ciudat. Bermann i se părea neplăcut chiar și când era drăguț.

Calambert și Bermann. Câteodată îi apăreau amândoi în același pachet. Se întoarse în partea opusă lui Niksch.

— Niksch, oprește, te rog la următoarea stație de benzină.

Își petrecu următoarele minute într-o stare de semiadormire. Prin cap îi treceau imagini și gânduri învâlmășite. Calambert și Bermann nu mai erau. Hollerer și Lederle dispăruseră, curând, și ei. Numai fețele lui Mick și a călugărului mai apăreau când și când. Mai apărură și Anatol, taximetristul de ieri după-masă, care purta el însuși ochelarii pătrați. Nimeni nu spunea nimic în mintea ei. Doar ea vorbea. Era goală și le zicea tuturor: *Priviți-mă.*

Niksch mergea foarte repede, cu toate că circulația se întetea. Îi plăcea să vorbească. De câte ori o vedea că se trezește, îi povestea ceva. O dată sau de două ori reuși să-l asculte câteva clipe. Îi povesti despre logodnica lui, Theres, fiica măcelarului din Liebau.

Și Theres participa la raliuri.
— Theres, spuse Louise. Theres și Niksch.
Niksch zâmbi și întrebă:
— Aveți un Döner în Freiburg?

O trezi ceva mai târziu. Erau cu motorul pornit, într-o benzinărie. Primul lucru pe care-l observă Louise fu că povestitul îl transformase pe Niksch. Părea liniștit și blând. O privea îmbujorat. Mulțumit, încrețindu-și fruntea, parcă ar fi vrut să-i spună: *Așa e cu lumea în general și cu mine și Theres în particular.*

Al doilea lucru care-i sări în ochi fu că la această benzinărie mersese la cumpărături în urmă cu câteva săptămâni. La casă, în spatele unui geam gros, era un tânăr gras, cu părul tuns scurt. Nu își amintea de el, dar era sigură că n-avea nici o importanță.

— Mergi mai departe, Niksch, spuse ea, și mai povestește-mi puțin. A fost foarte interesant.

În Freiburg, zăpada se topea, într-adevăr. Se opriră la prima benzinărie deschisă, de la marginea orașului. Louise era aproape sigură că nu mai fusese aici. Puse pe tejghea trei sticle de suc de portocale, trei sticle de Cola și câte două sticle de votcă și coniac.

— O mică petrecere, spuse ea zâmbind.

Casierul turc, cu barbă, mormăi ceva fără să-și ridice privirea. Îi plăti cu bani gheață, ceru trei pungi și împachetă totul, căscând demonstrativ.

Apoi ceru cheia de la toaletă.

În timpul drumului prin oraș, află că Niksch era polițist pentru că aceasta fusese dorința mamei lui. Un polițist în familie aducea siguranță. Nimeni nu îndrăznea să se atingă de o familie în care era un polițist. *Nici măcar Dumnezeu sau soarta*, spunea mama lui. Când Louise îl întrebă dacă mama sa locuia în Beirut, Niksch chicoti. Apoi îi povesti că anul trecut fuseseră consemnate, în regiunea Breisgau-Hochschwarzwald, unsprezece mii trei sute nouăzeci și șapte de fapte penale, cu aproape zece procente mai mult decât în anul precedent. La agresiuni sexuale se observase o creștere cu optsprezece procente. Niksch avea trei surori mai tinere. Dar un polițist în familie aducea mai multă siguranță.

— Mama ta locuiește în Beirut? întrebă Louise iar. Atunci își dădu seama că-i mai pusese o dată întrebarea. Niksch își încreți fruntea.

— Acolo, în față, la stânga, spuse ea repede. Mergem întâi la mine.

În locuința ei ascunse imediat sticlele de votcă, suc de portocale, coniac și cola sub chiuveta din bucătărie, lângă găleata de gunoi. Apoi se schimbă, își luă pistolul Walther și îl puse în toc. Pe telefon avea un mesaj de la tatăl ei, care voia să-l sune înapoi.

— E duminică dimineață, spunea el cu o veselie forțată. Pentru Dumnezeu, unde ești? Își pierduse aproape de tot accentul francez în cei patruzeci de ani trăiți în Germania. Deja rostea grupul „ch” fără ajutorul lui „ș”, iar „i”-urile nu păreau a fi „ie”, ca altădată. Nu-l mai auzise vorbind franceza de ani de zile.

— În pădure, spuse ea spre telefon.

— Când vii la Kehl? o mai întreba tatăl ei.

Ea ridică din umeri.

Pe Ronescu îl întâlni când coborî scările. Era în holul blocului, rezemat de lopată, în mijlocul unui grup de chiriași de la etajul patru. Pungile de sub ochi îi ajungeau astăzi până aproape de colțurile gurii.

Se strecură printre cei adunați afară până la el.

— Mâine seară la opt e bine? îi șopti ea la ureche.

— Cu mare plăcere, doamnă Louise, mormăi el. Când ajunse afară, becul de pe scări deja se stinsese. Lumina cenușie îi aminti de cea din nișa dintre stânci, în pădure. Se opri. *Unde ești, pentru Dumnezeu?* o întrebase tatăl ei, și deodată simți lacrimi în ochi. Le lăsă să curgă fără să se opună. Era un val de tristețe misterioasă, care pieri la fel cum venise. Își suflă nasul și părăsi clădirea.

Când urcă în mașină, Niksch îi spuse:

— Aș mânca mai târziu o Döner.

— Bine.

— Sau e *un* Döner?

— Habar n-am. Își deschise mobilul. Bermann îi lăsase cinci mesaje de ieri seară. Își activă cutia poștală pe telefon și-l vârî în buzunarul hanoracului.

— Dar ce circulație aveți aici! spuse Niksch, concentrat.

Louise se uită la drum. Duminică la amiază, în zăpadă. Erau numai câteva mașini pe șosea.

— Credeam că participi la raliuri.

— Acolo merg toți în aceeași direcție.

Louise râse.

Până la sediu i se păru că-l aude pe Bermann urlând în buzunarul hanoracului ei, dar probabil că era numai o închipuire.

În timp ce parcau îl sună pe Bermann. Dură numai un moment până îi răspunse.

— Sunt aici, Rolf, spuse ea.

— Bine, îi răspunse Bermann.

Când ajunseră la biroul pe care-l împărțea cu Lederle, Bermann deja o aștepta. Stătea în mijlocul încăperii, cu mâinile în buzunare. Părea epuizat și pierdut. Nu arăta furios.

— Cine e ăsta? întrebă el.

— Un coleg din Liebau, spuse Louise.

Bermann îi făcu semn cu capul înspre ușă. Nu era nici un semn de dispreț, numai fatalism. Un fel de a fi drăguț în stil Bermann. Niksch deschise ochii mari. Louise îi atinse brațul cu mâna și-i spuse:

— Așteaptă, te rog, afară.

Prin geamul lăptos îl văzu pe Niksch stând în fața ușii, ca și când ar fi păzit-o să nu intre și să nu iasă nimeni. Poate *voia* s-o protejeze.

Bermann o privi fără să spună o vorbă, în timp ce ea porni mașina de cafea. Nici acum nu se transformase în zmeul cu flăcări la gură, cum se așteptase. Cu o voce aproape blândă, îi spuse:

— Acum a început o altă etapă, Luis. Totul se desfășoară oficial.

Se întoarse spre el:

— Ai așteptat până astăzi?

Da.

Ea dădu din cap. Bermann nu știa cum să interpreteze acest gest. Se așeză pe marginea biroului și își aranjă blugii strâmți.

— Vor urma câteva discuții, spuse el. Îți vei lua câtva timp concediu de boală, vei face o terapie, apoi un serviciu de birou, și, după doi-trei ani, te luăm înapoi.

— O terapie? întrebă ea surprinsă.

— Dezalcoolizare, Luis.

— Cafea, Rolf?

Bermann șovăi mai întâi, apoi refuză.

Ea se scuză și trase spre ea telefonul de pe birou. Pentru că Bermann nu știa că îl chemase în ajutor pe Lederle, îl sună pe Hollerer. Acesta răspunse chiar după al doilea țârăit al telefonului. În receptor se auzea șuieratul vântului, dar și tusea lui Lederle. Părea că erau undeva afară. Și-i imaginea întâi pe cei doi, apoi pe călugăr și pe ea însăși, șezând pe fâșia de pământ fără zăpadă din pădure. Apoi îi văzu mergând mai departe și stând în acea nișă dintre stânci. Dură ceva timp până își dădu seama că ei discutau cu călugărul.

— Totul e neschimbat, îi raportă Hollerer, și călugărul merge mai departe prin zăpadă.

Nu mai apăruse nimeni.

— Urcați-vă în mașină, oameni buni, le spuse ea.

— Am vrut doar să ne mai dezmorțim picioarele. Și Niksch? Se comportă bine?

— Desigur.

— Niksch nu e un om de oraș. E un tăntălău de la țară, spuse Hollerer. Într-un oraș se poate rătăci. Aveți grijă să nu mi-l pierdeți.

Cu asta încheie convorbirea.

— Ai înțeles despre ce e vorba. Luis? întrebă Bermann răbdător. Ai înțeles că treaba e serioasă?

— Mai târziu, Rolf, da? N-avem timp acum. Cât îi raportă ce se întâmplase și ce nu se întâmplase, își turnă cafeaua în pahar. Observă, cu satisfacție, că nu-i tremură mâna.

Bermann îi dăruise acel pahar. Pe el era scris: *Chiar și cea mai bună secretară are nevoie uneori de o pauză.* Îl învârtea în mâini și citea cugetarea de pe el, ca să nu fie nevoită să-l privească în ochi. De ce îl păstrase? De ce-l folosea în fiecare zi? Pentru a nu-i da satisfacție lui Bermann că-i accepta micul război dintre ei? *Un galben frumos*, spuse ea, în timp ce se gândea în capul cui să arunce cu paharul, al lui sau al ei? *Galbenul răsăritului de soare.*

Afară, în fața ușii, îl auzi pe Niksch strănutând înfundat.

— Avem nevoie de cinci sau șase mașini de poliție, un translator japonez și un elicopter. Vocea ei părea agitată și Bermann observă, își plecă privirea, și își încruntă sprâncenele. Ea mai luă o înghițitură de cafea și așteptă.

Bermann o privi.

— Luis, spuse el, înțelegi că e foarte serios?

— Te repeți.

— Hai, așează-te lângă mine.

— Te temi să n-o iau razna?

— Hai să stăm de vorbă, Luis.

— *Să stăm de vorbă...* spuse ea. Din gura ta, acest lucru sună pervers.

— Nu vreau decât să găsim o soluție, Luis.

Ea se așează la birou. Bermann era deja nervos. Pentru moment, părea că nu mai știe cum să continue discuția.

Afară, Niksch nu se mișca. Cu toate că știa că e el, umbra mare de la ușă o neliniștea. Trezea în ea senzația că acolo, ceva întunecat și amenințător aștepta să intre.

Bermann o urmărea. Simțea că și ea înțelege severitatea situației.

Pentru el, lumea era simplă: formată din perechi antagonice. Le numea, batjocoritor, *adevăratele Yin și Yang*. Existau polițiști și civili, bărbați și femei, germani și străini, sănătoși și bolnavi. Când era vorba de combinații, se ținea strict de o listă a priorităților. Sus de tot pe listă era cuvântul „poliție”. Cine era polițist putea avea nenumărate caracteristici negative, de exemplu, să fie femeie, pe jumătate turc sau în concediu de maternitate. Pentru el rămânea tot polițist. Aparținea familiei lor. Și pe membrii familiei puteai să-i ironizezi, să-i lovești pe la spate, să strigi la ei, să-i disprețuiești și să-i pedepsești, dar, în definitiv, le rămâneai dator: la greu, trebuia să-i ajuti. Pentru că și atunci când s-ar fi tăvălit în propriile excremente și ar fi scos numai niște grohăituri, rămâneau tot polițiști.

Asta era avantajos la „Yin și Yang”-ul lui Bermann. Un dezavantaj era acela că unul nu putea fi în locul celuilalt. Dacă Bermann o considera bolnavă, nimeni și nimic nu-l putea convinge de contrariu. Avea să facă orice ca ea să meargă pe drumul tuturor bolnavilor, departe de cei sănătoși, în mijlocul celor suferinzi.

— Îți amintești de Calambert?

— Porcul acela pedofil? Francezul?

— Bărbatul pe care l-am împușcat. Voi ați mers într-o direcție, eu în alta. Acolo era Calambert și l-am împușcat.

Bermann înțelese greșit.

— Chiar și o găină oarbă găsește câte un bob de grăunțe, spuse el cu blândețe. Ce glumă drăgălașă. În felul lui, Bermann putea fi foarte tandru.

— Așa a început totul. Dar... deja știi asta.

— Nu, spuse Bermann.

— Ce nu?

— A început cu mult înainte, Luis. Ai început să bei când soțul tău te-a părăsit...

Louise sări în sus de pe scaun.

— Dumnezeu, dar eu nu beau! Propoziția îi răsună în cap ca sunetele pașilor din pădure, din noaptea trecută. Îi veni să râdă. Era clar că se comporta ca un alcoolic tipic: nu recunoștea că bea. Acum se afla unde o vroia Bermann, în cercul bolnavilor. Așa că renunță să-i spună care sunt deosebiri dintre ea și un alcoolic, deosebiri care țin de cantitate și cauză.

— Vino aici, spuse Bermann.

Se duse lângă el. Cu grijă o prinse de mână, își desfăcu picioarele și o trase aproape de el. Genunchii îi atingeau partea exterioară a coapselor.

— Dacă aș fi cum m-ai vrea, spuse ea, aș crede că vrei să mă săruți și să mă strângi în brațele tale vânjoase.

Bermann rămase mut. Imaginea nu-i plăcea.

— Deschide gura, mormăi el.

— Rolf, nu spun că nu beau din când în când, că nu beau, uneori, prea mult, spun numai că nu sunt alcoolică. Da, am băut o gură mai înainte și probabil miros a alcool. Mi-am petrecut toată noaptea în pădure, așteptând să fim atacați... Știi că și tu miroși. A omletă cu slănină.

Se desprinse de el.

— Putem să cerem întăriri și un elicopter?

Bermann se dădu jos de pe masa de lucru.

— Nu cerem nimic. Să-ți spun de ce: numai pentru că o alcoolică are halucinații în pădure și un japonez umblă pe jumătate dezbrăcat nu trimit nici un om acolo. E clar?

Bănuise că va reacționa astfel. Așa-l cunoștea pe Bermann. Îl plăcea mai mult astfel decât atunci când voia să stea de vorbă. Când oameni ca el depășeau granița dintre Yin și Yang, deveneau periculoși.

Zâmbind, se îndreptă spre ușă și o deschise. Din privirea lui Niksch află că auzise prea mult. Apoi se uită la Bermann și înțelese că n-o va lovi pe la spate. Îl trimise pe Niksch în camera de alături, unde, cu ajutorul unei

bănci de date, a Internetului și a unui catalog, să găsească un translator de japoneză și pozițiile unor temple budiste în sudul regiunii Baden.

— Și sună-l pe Hollerer, spuse ea. Întreabă-l dacă totul e în ordine.

— Bine, șefu'. Șefa... Șefu'?

— Nu pot să cred, spuse Bermann în spatele ei.

Louise închise ușa.

— Poți să crezi ce vrei, Rolf. Primesc întăriri?

— Nu.

— Și cum vom continua?

— Tu mergi acasă. Oricum ești liberă azi. Și când va veni mâine Almenbroich, vei fi în concediu de boală, în privirea lui era un amestec de supărare și îngrijorare apropiate sentimentelor față de copii, câini și bolnavi. Louise se uita în acest fel la plantele uscate de pe balcon. Îi înfruntă privirea, cu toate că nu era obișnuită. Bermann depășise din nou granița dintre ei.

Se așeză. Bermann tăcu și nu se mișcă din loc.

Atunci ea își deschise computerul și încercă să se concentreze. Dacă nu știa încotro mergea călugărul, cel puțin putea să afle de unde venea. Avea să citească știrile agențiilor de presă, ale celor care sunau din sudul, vestul și estul orașului Freiburg. Avea să întrebe și la posturile de radio.

Se uită la ceas. Unu. Își dădu seama că, de la chiflele lui Hollerer, nu mai mâncase nimic. O cuprinse o foame de lup. Foame, sete și o dorință sexuală, nedefinită.

Oftă.

— Bine, îi spuse lui Bermann. Să facem un compromis.

El urma să o lase astăzi în pace. Dar în cazul în care avea să se dovedească, a doua zi, că atât următorii, cât și pericolul în care se afla călugărul în pădure, erau rodul fanteziei ei, atunci avea să îl însoțească personal la Almenbroich, șeful biroului de Criminalistică, și să fie de acord cu tot ceea ce se hotăra. Concediu de boală, retragere, serviciu de birou.

După ce Bermann plecă, în sfârșit, se întrebă dacă acesta era sfârșitul carierei, acea prăpastie pe care o văzuse ieri după-amiază.

Niksch vorbise la telefon cu mai multe firme de traducători japonezi. La urmă, îi rămăseseră trei traducători, pentru a-i analiza mai atent.

— Trei? întrebă Louise când urcară în mașină. Avem nevoie numai de unul.

Niksch se codi. Nu se putuse hotărî pe care să-l aleagă. Le spusese că-i va suna mai târziu.

— Nu știu, zise el, dând din mâini. Dumneavoastră vă pricepeți mai bine. Eu l-aș fi ales cu siguranță pe cel mai nepotrivit.

— Pe cel mai nepotrivit?

Toate trei erau femei. Louise alegea un nume și sună. Vocea de la capătul liniei era veselă și Louise era de părere că nu se potrivea cu călugărul, dar asta n-avea importanță. Îi promise un onorariu exorbitant și se anunță pentru ora cinci și jumătate la ea, împreună cu Niksch.

Într-un local turcesc din zona gării mânca câte un Döner și băura o cafea. Ochii lui Niksch străluceau. Kebab și cafea turcească însemnau pentru el ceva ca o călătorie în lumea largă.

— Döner ar fi ceva pentru noi, dar nu e nici un turc în Liebau, spuse el cu coatele rezemate de masă. Avem numai un italian, dar el nu prepară astfel de lucruri. E frizer.

Ea îl aprobă, dând mecanic din cap, și citi ce-i scosese de pe Internet:

— Uniunea Budistă, Centrul Budist, Dharma Sah, Kum Nye Grup, Centrul Mamaki, Rangrig Sang... ha, Rigpa, Uniunea Rinzai Zen, Kannon-do... Dodscho, Titsch N... Han... h-Sangha, Fundația Urasenke, Casa Kagyü, Academia Zen, Zen Dodscho Ho și Do... Și toate sunt din Freiburg.

După ce citi inspiră adânc.

Și ce era Vajrayana, tradiția Karma Kagyü și Ny... ingma? Sau Theravada? Și aici? Tantra, Budismul tibetan, Școala Soto... Credeam că există un singur budism.

— Mda, spuse Niksch mestecând.

— În definitiv, există numai un creștinism.

Niksch avea în mână un rest de kebab, și făcu un gest care ar fi vrut să însemne un „Da”, sau poate era numai un fel elegant de a-și ascunde ignoranța.

Ea urmări traiectoria kebab-ului până la gura lui.

— Eu nu știu nimic despre budism, spuse ea. În spatele buzelor frumoase ale lui Niksch dispărură pâinea, roșiile și carnea. Maxilarele începură să mestece, pline de poftă. Ea își goli paharul de rachiu și spuse:

— Nici despre creștinism nu știu prea multe. Știu numai că nu cred în Dumnezeu, iar în Buddha nici atât. Nu cred în ceva despre care nu știu nimic. Interesant, nu?

Niksch mai mestecă, apoi își șterse gura cu un șervețel.

— Hollerer spune că există o credință... Cum e mai bine? Credință sau religie?

— Habar n-am, Nikki.

— Niksch chicoti.

— Deci, continuă el, Hollerer spune că există o credință exterioară și una interioară. Cea exterioară e că mergem duminica la biserică, ne rugăm și cântăm, și, în timpul predicii, aprobăm spusele preotului, atât de tare încât să audă toți că suntem de acord cu cele din Biblie. Cea interioară e că facem tot ceea ce își poate închipui Dumnezeu. Hollerer spune că ambele sunt în regulă.

Nici Louise nu găsi nimic greșit la cele două teorii.

— Apropo de Hollerer... spuse ea.

De data asta îl sună ea.

— Ah, Louise, mormăi el, căscând. În fundal se auzea muzică clasică. Și-l imaginea stând ghemuit pe scaunul de lângă șofer, ascultând comentarii despre F.C. Freiburg și străduindu-se să nu murdărească Daimler-ul lui Lederle, al cărui interior era spălat de cel puțin două ori pe săptămână. Râse în sinea ei.

La Hollerer și Lederle, totul era în ordine.

— Și călugărul?

— Merge și iar merge.

— Stați cât puteți de aproape de el.

— Bineînțeles.

Ieșiră din restaurant. Trotuarele erau goale. De pe acoperișuri picura zăpadă topită. Pentru zilele următoare se anunțaseră temperaturi mai blânde și soare. Ceea ce era mai rău trecuse, din punct de vedere meteorologic.

Cea mai apropiată dintre toate era Casa Kagyü. Pe aceasta voiau s-o viziteze mai întâi.

În timpul scurtei călătorii, Louise îi povesti lui Niksch că joi, călugărul fusese văzut în Badenweiler. Poștașul de acolo sunase la poliția din Freiburg. Ei trimiseseră o mașină, dar călugărul deja plecase. Polițiștii se plimbaseră pe străzi încă o jumătate de oră și se întorseseră fără să rezolve nimic. Întocmiseră un raport și-l trimiseseră prin fax la superiorii din Berlin.

Și Louise ceruse acel raport. Era scurt, cum trebuia să fie un raport. A doua zi urma să discute cu poștașul și să-l întrebe despre rănila călugărului.

Din Badenweiler, acesta plecase spre Kirchzarten, la treizeci de kilometri depărtare, cum aprecia Niksch. Treizeci de kilometri prin zăpadă, frig și întuneric. Niksch era impresionat.

— Nu putea face mai mult de doi kilometri și jumătate pe oră prin zloata asta.

Călugărul fusese văzut la vest de Kirchzarten de un țăran din Unterbirken. Soția acestuia se spovedise și astfel aflate și preotul satului despre călugăr. El sunase la postul de poliție chiar în prezența femeii. Din nou trimiseseră o mașină să patruleze prin zonă, tot fără rezultat. Călugărul nu mai fusese văzut în seara care deja se lăsase. Cei din Kirchzarten nu scriseseră nici un raport. Louise nu-l găsi nici pe preotul catolic. Se surprinse gândindu-se ce păcate cuprinsese spovedania femeii.

În dimineața de sâmbătă, călugărul trecuse prin viscolul de afară, prin dreptul ferestrei lui Hollerer, în Liebau.

— Opt kilometri, spuse Niksch. Avansa din ce în ce mai încet. Până la urmă își va da duhul de atâta efort.

Ea se gândi la căldura emanată de corpul călugărului, la fermitatea mâinii sale.

Badenweiler, Kirchzarten, Liebau. Venea din sud. Până la granița cu Franța mai erau numai zece kilometri, iar până la cea elvețiană – treizeci. Poate că deja o trecuse.

Stăteau în mașină, în fața unei case cu iedera desfrunzită. De afară, din stradă, casa cu patru etaje arăta comună. Louise se întreba ce se putea întâmpla înăuntru, dar nu avea nici o idee. Niksch citi plăcuțele din dreptul soneriilor. *Juliane von Gandler, Kagyü Haus* scria pe una dintre ele. Îi spuse Louisei că la intrare mirosea ciudat.

Ce se întâmplă într-o casă Kagyü?

— Vino, zise ea.

Când pășiră pe poteca ce ducea spre imobil, privi în sus. Pe ambele canturi ale balconului de piatră de la etajul al treilea stăteau, ca niște paznici, două statui masive ale lui Buddha, de culoare gri, înalte de patruzeci de centimetri.

Juliane von Gandler era în India, la Lama Tsögyal. Casa Kagyü era păzită de o punkistă plină de piercing-uri, de cel mult șaisprezece ani. Din interior se auzeau acorduri sălbatice de pe o claviatură și triluri de râsete.

— Ești fiica ei? întrebă Louise.

Fata o aprobă, parcă scuzându-se. Cu toate că ținea în mână o țigară aprinsă, se simțea pregnant mirosul de bețișoare aromate.

— Ce-a mai făcut? Ceva rău?

— Nu. Avem nevoie de cineva care se pricepe la budism.

— Ritsch, spuse fata. El se pricepe. Lucrează la Universitate și soția lui e din Japonia. Richard Landen. Fata le dădu o adresă din Günterstal. Niksch o notă.

Louise îi mulțumi. Atunci își aminti de doza de bere din mâna fetei.

— Aruncă mucerile de țigară și cutiile de bere până nu vine mama ta acasă.

Fata zâmbi.

— Mai durează două luni.

— Dar ce face în India?

— Luxații. Apoi vrea să organizeze o demonstrație împotriva Chinei.

— Împotriva Chinei? întrebă Niksch.

— China ocupă Tibetul, spuse fata și zâmbi blând. Lama nu se poate întoarce acasă.

În mașină, Louise mai răsfoi lista cu organizațiile budiste din Freiburg. Numele Richard Landen nu apărură. Niksch strănută de două ori și propuse să dea telefoane.

— Poate că și el e cu Lama Tsögyal în India, spuse el. Atunci mergem degeaba în Günterstal.

— Günterstal e aproape, Niksch, doar pare a fi departe.

Dar își scoase mobilul, ceru numărul de la informații și-l sună pe Richard Landen. Suna ocupat.

— Îmi place mai mult când îmi spuneți Nikki, zise Niksch roșind.

— Ți-am spus Nikki?

— Mai înainte, la Döner.

— Oh... În regulă, *bel ami*.

Își puse mobilul înapoi în buzunar. În timpul drumului se gândi ce o lega de Günterstal. Când le apărură în față primele case, în lumina gri a soarelui de iarnă, își aminti. Lederle povestise că Hans Filbinger trăia în Günterstal.

Casa mică în care locuia Richard Landen era înconjurată de un gard de lemn și acoperită de crengile goale ale unei sălcii. Louise avea senzația că salcia voia să prindă acoperișul casei cu crengile ei, asemenea unor degete ascuțite, pentru a o ridica și a o zvârli cât colo. În grădină, într-o parte a casei, se vedea, printre alți copaci, un șopron. În fața lui se afla o fântână. Pe iarbă era o pătură subțire de zăpadă. Măturate erau numai dalele care duceau spre șopron și drumul pietruit spre porțița grădinii.

— Cineva e acasă, spuse Niksch.

Ea îl aprobă. În două încăperi ardea lumina. În stânga, la parter, și în dreapta, la etajul întâi.

Pe cutia de scrisori de la porțiță era scris TOMMO/LANDEN. Louise apăsă pe butonul soneriei, dar nu se auzi nici un ton.

Niksch începu să se agite. Mâna sa dreaptă se balansa înainte și înapoi.

— Ce nume ciudat, șopti el.

— Stai liniștit, Nikki.

Cu coada ochiului observă că se mișcă ceva după perdeaua geamului din stânga. În dreapta, sus, nu se întâmpla nimic. Se întrebă ce nu i-o fi pe plac salciei la această casă ori la locatarii ei.

Ușa se deschise și în prag apăru un bărbat slab, la patruzeci de ani.

— Intrați, spuse el, ceaiul e gata.

Pe fața lui Niksch se citea din nou neîncrederea când bărbatul cel slab, Richard Landen, puse în fața lui o ceașcă din porțelan japonez, în care aburea un ceai verde.

Landen îi condusesese într-o bucătărie mică, vopsită în galben-auriu, de culoarea porumbului copt. Mobilierul

format din scaune, masă și dulapuri suspendate era dintr-un lemn deschis la culoare. Louise observă, cu profund respect, că totul era într-o ordine perfectă. În chiuvetă, nici urmă de vase murdare, firimituri de pâine sau pete. Prosoapele care erau agățate de niște cârlige, lângă fereastră, erau proaspăt călcate. Pe pervaz stătea o pisică de porțelan care se uita la ei cu o privire fixă.

Numai pe masă era o oarecare dezordine. Acolo se afla un laptop deschis, iar alături – cărți, fotocopii și creioane.

Deodată, avu sentimentul că ar vrea să părăsească bucătăria și casa cât mai repede. Atât ordinea, cât și pisica și Landen, îi creau o stare de neliniște. De ce, nu știa nici ea. Se gândi dacă să-i ceară lui Landen puțin rom pentru ceai. Putea să motiveze că era o obișnuință. Că avea strămoși englezi.

— N-avem prea mult timp, spuse ea.

— Selly a spus că sunteți în căutarea cuiva care se pricepe la budism. În vocea lui se simțea o resemnare obosită, dar prietenoasă. Privirea îi era distantă, dar deschisă. Sprânceana dreaptă era întreruptă de o porțiune de câțiva centimetri pătrați de păr cărunt.

— Selly? întrebă Niksch.

— Punkista. Louise prinse cu atenție ceașca fragilă. Mâna îi tremura și i se păru ca o labă de urs, butucănoasă, pe lângă ceașca fină. Se întrebă câte lucruri ținuse în această mână și ce făcuse cu ea până atunci. Această mână furase, produsese satisfacție fizică, ucisese. Nu era o mână prea bună pentru o cană atât de frumoasă.

— Budism tibetan? întrebă Landen.

— Probabil japonez.

— Povestiți-mi, spuse el, dând aprobator din cap.

Ea își retrase mâna și povesti despre călugăr, despre drumul lui de la Badenweiler la Liebau și de acolo mai departe, îi descrie bastonul, talerul și sutana. Nu-i spuse nimic despre răni și cei din pădure, nici despre noaptea petrecută în nișa din spatele stâncilor.

Richard Landen nu-și luă ochii de la ea în timp ce povestea. Avea fața ușor bronzată, ca și când ar fi fost la schi sau la o meditație pe ghețar. Se gândi iar la rom. Sau la sake. Oare puneau japonezii sake în ceai? Privirea îi alunecă iar spre acea pată gri din mijlocul sprâncenei. Deranja. Era ca o oază de neliniște într-o față îngustă, calmă și atentă, cu ochii ușor înroșiți.

După ce termină, pentru moment, domni tăcerea.
Atunci Landen întrebă:

— Ce ați dori să știți?

Ea se uită la pisică și se concentra.

— Cum să mă comport cu un astfel de ins, la modul general. În ce anume crede, ce gândește. Dacă aveți cumva vreo idee de unde ar putea veni.

Landen luă o înghițitură din cana lui și o puse din nou, cu o mișcare blândă, pe masă. Își țuguie buzele.

— E greu. Nu știu mai nimic despre el. Dacă vreți, vorbesc cu el, spuse bărbatul, și Louise îl găsi foarte atrăgător, așa cum era acum, descumpănit și posomorât.

— Da, răspunse ea, aș vrea asta.

Landen urcă scările în timp ce Louise și Niksch îl așteptară în holul mic. Ea își scoase celularul din buzunar. Translatoarea părea tot atât de veselă, cu toate că angajamentul nu mai era în picioare. Ea spuse:

— Poate altă dată, și vă mulțumesc că v-ați gândit la mine.

— Sayonara, spuse Louise și întrerupse convorbirea. Închise, pentru moment, ochii. Regreta profund că nu îl rugase pe Landen să-i dea o gură de rom sau sake pentru ceai.

— Ia uitați-vă, spuse Niksch, privind spre două pergamente înguste de pe perete. Pe fiecare erau desenate semne grafice asiatice.

— Ce nebunie! Și astea vor să însemne ceva?

Ea deschise ușa și privi la drumul de piatră, la gard, la străduță și la casele scumpe dimprejur. Pe undeva pe aici locuia Filbinger. Nu erau atât de multe posibilități. Günterstal era relativ mic. Pe vremuri, numele Filbinger era amenințător. Era o față de politician la televizor, care-ți crea un sentiment de frică. Acum, după treizeci de ani, era și el un om care trăia, dormea și mânca, pe undeva pe aici. Oare părinții ei știuseră că Filbinger era numai un om? Probabil că nu.

— Cine știe ce e scris aici? spuse Niksch.

— Adică?

— Adică aici poate scrie că trebuie să te descalți, și, dacă n-o faci, vei muri pe loc. Sau că fiecare vizitator trebuie să-și lase o bucățică din degetul mic. Sau cum se produce gazul otrăvitor sau bomba atomică.

Ea oftă.

— Sună-l pe Hollerer, Nikki.

Hollerer era bine, dar îi înghețaseră picioarele. Erau înfometați, el și Lederle. Cerură plăcintă cu cireșe. Dar călugărul tocmai mergea printr-o pădurice. Îl văzuseră chiar acum, printre copaci. Uneori, între Daimler și călugăr erau numai douăzeci de metri, alteori chiar și o sută.

Louise simți cum o trec flori pe spate. O sută de metri. Cum putea fi ocrotit cineva care era la o asemenea depărtare?

Niksch își îndreaptă iar atenția spre papirusuri.

— Faptul că nu înțeleg nimic mă face nervos.

— Sun-o pe Amelie și spune-i să facă plăcintă cu cireșe.

În același moment coborî și Landen scările. Își trase pe el un pulover roșu și arătă cu capul spre cele două papirusuri.

— Pe cel din stânga scrie „Noroc”, iar pe cel din dreapta – „Prietenie”.

Louise ieși, râzând încet. Landen și Niksch o urmară. În casă mai ardea numai lumina de la etaj. Se înfioră din nou.

Niksch îi deschise ușa.

— Dar Amelie e moartă, spuse el.

Amelie o însoți tot drumul prin partea de nord a localității Günterstal, prin poarta îngustă a mănăstirii Cistercienilor, aflată pe șoseaua Schauinsland.

Pernițele umplute ale Ameliei, lenjeria ei, rucsacul. De fapt, ar fi vrut să-l avertizeze pe Richard Landen că ceea ce aveau de gând să facă putea fi periculos, dar Amelie nu-i dădea voie.

Când trecură peste râul Dreisam, îi văzu pe Hollerer și Lederle. Stăteau în Daimler și-l observau pe călugăr. Vorbeau despre ceea ce se întâmpla când îi murea cuiva soția. Până la urmă, se potriveau unul cu altul.

Ce trebuie să mai fi răs Hollerer de ea cu o zi înainte, când îi transmisese salutări Ameliei.

— Nikki, spuse ea, oprește!

Coborî din mașină. Filbinger, Amelie și Bermann. Puțin cam mult pentru o zi, se gândi ea furioasă. Ar fi vrut să vomite, dar nu în fața lui Landen. În buzunar găsi numai telefonul mobil, portofelul și cheile casei.

Se așază din nou pe locul de lângă șofer. Niksch porni, tăcut, mai departe. Nici Landen nu spuse nimic. Totuși, îl simțea acolo, în spate. Îl simțea pe el, simțea, totodată, și casa aceea, cu lumina de la etaj și salcia plângătoare.

Se întoarse pe jumătate spre el.

— Aș dori să știți că poate fi periculos. Vocea ei suna nemulțumită și seacă.

Continuă puțin mai amabilă:

— Ceva nu e în regulă. Cineva îl urmărește pe călugăr, cineva care ar putea deveni violent. Vreți, totuși, să ne însoțiți?

Avea impresia că Landen se albise la față, dar până la urmă acceptă.

Lângă ea, Niksch mormăia ceva neinteligibil. Trase destul de brutal de volan și se opri. Erau chiar în fața unei benzinării. Louise se gândi că, din fericire, de aici încă nu cumpărase nimic.

De departe părea că nici nu se mișca. Abia când ajunse lângă Hollerer și Lederle îl văzu pe călugăr mergând neobosit înainte. Amurgul părea că înghite pata întunecată. În câteva minute avea să dispară în beznă. Când coborî din mașină se auzi clinchet de sticle.

Richard Landen dădu scurt din cap când îi fură prezentați Hollerer și Lederle. Apoi îl urmă pe călugăr. Louise ar fi vrut să-l însoțească, dar Niksch spuse:

— Și plăcinta cu cireșe?

Și iar apăru Amelie. Fără să spună nimic, scutură ușor din cap.

— Louise, pot să-ți vorbesc puțin?

Lederle o trase deoparte.

— Nu se întâmplă nimic, absolut nimic. Ești sigură că...

Scepticismul lui îi aminti de înțelegerea cu Bermann. Prăbușirea. Concediul medical, cura de dezalcoolizare, munca de birou. Pentru moment, o cuprinse panica.

— Ai vorbit cu Bermann?

— Astăzi? Nu.

— Reiner, sunt sigură.

Apoi se întrebă dacă era chiar sigură. Îl privi pe Hollerer, care-i zâmbea cu oboseală. Arăta descumpănit. I se părea că avea încredere în ea, din cine știe ce motiv.

Și Niksch o privi.

Da, era sigură. Îi văzuse și le auzise vocile. Dar văzuse ceva mult mai important: frica din ochii călugărului.

— Ce facem mai departe? întrebă Hollerer.

— Niksch și dumneavoastră rămâneți aici. Reiner mă duce la Freiburg. Mă întorc pe la opt și vă schimb.

Lederle o privi sceptic. Hollerer dădu numai din cap și zise:

— Noi o să fim atenți aici.

— Da, așa vom face, îi întări Niksch spusele.

— Bine. Mulțumesc. Se uită spre Landen și spre călugăr. Acesta se opri și se întorsese. Ambii își încrucișară brațele pe piept și se înclină unul către celălalt. Erau foarte aproape. Călugărul zise ceva, apoi se întoarse într-o parte și tuși.

— Louise, nu știu, poate ar trebui să merg mai târziu cu tine... începu Lederle.

— Tu mergi acasă. Acolo e mai multă nevoie de tine.

Lederle tăcu și clipi o dată, încet.

— Voi vorbi cu Bermann. Nu te poate lăsa așa, singură, spuse el.

— Mai bine nu. Nu știe că te-am chemat.

Lederle își frecă ochii cu degetele.

— Asta înseamnă că nu pot adăuga ziua aceasta la orele suplimentare. Se uită la ea, dar nu aștepta nici un răspuns. Câteodată mai zicea lucruri tipice pentru Lederle cel de dinainte de diagnostic. Cele spuse despre orele suplimentare erau din acea perioadă. Pe atunci, nu trecea nici o săptămână fără plângeri despre ore neplătite. Acum, aceste lucruri nu mai erau importante. Le mai spunea numai dintr-o obișnuință veche, fără să le conștientizeze.

— Te schimb mâine dimineață pe la cinci, spuse el.

— Rămâi acasă, Reiner.

— Atunci mai poți dormi și tu două-trei ore. E ceva, să dormi două-trei ore...

Ea îl aprobă și se duse după Landen.

Dură zece minute până își dădu seama că Richard Landen nu aflase nimic important de la călugăr. Aflaseră, totuși, cum se numea: Taro. Îl privea tăcută și se întreba de ce era atât de dezamăgită.

— Să mai încercăm o dată, propuse ea.

Landen puse din nou întrebările hotărâtoare: de unde venea, încotro mergea, de unde proveneau rănilor, ce se întâmplase, de cine fugea, de ce nu voia să meargă cu ei la Freiburg.

Călugărul zâmbi, fără să scoată vreun cuvânt. Dar zâmbetul era un automatism. Ochii îi rămăseseră întunecați. Pierise din ei orice urmă de blândețe și cunoaștere. Îi aminteau Louisei de ochii pisicii de porțelan a lui Landen.

Călugărul părea că trecuse de azi-dimineață o barieră nevăzută. Nu mai participa la nimic din ceea ce-l privea. De fapt, nu mai fugea. Louisei i se păru că se retrăsese într-o altă lume. Era ca și când ar fi trecut și el, acum, într-un univers intermediar. Îl pierduseră de tot.

— Drace, îi scăpă Louisei.

— Păstrați-vă, vă rog, decența, spuse Richard Landen.

— Drăcia dracului. Încercați încă o dată.

— Nu va răspunde. Acceptați ideea.

Ea se apropie de călugăr. Simți din nou acel miros puternic, deja cunoscut. Îi trezi amintiri: marșul prin pădure, căldura din scorbură aflată în spatele stâncilor, sentimentul unei liniști interioare.

— Ai vrea să te păzesc eu în noaptea asta? Ai vrea să fii aici dacă acei oameni vor veni din nou? Ai vrea?

Landen traduse.

Călugărul o privi.

— No, răspunse el.

— Sayonara, spuse ea, și îi întoarse spatele. Îl auzi pe Landen vorbind. Apoi se auzi zăpada scârțâind sub pantofi.

Landen o ajunse repede din urmă.

— Trebuie să înțelegeți ceva, spuse bărbatul. El este altfel decât dumneavoastră. Gândește altfel, crede altfel, simte altfel și trăiește altfel. Complet diferit.

— Și ce vrea să însemne asta?

— Că nu veți înțelege niciodată ceea ce face sau spune. Și, mai ales, *de ce* o face sau o spune.

Se opriă. Sprânceana lui Landen coborâse puțin, chiar în dreptul petei cărunte.

— Nu-l veți înțelege niciodată cu adevărat, chiar dacă știți acum mai multe despre el.

— Eu văd altfel lucrurile.

— Știu. Așa gândește majoritatea oamenilor. Nimeni nu vrea să conștientizeze că nu-l poate înțelege cu adevărat pe cel de alături. Mai ales pe un om dintr-un alt spațiu cultural.

Louise privi înapoi. Călugărul se afundase în întunericul din ce în ce mai dens. Câteva zeci de metri mai încolo începea porțiunea neagră a amurgului. În curând, pădurea avea să îl înghită.

Pe partea cealaltă, lângă mașina politiei, Niksch stătea îngenunchiat și punea lanțurile pe roți. Hollerer și Lederle se uitară spre ea. Respirația lui Hollerer se transforma în nori voluminoși, pe când în fața lui Lederle zburau mici bulgări ca de vată.

Îl privi pe Landen.

— Nici acum nu înțeleg ce înseamnă toate astea. Ce pot să fac cu cineva pe care nu-l voi putea înțelege niciodată. Îl las în voia sortii din acest motiv? Asta vreți să spuneți? Numai pentru că e altfel? Ce rahat mai e și asta?

— Linișteți-vă, spuse Landen.

— Sunteți grozav!

— Nu trebuie să-l lăsați în voia sortii. Trebuie numai să-l respectați și...

— ...și să-l las în voia sortii *după* ce-l respect.

— Dați-mi voie să termin!

Landen ridică vocea. Apoi o coborî din nou.

— Ar fi opera de artă a omului luminat, pentru că e cel mai greu lucru pe care-l putem face: să respectăm un ins pe care nu-l înțelegem.

Sprânceană i se netezise din nou. Dispăruse acea încruntare. Îi urmărea foarte vigilent pe toți. Cei suspecti erau, de obicei, vigilenți dacă le era teamă că se dăduseră de gol. Ce se petrecea în mintea lui?

Ea se hotărî să nu întrebe nimic. Cel puțin nu acum. Zâmbi.

— Să înțelegi, să respecti... Sunteți un apostol al moralității sau așa ceva?

Landen zâmbi și el.

— Să zicem astfel: termenul „apostol” vine din religia greșită.

După ce plecară mai departe îi spuse:

— Nu-l părăsiți.

— Nu-l părăsesc. Sunt numai supărată pe el.

— El n-ar înțelege asta niciodată. Landen tăcu pentru moment. Ceața se ridică brusc. În ochii lui văzu o flacără. Îi spunea să nu uite că în spatele chipurilor străine, în spatele unui alt fel de a fi, se află un univers fascinant și nesfârșit de gânduri, sentimente și trăiri. Se află mii de întrebări și răspunsuri care nu se deosebesc prea tare de ale ei, numai că sunt privite dintr-un alt unghi, care face ca întrebările și răspunsurile ei să apară într-o altă lumină.

Louisei îi era greu să-l urmărească. Privirea îi rămăsese agățată de sprânceana aceea, de pata cărunță, ciudat de vie, care o irita și, în același timp, o atrăgea. Deodată, în interiorul ei se petrecură lucruri ciudate. Tot corpul îi era străbătut de căldură, simțea furnicăături pe piele și laringele i se îngustase.

Asta mai lipsea.

Sprânceana se relaxa, de parcă își terminase treaba, și de acum se putea odihni.

Supărată, se întoarse.

Călugărul nu mai putea fi văzut de unde staționau mașinile. Louise simți cum o cuprinde panica. Niksch, însă, o liniști. Pădurea era îngustă. Un drum cu pietriș cobora de-a lungul ei, spre sud. Nu era o problemă dacă aveai lanțuri la roțile mașinii. Niksch își pocni degetele. Fața îi era roșie și din umeri îi ieșeau aburi. Strănută în palmă.

— Aș mai mânca un Döner diseară, spuse el, și zâmbi cu gândul la kebab. Oare e posibil?

Ea îi zâmbi și aprobă din cap.

— Hollerer?

— Pizza. Dacă se poate *Quattro stagione*.

— E cu ciuperci, șefu', spuse Niksch.

— Îmi plac ciupercile.

— Da, dar până ajungeți acasă, pizza e rece și trebuie s-o băgați la cuptor.

— Cred că voi reuși, mormăi Hollerer.

— Ciupercile...

— Taci, Niksch.

— Nu e bine să încălzești ciupercile. Așa am auzit, spuse Louise.

Hollerer își dădu ochii peste cap.

— Bine atunci. *Quattro stagione* fără ciuperci.

— În cazul ăsta ar fi numai trei anotimpuri, spuse Niksch.

Pătura de zăpadă era întreruptă din loc în loc de pete de pietriș sau asfalt. Lederle conducea mașina încet pe drumul îngust. Louise voia să-l ducă în întuneric, unde se întâlneau de dimineață. Înainte, pe vremuri, se descurca și dacă n-ar fi văzut nimic.

De la diagnostic încoace parcă își pierduse simțul orientării. Frica pe care o simțea la gândul că și-ar putea pierde soția îi ocupase o mare parte din minte.

— Acolo, în dreapta, Reiner.

— Bine, spuse el. Coti și-l întrebă pe Landen, care stătea în spate: Și cu ce vă ocupați?

Lui Richard Landen nu prea îi plăcea să vorbească despre el. După un timp, aflară că e docent la Institutul Asiei de Sud de la Universitatea din Heidelberg. La Freiburg și Basel predă limba japoneză, iar la Karlsruhe sanscrita. Ținea prelegeri despre Budismul Zen din Tibet și scria la reviste de specialitate sau pagini de Internet.

— Bani îi câștigă soția mea, spuse el în sfârșit.

Nimănui nu-i veni să râdă. Totul părea prea artificial.

— Și care sunt temele pe care le dezbateți la Universitate? întrebă Lederle.

— Acum vorbesc despre „Prima cuvântare a lui Shakyamuni de pe muntele cu vulturi”. În semestrul trecut a fost vorba despre „Rolul politic al lui Gosan”.

— Ce de chestii mai există, mormăi Lederle.

— Da, încheie Landen.

O vreme, nimeni nu zise nimic. Lederle merse mai încet. Afară era întuneric beznă. O dată, văzură câteva luminițe clipind în depărtare. Probabil că erau luminile din camerele de zi ale caselor din Liebau. În camere mici, încălzite, în haine de casă, de duminică, stăteau perechi, familii, prieteni. Oameni ca Niksch și surorile lui, și Theres, sau ca Hollerer. Un deal se interpuse între ei și lumini, și nu se mai văzu nimic.

— Ce e o casă Kagyü? întrebă ea.

— E o casă în care întâlnești cultura tibetană. Kagyü este una dintre cele mai importante școli ale Budismului Tibetan. Avea o voce liniștită, pricepută. Louise se întrebă dacă își făcea munca în mod pasionat, sau într-un fel sec, fără viață. Dacă liniștea pe care o afișa provenea din neimplicare.

Întoarse oglinda retrovizoare în așa fel încât să-l vadă în semiîntunericul mașinii.

— Ce părere aveți despre călugăr? Taro?

— Scuzați-mă, spuse Lederle și întoarse oglinda.

— E tânăr, răspunse Landen. Cel mult douăzeci. Și e un Zensu, un copil Zen. Așa se numesc în Japonia elevii Zen. Rostea cuvântul „Zen” într-un fel moale și profund – „sssen”. După dialect, călugărul părea că vine din sudul Japoniei, de pe insula Kyushu, dar Landen nu era prea sigur de asta.

— Ați trăit în Japonia? îl întreabă Louise.

— Numai câțiva ani, în Tokio și Kyoto.

Fără să vrea, se gândi la soția lui Landen, la japoneza care făcea banii familiei, și pe care o chema Tommo.

— Din Japonia în sudul Badenului?

Landen tăcu.

— Poate că pe aici, prin apropiere, e vreo mănăstire Zen sau ceva de genul ăsta, spuse Lederle. Poate că de acolo vine sau într-acolo se duce.

— Știți de unde vine? întreabă Landen.

— A fost văzut în Badenweiler, apoi în Kirchzarten, și ieri în Liebau, răspunse Louise.

— Badenweiler, repetă Landen gânditor. În Elsass, la Weiterswillen, este Kosan Ryumon Ji, iar în apropiere de Mülhausen este Kanzan-an.

Weiterswillen e prea în nord. Poate Mülhausen.

— La sud de Zillisheim, spuse Landen. N-am fost niciodată acolo, dar am văzut fotografii. O construcție în mijlocul pădurii, din anii șaptezeci. Silaba finală, „-an”, înseamnă „colonizare”. Templele și mănăstirile japoneze au, de obicei, sufixul „-ji”. Kanzan a fost un laic budist din China, un poet și un colonist, un liber cugetător, dacă vreți. În cadrul religiei Zen e foarte respectat, pentru că maeștrii contemporani i-au conferit un grad înalt de iluminare.

— Credeți în această aiureală? îl întreabă Lederle.

— Pentru dumneavoastră budismul este o aiureală?

— Nu, spuse Louise. Doar altfel.

Landen se aplecă la urechea ei și-i spuse:

— Aș dori să vă povestesc o întâmplare, dacă sunteți de acord.

Căldura respirației lui se pierdu mult prea repede. Îi făcu semn că da.

Aici o iei la dreapta, Reiner, murmură ea.

Landen așteaptă până când Lederle luă curba. Atunci începu, cu o voce înceată:

— La începutul secolului al șaselea după Hristos, un învățat a venit la mănăstirea Shaolin, pe muntele Songshan, în nordul Chinei. Îl chema Huike. Când Bodhidharma, întâiul patriarh al lui Zen din China, l-a întâmpinat, Huike l-a rugat să-l accepte ca elev al mănăstirii. Spunea că nu își găsisese liniștea interioară, cu toate că studiasse mulți ani. Dar Bodhidharma l-a gonit, motivând că numai cine nu renunță la învățătură poate ajunge la pacea interioară. Huike s-a retras din fața porților mănăstirii. Săptămâni în șir a rezistat acolo, în zăpadă, sperând că Bodhidharma îl va accepta. Dar întâiul patriarh era de neînduplecat. Pentru a-l convinge că voința sa de a-l urma pe Buddha era de neclintit, Huike și-a tăiat mâna stângă.

Landen tăcu și se rezemă de spătarul banchetei. Lederle se oprise. În lumina farurilor se vedeau urmele de dimineată ale pneurilor Daimler-ului și ale mașinii de poliție.

— De ce am venit aici, Louise?

— Din cauza urmelor de pași.

Lederle opri motorul, dar nimeni nu coborî. Priveau cu toții, în lumina farurilor, la albul zăpezii plin de pete întunecate. Lederle întoarse capul și întrebă:

— Și cum se termină povestea dumneavoastră?

— Asta nu are importanță, răspunse Landen.

Louise căută urmele cu ajutorul luminii farurilor și al unei lanterne, mergând în direcția dealului. Se gândi la Huike. Avea fața lui Taro și stătea în zăpadă, în mijlocul unei pete crescânde, din minunate cristale roșii.

Pe o distanță de cincizeci de metri, dâra era îngustă. Se părea că acei necunoscuți merseseră unul în urma celuilalt. Apoi se despărțiseră în formă de evantai. Urmele duceau spre deal. Din loc în loc se formaseră mici cercuri. Cei trei bărbați – era sigură că erau bărbați – se opriseră din când în când și se întorseseră în loc. Fuseseră urmăriți chiar și ei? Sau căutaseră pe cineva?

Pe coama dealului, cele trei urme se îndepărtau una de alta în unghiuri ascuțite. Unghiurile nu erau atât de mari. Cei trei bărbați ar fi putut să meargă alături oricând dacă ar fi fost nevoie. A treia urmă ducea spre o pereche

de faruri, probabil cele de la mașina în care erau Hollerer și Niksch. Louise merse pe aceasta până coborî dealul. Daimler-ul dispăruse în spatele colinei. Atunci, Louise își vârî mâna în buzunarul hanoracului.

Se așeză turcește în zăpadă, lângă Calambert și Huike. Ce părere avea budismul despre ucidere? O accepta ca fiind inevitabilă în unele cazuri? Își propuse să-l întrebe pe Landen, cândva, când aveau să fie singuri. Urma să aibă grijă ca acest lucru să se întâmple cât mai curând.

Farurile începură să se miște și ea gândi: mișcări de Jägermeister. Dar tocmai atunci, lumina lor scoase din întuneric o bucată de pădure.

Își aminti ce spusese Lederle: *nimic, absolut nimic*. Se înșelase ea, oare? Avea Bermann dreptate? Vocea interioară nu-i spunea nimic.

Hollerer, Niksch, apoi Lederle și acum Richard Landen. Mobilizase patru oameni, le stricase duminica, își pusese ei însăși un ultimatum idiot și acum nu se întâmpla nimic. Fără să pună la socoteală că un călugăr asiatic, speriat și rănit, alerga prin ninsoare, în sudul Badenului. Și că văzuse siluete în crepusculul dimineții gri de iarnă.

Poate că fuseseră numai trunchiurile copacilor.

Se ridică. Razele farurilor se transformau încontinuu. Toate întrebările se contopiră în una singură: *Când naiba avea să se întâmple ceva?*

5

Bermann nu era aici. Pe biroul ei găsi o notă: *Avem programare luni dimineață, la opt, la Almenbroich*. Propoziția i se păru foarte politicoasă. În alte condiții, Bermann ar fi scris: *Lu. 8 / Almenbr*. Dar cu polițiștii bolnavi se purta mai blând.

Luă un foarfece, tăie nota în fâșii subțiri, și apoi fâșiile în pătrățele mici. Simți o satisfacție mult mai mică decât se așteptase. Cu dosul palmei aruncă pătrățelele de hârtie în coșul de gunoi, după care puse mâna pe telefon. În timp ce o centralistă căuta numărul de la Kanzan-an, mai aruncă în coș câteva pătrățele care rămăseseră prinse de palmă. În biroul mănăstirii nu era nimeni, așa că lăsă

un mesaj pe telefon. Apoi sună la Richard Landen, fără să știe ce avea să-i spună dacă ar fi răspuns. Observă cu neplăcere că era agitată. Sună de șase ori. Atunci, o voce de femeie îi răspunse:

— Da, alo?

Louise așteptă. Deodată, conștientiză că își dorise ca soția lui Landen să răspundă. Voia s-o scoată din camera ei de la etaj. Voia să-i audă vocea. Voia să știe că exista cu adevărat.

Când puse receptorul jos, ușa se deschise și intra Anne Wallmer.

— Ah, Luis, ești deja aici?

Anne Wallmer era singura femeie pe care Bermann o tolera lângă el în misiune. Pe de altă parte, n-o vedea ca pe o femeie, și, într-un fel, era explicabil. Anne încerca să fie ca el. Făcea pe dura, râdea tare și își construia mușchi de bicepși în sala de fitness. Asemenea lui, purta blugi și o haină neagră de piele. Schneider, prietenul lui Bermann, susținea că Anne folosea chiar și toaleta bărbaților când nu era observată. Uneori o pândeau amândoi în toaletă, dar nu reușiseră, încă, să o surprindă.

— Am nevoie de dosarul Thielmann, spuse Anne Wallmer. Stătea în fața biroului Louisei, cu mâinile în buzunarele jachetei, și o privea fix. Bermann împărțise deja sarcinile: Louise se ocupase de cazul Thielmann.

— Îl primești mâine.

— Trebuie să-l citesc în seara asta, Luis.

Privirea Louisei alunecă de pe Anne pe birou, la dosarul Thielmann. Apoi se uită înapoi spre ea și clătină din cap.

— Mâine.

Se întrebă cât de departe ar merge Anne. Și dacă în pieptul ei umflat supraviețuiseră câteva urme de colegialitate.

În același moment sună telefonul mobil. Se ridică și îl scoase din hanorac. Numărul de pe ecran i se părea vag cunoscut.

— Da? Nu răspunse nimeni. Alo? La capătul firului era o tăcere totală. Nu se auzea nici măcar respirația cuiva. Îi trecu prin cap o idee stranie: era liniștea zăpezii.

Mai așteptă un moment, apoi întrerupse legătura. Anne Wallmer plecase. Lăsase dosarul Thielmann pe birou.

Louise se așeză din nou, cu telefonul la îndemână. *Tăcerea zăpezii*. Intră în meniu, la apeluri preluate. Un număr de telefon prin stație. Și-l notă în timp ce-l formă. Suna ocupat.

Privea neliniștită la cifrele scrise cu creionul. Cunoștea sau nu cunoștea numărul?

Cineva bătu la ușă și un subofițer intră în birou.

— Aveți o vizită. Spune că-l cunoașteți. Că l-ar fi trimis comisarul-șef Bermann. Se dădu la o parte și făcu loc unui adolescent japonez.

Îi trebui ceva timp să încerce să-și amintească cine e tânărul. Era galben la față, avea părul tuns scurt, țepos, obrajii căzuți, câteva tuleie în barbă și o gropiță în bărbie. Dădu din cap, iar subofițerul ieși, salutând.

— N-am comandat sushi, spuse ea.

— Nici eu nu am adus. Comisarul spunea că aveți nevoie de un translator.

Ea închise ochii. Parcă-l vedea pe Bermann rânjind.

— Și de cineva care se pricepe la budism. Spunea că e vorba despre samurai și crimă rituală.

Deschise ochii. Băiatul, Enni, o privea cu seriozitate. Avea cel mult șaisprezece ani. De câte ori mergea în acel local, la câteva străzi depărtare, să mănânce sushi, el stătea în spatele tejghelei, cu o față obosită.

— Cred că se uită prea mult la televizor, spuse el. Ei îi veni să râdă. Dar simți cum îi curg lacrimi pe obraji. Le lăsă să alunece.

— E totul în ordine, comisar?

Liniștea zăpezii. Își pipăi celularul și repetă apelul. Tot ocupat. Își șterse lacrimile cu mâna și își reprimă impulsul de a-și pune capul pe masă și a renunța.

Deodată, îl văzu pe băiat chiar lângă ea.

— Ridicați-vă, doamnă comisar!

Mai întâi șovăi, dar, în final, se ridică. Băiatul era cu numai câțiva centimetri mai înalt decât ea. Îi puse mâna pe abdomen. Ea se retrase, dar el nu și-o dezlipi. O căldură ciudată se împrăstia în jurul ombilicului. Simți că se înroșește. Fără să vrea, își închipui că băiatul și-ar fi coborât mâna. Se întrebă cum ar fi reacționat. L-ar fi împușcat sau l-ar fi luat cu ea acasă?

— Ce e asta? întrebă puștiul.

— Abdomenul meu.

— Și?

— Și ce?

— Asta ce e, doamnă comisar?
— N-am idee. Piele, mușchi... Intestinul meu.
— E centrul. E punctul central al energiei. E centrul Universului.

— Eu nu simt acolo, pentru moment, decât aer.

— Și eu, spuse băiatul zâmbind.

În aceeași clipă când începu să râdă, își aminti al cui era numărul.

Era numărul de mobil al lui Hollerer.

Prin stație nu puteau fi contactați nici el nici Niksch. Celularul lui Niksch suna și apoi intra robotul, iar telefonul lui Hollerer era ocupat.

Prin stație ceru trei mașini de poliție. Cinci colegi și o colegă săriră s-o ajute.

— Încotro? întrebă colega, o fată palidă, blondă, care se numea Lucie sau Traudi sau poate chiar Susie.

Louise o privi. Chiar așa, încotro? Unde avea de gând să trimită cele trei mașini? În pădure, la est de Liebau?

— Postul de poliție Liebau. Mă așteaptă deja acolo?

Atunci își aminti de Bermann. Ca șef al departamentului, trebuia informat. Se întoarse, intră în biroul lui, dar nu-l găsi. Îl întâlni când cobora. De data asta, era furios.

— Chiar și tu trebuie să respecți regulamentul. Mașinile rămân aici.

Îi trebui puțin timp Louisei să înțeleagă că ascultase apelul ei pe stație.

— Hollerer a sunat, spuse ea fără să stea pe gânduri. Acolo e cineva.

— Aiurea! spuse Bermann.

Louise se apropie de el, de gura lui întredeschisă. Respirația îi mirosea a bere, ceapă și usturoi. Își aminti de Döner-ul lui Niksch și de pizza *Quattro stagioni* a lui Hollerer. Simți că iar (sau încă) îi curgeau lacrimi pe obraji. Își făcuse prezența acea mare și ciudată melancolie, acel hău întunecat din interiorul ei, în care erau Calambert, Mick și Germain, părinții ei și Filbinger, și, acum, Huike și frica pentru călugăr, Hollerer și Niksch. Deodată, se bucură că avea să meargă cu Bermann la Almenbroich a doua zi, și că urma să fie trecută în concediu medical, sau poate să fie suspendată, ori chiar dată afară. Avea să cedeze. Să se lase în voia lor

sau a oricui lua decizii în privința viitorului ei. Se simți ușurată. Calambert era uitat.

— Prostii! strigă Bermann.

Își puse brațele în jurul gâtului lui, îl trase spre ea, iar Bermann încremeni. Pentru moment, nici nu respira. Imensa greață pe care i-o provoca această apropiere o făcu să se sperie. Dar asta nu era important acum.

Își apropie gura de urechea lui.

— Și dacă e adevărat, Rolf? îi șopti ea. Atunci va trebui să mergi tu la Almenbroich. Și cariera ta va fi terminată. Te-ai gândit și la varianta asta?

Bermann respiră din nou, dar mușchii îi erau încă încordați. Se auzeau pași apropiindu-se, pași depărtându-se, voci, uși trântite. Apoi domni liniștea. *Liniștea zăpezii.*

O îndepărtă cu două degete.

— Numai noi doi, Luis, spuse el. Mașinile rămân aici.

Tăcu până în Liebau. Încordarea nu dispăruse.

— Și acum? o întrebă la capătul localității. Ea îl dirijă spre est, în întuneric. Mobilul Louisei sună. Era Lederle. O întrebă dacă nu cumva avea nevoie de el mai repede. Dacă n-ar vrea să stea el de pază în noaptea aceea. Și așa nu putea dormi.

— Mulțumesc, spuse ea, dar te rog, rămâi acasă.

Apoi se gândi la Richard Landen. Și-l imagina stând pe bancheta din spate. Ar fi preferat ca el să le fi povestit o altă întâmplare. Una pe care s-o fi înțeles și ea. Al cărei final să fie important. Să fi aflat Lederle în drum spre Günterstal cum se terminase povestea?

Încercă din nou să dea de Hollerer și Niksch prin stație. Singurul semn de viață era tonul de ocupat al telefonului lui Hollerer. Iar o copleșiră amintirile despre Calambert. Și atunci se afla în mașina lui Bermann. Se întorseseră cu un mort și o muribundă.

— Mergi încet. Acolo, în față, ia-o la stânga.

— Dar nu e nici un drum.

— Încet, Rolf.

Bermann luă curba, înjurând.

Când ajunseră unde îi lăsaseră după-amiază pe Hollerer și Niksch, stinseră farurile. Cerul era senin, dar Luna încă nu răsărise. Fugiră amândoi în zăpada cenușie și se opriră. Nici o lumină. Nici un sunet. Louise simțea că se teme tot mai tare. Pentru a mia dată formă numărul și auzi același ton de ocupat. În drum spre mașină,

Bermann observă urmele roților automobilului lui Hollerer și Niksch. Mergeau oblic prin zăpada neatinsă.

— Repede! spuse Louise.

Plecară după ei. Din loc în loc erau mici urme de alunecări. Probabil că lui Niksch îi făcuse plăcere să patineze. Dar când ajunseră mai sus, pe deal, roțile Mercedes-ului de serviciu al lui Bermann începură să gliseze.

— O jumătate de oră, Luis, spuse Bermann. Apoi mă întorc. Își scoase lanterna din torpedou.

— N-o aprinde, zise ea.

Louise o luă înainte. Deasupra zăpezii moi se formase o crustă. Bermann purta pantofi sport și-i era greu să țină pasul cu ea. Îl auzea cum alunecă.

În urmă cu doi ani fusese la fel. Lăsaseră mașinile și plecaseră, tăcuți, prin zăpadă. Bermann aluneca, întocmai ca acum. Atunci, el, Lederle și toți ceilalți porniseră în direcția corectă, iar ea în cea greșită.

După zece minute, drumul deveni ușor înclinat. Urmele de mașină se îndreptau spre pădure, pentru ca apoi să meargă paralel cu ea. Louise se opri să respire.

Bermann se apropie și el.

— Anne m-a sunat adineauri, spuse el.

— Vi se pare că totul merge prea încet, nu? îl întrebă ea.

Bermann tăcu. Deodată, păru foarte preocupat și gânditor. Louise o luă înainte.

Imediat după aceea văzu urmele unui singur om. Pașii ieșeau din pădure. Urmele mașinii se ținuseră de acei pași, pe lângă copaci. Abia acum își dădu seama ce mici erau picioarele călugărului.

După alte zece minute ajunseră la mașina poliției. Era la douăzeci de metri depărtare, în câmp deschis. Motorul era oprit, farurile stinse și ușa din dreapta deschisă. Bermann se opri. Privirea lui oscila de la ea la mașină și înapoi. Era iritat. Louise își scoase pistolul și încercă să nu se gândească la Hollerer și Niksch.

Mașina era goală. Pe locul de lângă șofer recunoscuseră mânușile și termosul. Își puse palma pe capota motorului. Era rece. Scaunul de lângă șofer era plin de firimituri.

O mișcare în spatele ei o făcu să se întoarcă. Bermann era la portbagaj. Și el ținea pistolul în mână.

Privirea îi era îndreptată spre pantofii ei. Louise se uită în jos. Stătea în mijlocul unei învălmășeli de urme.

Se aplecă încet și se uită în jurul ei. Nimic nu mișca. Întuneric, zăpadă și urme de pantofi care veneau spre mașină sau plecau dinspre ea.

Între timp, Bermann îngenunche și el.

— Nu cred, spuse el și scoase telefonul. Avea obraji roșii de atâta încordare, își strângea ochii și respirația îi era agitată. Așa chiar îi plăcea, întrucâtva. În astfel de momente, îi transmitea senzația că sistemul era defect numai temporar. Că mai erau șanse să se refacă. Bermann avea următorul crez: *Sistemul e din nou intact când e găsit cel care a creat dezordinea din el.*

Ea era de altă părere: *Nimic nu mai e ca înainte de acea faptă.* O faptă, indiferent de ce natură, transformă sistemul pentru totdeauna. Ea lasă sechele, cicatrici, întrebări fără răspuns, șarade. Dispar oameni. Cei care rămân, se schimbă.

Se ridică, în timp ce Bermann chema, cu voce șoptită, ajutoare. Ea se plimba, urmând, în semicerc, dărele din zăpadă. Se părea că două persoane se apropiaseră de mașină, din spate și dintr-o parte. Apoi se îndreptaseră în aceeași direcție. Paralel cu aceste urme mai erau altele, la rândul lor îndepărtându-se de mașină. Erau mari și adânci. Ale lui Hollerer?

Doi metri mai încolo mai apăru o urmă a cuiva care venea din partea ușii șoferului. Niksch.

Louise se întoarse spre Bermann. Acesta se ridicase și venea spre ea. Gândul îi zbură la luminile din Liebau, care pâlpâiau în noapte, lângă pădure. Se gândi la Hollerer și Niksch, care acum ar fi fost acolo, în casele lor, dacă ea ar fi avut puterea să-l înfrunte după-amiază pe Bermann. Acesta o privi în ochi, dar nu spuse nimic. Știu, deodată, că și el gândea la fel. Și că avea să o acuze tot pe ea că nu i se împotrivise îndeajuns.

Dar nici asta nu era important acum.

Louise îi arătă cu arma spre direcția în care dispăruseră cele patru perechi de urme, și el aprobă din cap. Merseră aplecați, în liniște, după ele.

Câteva minute mai târziu îl găsiră pe Hollerer. Zăcea pe spate, într-o mare de sânge, întunecată și înghețată. Louise simți că vede negru în fața ochilor. Pe piele simțea

fiori reci, iar inima îi bătea să-i spargă pieptul. Încercă să se stăpânească.

Hollerer mai trăia. Când îngenunche lângă el, văzu că plânge. Ochii îi erau deschiși, privirea fixă. Fața rotundă era albă în zăpada plină de umbrele nopții. Îi puse palmele pe obraji.

— Hollerer...

El nu reacționează. Îi mai mângâie o dată fața și-i șoptește:

— Hollerer.

Observă că Bermann vorbea la telefon. Apoi o împinse deoparte. Louise căzu în zăpadă. Umezeala rece parcă îi provoca dureri în zona gâtului dezgolit. Cerul era clar și nesfârșit. I se păru mare, înfricoșător de mare.

Se întoarse într-o parte. Bermann începu să-i descheie lui Hollerer nasturii hainei. Cum de fusese în stare să-l împovăreze cu o astfel de sarcină pe acest bărbat gras, bătrân și încet. Și ce se întâmplase cu Niksch? Oare reușise să scape? Sau zăcea și el...

Nu voia să ducă gândul până la capăt. Voia să închidă ochii, să stea întinsă și să doarmă. Să renunțe. Dar își aminti de mama și cele trei surori care aveau nevoie de un polițist în familie ca să se simtă în siguranță. Le vedea fețele. O priveau și o întrebau, mute, despre Niksch.

Se ridică cu greu. Își dădu jos hanoracul și îi acoperi lui Hollerer picioarele.

— Drace, îl pierdem! spuse Bermann.

— Dacă ai nevoie de alcool, am în buzunar.

Bermann ridică privirea.

— Ce vrei să spui? strigă el.

Fără să știe de ce, îi zise:

— Pe undeva e și un aparat foto. Niksch l-a fotografiat pe călugăr.

— Luis, tu rămâi aici. Aștia sunt cel puțin doi.

— Vrei să-i urmărești tu?

— Nu. Nu pleacă nici unul dintre noi.

— Ba da, spuse ea și îi întoarse spatele.

Niksch nu fugise, socotind după distanța dintre piciorul drept și cel stâng. Mersese încet. Asta însemna că, atunci când fusese aici, Hollerer stătuse în mașină, încă nevătămat. Poate că, mai târziu, focurile de armă trase asupra lui Hollerer îl făcuseră să se adăpostească.

Urmele ambilor urmăritori erau aproape de cele ale lui Niksch. Apoi una dintre ele trecuse de partea cealaltă.

Îl prinseseră ca într-un clește.

Și, la câțiva metri alături, aparent neatînse, se vedeau urmele mici ale sandalelor călugărului, pe alocuri atât de slabe, încât erau abia observabile.

Câteva minute bune merse în sus, apoi o luă în jos, spre pădure. Aici era mai multă zăpadă. Sub ea erau hârtoape, și, de câteva ori, se afundă în șanțuri de arătură. Nu își dădea silința să fie discretă. Uneori se oprea să asculte, dar nu se auzea nimic. După ce intră în pădure, răsări Luna.

Urmele se opriră lângă un pârâu. Se lăsă în genunchi și se odihni. Aerul rece îi împunse plămânii. O dureau urechile și fruntea. Clipocitul apei era vesel și încurajator. Gâfâind, încercă să străpungă cu privirea întunericul palid al nopții.

Nimic.

Numai fețele mamei și ale surorilor. *Nikki trăiește*, spuneau ele, și Louise se ridică cu greu pe picioare. *Da, trăiește*, spuse ea, *și eu am să vi-l aduc înapoi*.

Cu pași mari, sări peste pârâu. Speriată, observă că nu a simțit răceala apei.

Urmele se amestecară și se transformară într-o unică potecă. Trei-patru metri coborî abrupt. Pe pantă și jos era zăpadă. Dar poteca lăsată de pași se distingea clar. Fugi mai departe.

Lângă un copac, văzu corpul cuiva căzut în zăpadă. Încremeni când distinse culorile bej și verde ale uniformei de polițist. Dar nu putea să fie Niksch. El era mult mai slab și mai înalt. Când se aplecă peste cel mort, se gândi că acesta avea mâini mai fine și mai frumoase, iar părul îi era de o culoare mai deschisă. Cu grijă, îi ridică umerii. Pentru moment, crezu, totuși, că era Niksch, dar polițistul mort semăna numai puțin cu el. Era, la rândul-i, tânăr și avea o față îngustă. Îi șterse pământul de pe obraji și-l lăsă să alunece încet în zăpadă. Uniforma era plină de sânge. Îl împușcaseră din spate, în cap și între omoplați, și-l trăsese mai departe de drumul lor.

Un rănit grav, un mort... Știa ce gândise Bermann mai înainte: *Daca ai fi fost bărbat, te-ai fi impus. Ai fi trimis o armată întreagă acolo. M-ai fi convins. Ai fi putut împiedica toate astea*.

Se ridică. Încotro? Pe acea potecă din zăpadă? Se întoarse și se opri. Observă că nu mai avea putere. Atunci

căzu în zăpada afânată. Și pământul de sub ea era moale. Se întinse pe spate și privi Luna ca o seceră.

Apoi se ridică cu greu și plecă mai departe.

Dar nu mai găsi nici o urmă. Trecură zece-cincisprezece minute, poate chiar câteva ore. Nu mai avea noțiunea timpului. Merse pe potecă, o coti la stânga, se întoarse pe drum și o luă la dreapta. Nu mai era nici zăpadă, nici urme. Trebui să se așeze la intervale tot mai scurte. Nu își mai simțea picioarele până la genunchi. În plămâni avea o minge de gheață care sălta de sus în jos. Tremura fără să se poată controla. Se opri să privească un câmp de zăpadă, la marginea pădurii. Era un strat subțire de nea care, în lumina Lunii, părea din ceară. Se vedeau urmele unor pneuri. Proveneau de la roțile late ale unei mașini de teren. Nu se putea stabili de când erau acolo. Altădată, ar fi putut face presupuneri, dar nu acum.

Urmele se pierdură în întuneric.

Se întoarse în pădure și alergă în sens opus. Deodată, în zăpada care începuse să fie apoasă, zări o altă urmă. Era de copil.

Copilul fugise. După patru metri, pământul era mai tare, și urmele se terminară. Un copil care se jucase în pădure? Atunci unde erau urmele celorlalți puști, ale părinților sau ale vreunui câine?

În depărtare se auzi zumzetul unui elicopter. Sunetul era constant, încet. Se lăsă în genunchi și își cuprinse cu brațele partea de sus a corpului, ținându-și bărbia în piept. Elicopterul venise după Hollerer.

Apoi se întoarse la polițistul cel tânăr. Pentru prima dată, se întrebă cine ar fi putut fi, și cum ajunsese aici. Deși tânărul nu era Niksch, era atât de confuză încât avea impresia că el e.

Cu grijă, îl întoarse spre ea și se rezemă de trunchiul copacului, apoi îl îmbrățișă. Era atât de slab încât putea să-și împreuneze mâinile pe burta lui. Și deasupra ei plutea Luna, ca o seceră. Era o Lună palidă, și părea că se ține cu greu acolo sus, pe cer.

Începu să-i vorbească celui mort. Îl întrebă cum îl cheamă, ce făcuse aici, dacă-i întâlnise pe Niksch și pe călugăr. Îi povesti despre Niksch, despre faptul că participa la raliuri, despre Theres, care participa și ea la curse de mașini.

La un moment dat auzi în depărtare voci care o strigau și lătrat de câine. Printre copaci, văzu lumini de lanterne în cerc. Deasupra ei se învârtea un alt elicopter imens, al cărui reflector tăia întunericul nopții în două.

— Acum îi vom găsi, îi spuse celui mort.

Abia atunci își dădu seama că fețele mamei și surorilor nu mai apărură. Mai trecu un moment până își dădu seama ce avea să însemne acest lucru.

6

Concediul ei medical începu chiar în aceeași zi, la ora șase dimineața. Almenbroich îi strânse mâna la piept și îi ură sincer, dar hotărât, toate cele bune. Ea dădu din cap și ieși din biroul directorului. Zăpada înghețată îi scârțâia sub pași. Se opri și cugetă la ceea ce avea de făcut. Dintr-un motiv oarecare, i se părea imposibil să trăiască într-o lume fără deciziile lui Niksch.

Bermann așteptase multă vreme. Îl urmărise pe când stătea de vorbă cu Almenbroich, pe care-l sculase din pat. În jurul lor și al celor trei cești de cafea erau, până atunci, zece persoane din acel Soko Liebau. Bermann era epuizat și încordat, dar părea mai gânditor ca altădată. Nu-i venea ușor să ia această decizie. Părea a avea îndoieli.

Totuși o făcu. Îl luă pe Almenbroich deoparte și-i vorbi. Directorul își trecu automat mâna peste fruntea înaltă. Își aținti privirea asupra ei. Nu i se citea în ochi nici o surpriză. Numai hotărâre.

Anne Wallmer apăru cu un pulover gros în mână. Avea un decolteu în formă de „V” și era negru. Louise îl acceptă. Cu greu îl dădu jos pe al ei. Era ud și plin de sângele lui Niksch.

Anne zâmbi încurajator și plecă, luând cu ea puloverul murdar. Se așteptase să fie de față și Prader, consilierul pe probleme de dependență, dar nu era. Bermann termină în biroul lui Almenbroich ceea ce începuse în după-amiaza anterioară. Concediul de boală, cura, munca de birou. Prăbușirea ei profesională avea să fie, pentru moment, ca un colac de salvare.

Directorul n-a trebuit să fie convins. Și el văzuse toate acele lucruri care însoțesc o astfel de patimă: sticle pe ici-pe colo, mirosul specific, oscilații inexplicabile de

dispoziție și energie, apatie, probleme cu tenul. Bermann se rezemă comod în fotoliu și își uni degetele, formând un triunghi neliniștit. N-o pierdu nici un moment din ochi. Privirea lui era părintească, dar neîndurătoare. Mâinile formară un cerc, pentru ca apoi să se transforme iar într-un triunghi. Dezamăgirea lui nu era vizibilă, dar ea o simțea cu fiecare fibră a corpului.

În timp ce îi asculta ecoul cuvintelor, era convinsă că el tocmai descrisese o alcoolică. Pentru câteva clipe, simți cum crește în ea furia. Dar renunță să-i explice care e deosebirea. Almenbroich o bănuise de mult, dar ignorase semnele. Acum avea un martor și o mărturisire pe jumătate spusă. Nu era timp pentru deosebiri subtile. Existau definiții, reguli de comportament, noțiunile „bolnav” și „sănătos”. Și pe ea se hotărâseră s-o considere bolnavă.

Nici n-o mira faptul că Almenbroich și Bermann săriseră peste o serie de pași intermediari. Nu avuseseră loc discuții confidentiale, nici nu i se făcuseră propuneri de ajutor, nu avusese programări la Prader, nu-i dăduseră preaviz și nu făcuseră nici o înțelegere prealabilă.

Acum nu mai avea nici o importanță. Conta doar că Niksch nu mai trăia. Și că probabil și Hollerer avea să moară, în curând.

Îl mai lăsă pe Bermann s-o învinuiască de tot ceea ce se întâmplase. După ce tăcu, se ridică.

— Încă ceva, spuse el.

Louise se întoarse. Simți un fel de mâncărime în spatele urechilor. Gaura întunecată din interiorul ei se căscă tot mai mare, și din ea țâșni o furie mai puternică decât era dezamăgirea lui Almenbroich.

— Și anume?

Înghiți și așteptă ca Bermann să-i dea un motiv ca să-l poală plesni.

— Totul nu s-ar fi întâmplat... Am pierdut un om, și asta nu trebuia să se întâmple... Acum e totuna. Ceea ce voiam să-ți spun e: Luis, ai curaj. Un mare curaj...

Gaura se închise și furia dispăru. Epuizată, îi întoarse spatele.

Și Almenbroich se ridică în picioare.

— „Egal” nu e cel mai potrivit cuvânt acum, spuse el liniștit.

— Nu, poate că nu, recunoscui Bermann.

Directorul se apropie de ea.

— Nu vă fac nici un fel de reproșuri. Rolf vede lucrurile altfel. Eu, însă, cred că ați acționat cum trebuie. Nu vă faceți procese de conștiință. E clar?

Ea îl aprobă.

Almenbroich o prinse de mână.

— Încercați să uitați.

— A informat cineva familia? întrebă ea.

— Încă nu. Vreți s-o faceți dumneavoastră?

Se gândi la fața mamei și la cele ale surorilor.

— Nu.

Pe la șase și jumătate ajunse acasă. Ronescu era treaz. În bucătăria lui era deja lumină. Totuși, când sună la ușă, acesta nu-i răspunse. Își luă ceva de băut și se așeză, îmbrăcată în blugi și hanorac, pe pat. Nu scăpa de senzația că încă-l mai ținea pe Niksch în brațe, lipit de ea. Îi simțea și acum capul tare, rezemat de bărbia ei, și spatele lipit de piept și abdomen.

Se întrebă de ce nu putea să plângă.

Plânsul nu părea să fie reacția firească la moartea lui Niksch. Să-l ucidă pe Bermann și *apoi* să plângă. Da, asta ar fi fost o reacție potrivită.

La șapte sună la spital. Mai sună și la șapte și jumătate și la opt. Hollerer nu își recăpătase cunoștința, dar era stabil. Atunci formă numărul lui Bermann și întrebă:

— Ești singur?

— Nu.

— Sună-mă când ești singur.

O sună după o jumătate de oră. Ea încă mai stătea în pat și își privea pantalonii murdari, gândindu-se dacă n-ar fi fost mai bine să facă un duș.

— Vrei s-o afli, nu? întrebă Bermann.

— Da.

Șovăia, ca și adineauri, la Almenbroich. Apoi îi spuse:

— Ai făcut o mare prostie, Luis. Și aici nu e vorba de păreri diferite.

Se pornea destul de greu de data asta. Poate că era prea obosit sau poate că voia s-o menajeze, ca pe orice bolnav. Sau poate că, pentru el, ea era deja istorie.

Alcoolul, încăpățânarea ei, imposibilitatea de a lucra în echipă, nestăpânirea ei enervantă, amestecul acțiunii cu sentimentele, modul diletant în care se comportase în

pădure, la locul faptei, apoi însuși faptul că era femeie, că nu putea gândi logic, nu putea analiza rațional și neutru. El însuși, apoi Schneider, Lederle, toți membri brigăzii, chiar și Anne, ar fi procedat altfel, mai ferm, mai convingător și, înainte de toate, realist.

Și ar fi reușit să oprească cele ce se întâmplaseră.

În fundal distinse sunetul apei de la toaletă și vocea lui Bermann se pierdu pentru moment. Apoi îl auzi din nou tare și clar.

— Chiar și numai faptul că ți-ai petrecut noaptea cu acel japonez în pădure... Nu pot să cred! Cât de nevrotică trebuie să fii ca să...

Deodată tăcu. Pentru o clipă, tăcură amândoi. Apoi începu Louise să-l certe.

Când, după o vreme, sună Katrin Rein, una dintre cele două psiholoage ale Academiei de poliție a provinciei Baden-Württemberg, ea încă mai stătea în pat și privea fix la pantaloni, și încă mai simțea greutatea lui Niksch pe corp, pe brațe, piept și abdomen. Vocea Katrinei Rein părea amabilă. Totuși, prăpastia dintre ele se mări cu câțiva metri. Voia să o vadă. Cel mai bine ar fi fost chiar în acel moment. Dacă nu, atunci voia să stabilească niște date pentru următoarele săptămâni.

— E mult de lucru, Louise. Să începem, spuse ea cu voce blândă.

— În regulă.

— Să stabilim datele.

— Bine.

Pe la prânz se forță să intre la duș. Pe când se ștergea, părea că din brațele ei dispăruse corpul lui Niksch. Dar, în timp ce se îmbrăca, apărură din nou, și-i răpi posibilitatea de a respira liber minute în șir.

Pe robot avea un mesaj. De data asta nu era nici de la Katrin Rein, nici de la Prader sau Lederle.

— Dacă ai nevoie de mine în orice problemă, sună-mă! spunea el. Vorbea foarte clar și rar, și ea simți că-i făcuse plăcere să rostească această propoziție. Starea lui Hollerer nu se modificase. Abia în trei-patru zile putea fi interogată. Sora se străduia să rămână politicoasă. O rugă să nu mai sune din jumătate în jumătate de oră. Louise îi promise și-i lăsă numărul mobilului ei.

— În următoarele zile voi fi pe drum, spuse ea.

După ce puse receptorul jos, se întrebă când se hotărâse să plece. Și, mai ales, de ce se hotărâse să plece tocmai acolo.

Trase draperiile și își jură că le va deschide doar când nu va mai fi urmă de zăpadă afară.

În casa scărilor întâlni o tânără femeie. Era suplă și blondă și avea o față de păpușă. O „femeie-Bermann”.

— Mi-am făcut griji, spuse „femeia-Bermann”, și Louise recunoscuse vocea Katrinei Rein.

— Nu era nevoie.

Katrin Rein îi blocă ieșirea, stând, totuși, la distanța reglementară. Îi văzu geanta de voiaj.

— Louise, noi...

Ea ridică mâna în semn de avertizare. Se priviră câteva clipe și Katrin se arătă de acord.

— Scuzați-mă. Mă veți suna?

— Peste câteva zile.

Katrin Rein îi făcu loc să treacă. Zâmbetul ei timid păru sincer.

Când Louise ajunse mai târziu în garaj, în Mégane-ul ei, i se păru că toate cele întâmplate cu o zi în urmă vor începe să se repete: poarta se clătina, pilonii de beton se mișcau, iar din lift ieși Ronescu. Trecu pe lângă ea, aplecat, înconjurat de aura lui mișcătoare. Fața lui cenușie, cărnăasă, părea inertă și melancolică. Îi promise, în tăcere, că vor recupera seara de țuică altcândva. De data asta, nu-i mai atrase atenția asupra ei. Și nu mai chemă un taxi, ci ieși din garajul subteran la volanul Mégane-ului, în gerul lui ianuarie.

II. KANZAN-AN

Satul i se păru mai mic decât îl păstrase în amintire. Deodată, casele de pe ambele părți ale drumului dispărură, și întunericul înconjură mașina. Întoarse și porni cu viteza melcului. Numai câteva ferestre erau luminate. Era să treacă pe lângă casa în care locuia mama ei. Putea să jure că anul trecut fusese zugrăvită în maro. Acum era galbenă.

Când coborî începu să tremure de frig. În nordul regiunii Provence nu ninsese, dar sufla un vânt rece, care mirosea a zăpadă.

Dură mult până când mama veni să-i deschidă. Purta o pijama, părul cărunt îi era desfăcut, și avea fața arsă de soare. Surprinsă, ridică sprâncenele.

— Știi ceva? spuse ea. Aici vin neanunțați, noaptea, numai criminalii sau cei morți.

O îmbrățișă fără căldură, la repezeală.

— Ai vopsit casa...

— Numai partea din față. După aia n-am mai avut chef.

Louise intră în micuța cameră de zi și își lăsă geanta de voiaj. În cămin sfârâiau cărbuni încinși. Nu se schimbase nimic de anul trecut, în afara unui fotoliu nou și a canapelei așezate în altă parte. Privirea îi alunecă pe niște fotografii de pe pervaz. Ca întotdeauna, fețe noi, peisaje noi. Nu erau poze de familie nici în această cameră, nici în celelalte.

Se întoarse spre mama ei.

— Poți închide ușa. Mick n-a venit cu mine.

Stăteau una în fața celeilalte, la masa din bucătărie. În fața Louisei erau pâine, brânză și șuncă. Lângă ea – o sticlă pe jumătate plină cu vin roșu și un pahar. Se strădui să ignore băutura.

Mama își pusese pe umeri o pătură de lână maro-închis, și o privea în timp ce mânca. Louisei i se părea că arată ca o indiană, învelită cu pătura, cu părul desfăcut și tenul măsliniu. Și, într-un fel, chiar era o indiană. O luptătoare. Toată viața ei fusese o luptă. Împotriva societății, patriarhatului, politiciii, împotriva soțului ei.

— Am fost ieri în Günterstal.

— Și?

— Acolo locuiește Filbinger. Credeam că știi.

Femeia negă.

— Am încetat să mă mai gândesc la el cu mulți ani în urmă. La el și la toți ceilalți. Aici, spuse ea ridicând brațele, nu mai sunt importanți.

— Atunci ar fi trebuit să ne fi mutat aici în anii șaptezeci, tata, Germain, tu și cu mine.

— Da, poate, răspunse mama. Se ridică de pe scaun.

— Îmi povestești mâine de ce ai venit. Astăzi sunt prea obosită.

Ziua ei începea noaptea. O auzi la ora cinci în baia de la etaj, apoi coborând scările și fredonând ceva. În bucătărie, făcând legătura cu sticla de vin goală, femeia își aminti că Louise dormea pe canapea. Se opri din fredonat și începu să se miște încet, fără să facă zgomot. Din bucătărie se simțea aroma cafelei. Peste un sfert de oră se închise ușa de la intrare.

Louise așteptă câteva minute, dar mama nu se întoarse. Se ridică. În fața ferestrelor mici și pătrate era întunericul. Tremurând, aruncă câteva lemne în șemineu și le aprinse. În bucătărie găsi puțină cafea rece, mănca niște pâine uscată și luă două aspirine. Din cauza lui Hans Filbinger se destrămasese familia lor, și acum nu mai era important. Poate că nici Calambert nu avea să mai fie important într-o bună zi.

Își luă mobilul din hanorac și se așeză pe canapea.

În salonul în care fusese internat Hollerer era de serviciu un infirmier străin. Îi spuse că polițistul fusese conștient o dată, în timpul nopții, pentru foarte scurt timp, dar că nu rostise nimic. Îi mai zise că avea să supraviețuiască, dar că abia peste câteva săptămâni urma să se poată constata dacă mai putea lucra vreodată.

Și asupra lui Hollerer se trăsesse de două ori, tot din spate. Un glonț îi zdrobise umărul drept, al doilea îi ferfenițise rinichiul stâng.

Louise mai formă un număr. În timp ce suna, se rugă să n-o trezească pe soția lui Lederle. Dar ruga nu-i fu auzită.

— Louise, Reiner doarme, spuse Antonia Lederle iritată.

— Scuzați-mă că v-am trezit. Îmi pare sincer rău, dar trebuie să vorbesc cu el.

— Mai sună o dată pe la opt.

— Te rog, Antonia...

— Nu.

Louise se uită la ceasul de pe mobil. Până la opt mai erau două ore și jumătate. Îl sună pe Bermann.

El nu dormea.

— Unde dracu' ești? o întrebă.

— La mama. Ce noutăți aveți?

— Ești în Provence?

— Haide, Rolf...

Bermann tăcu. Apoi spuse rar, de parcă i-ar fi fost greu să se stăpânească.

— Ești scoasă din joc, Luis. Încearcă să te obișnuiești cu gândul. Altfel nu vei reuși. Uită-l pe japonez și pe băiatul mort și concentrează-te pe faptul că bei...

— *Rolf!* strigă ea. Aveți noutăți?

Bermann tăcu din nou pentru o clipă. Apoi inspiră adânc și răspunse:

— Nimic. Câteva date balistice, câteva urme de pneuri și pantofi, altfel nimic. Nu mai suna, Luis.

— Și despre călugăr?

Din nou tăcere. Bermann era la capătul răbdării.

— Tot nimic.

Apoi se auzi tonul.

Își lăasă mobilul să-i alunece din mână și se vârî sub pled. Ce se întâmplase cu călugărul? Reușise să scape? Sau vor găsi, cândva, și cadavrul lui?

Afară era încă întuneric, dar în cameră ardea focul și se încălzise puțin. Închise ochii. Nu putuse dormi în acea noapte din cauza lui Niksch.

Brutăria la care lucra mama ei era în centrul localității. Când intră, auzi sunetul agitat al clopoțelului de la ușă. Se trezi înconjurată de o lumină galbenă.

Mama vorbea cu un bătrân și-i aruncă o privire fugară. Bărbatul sporovăia despre un câine. Lovea cu bastonul în pardosea și spunea că un câine este un dar de la Dumnezeu. Femeia îl contrazise râzând, dar bătrânul ridică vocea, capul și bastonul și repetă: *Un dar dumnezeiesc*. Apoi își luă plasa și plecă.

— Știi că arăți groaznic? spuse mama ei, în germană.

— Canapeaua ta e prea moale. N-am închis un ochi. Despre ce câine e vorba? Louise se apropie de teighea și

își puse mâinile pe sticla oblică a vitrinei. Era caldă și plină de nenumărate amprente de degete și mâini. Lângă perete zumzăia un frigider. Rafturile de alături și coșulețele de sub vitrină erau aproape goale.

— E un ciobănesc sălbăticit care a mâncat niște găini și găște. De câteva zile încearcă să-l împuște, dar e mai isteț decât ei. Ziua se ascunde și noaptea își ia ceva de mâncare. Ar trebui să-i vezi. Trag cu armele de vânătoare în aer și pe câmp și fac pe ei de frică. În fiecare zi se adună cu toții la primărie și vorbesc despre „strategii”, de parcă ar fi în război... Te-ai îngrășat, scumpo, și tenul tău...

— Am pus câteva kilograme, dar nu m-am îngrășat.

— Bei?

Louise oftă.

— Dă-mi o baghetă.

Mama îi înveli o baghetă în hârtie și i-o dădu. Când Louise vru să plătească, nu acceptă cu nici un chip.

— De ce ai venit? Ai probleme cu Mick?

— Sunt căsnicii care durează mai mult ca a voastră, mamă...

Femeia râse.

— Asta e o invenție a bisericii catolice.

Se auzi clopoțelul și două doamne vârstnice intrară în brutărie. Se salutară și discutară cu voci ridicate despre frigul de afară, despre câine și bărbații care-l vânau. Mama îi spuse, din nou în germană:

— La unu sunt gata. Vii să mă iei?

— Da, răspunse Louise. Da, mamă, beau.

Îi trebui o oră să caute în toată casa. Dar, din nou, nu găsi nici o fotografie de familie. Fratele ei Germain, tatăl lor, ea însăși, nu existau în noua viață a mamei ei. Nici un lucru din trecutul lor comun nu părea să aibă o asemenea valoare sentimentală încât mama să îl suporte, cu toate amintirile amare pe care le-ar fi declanșat. Nici scrisorile lui Germain din Africa de Nord, nici nenumăratele desene colorate de când erau copii, nici tăieturile din ziare și reviste, pe care mama le colecționase când locuiau încă împreună în Freiburg. Chiar și hainele, bijuteriile și lenjeria erau din noua ei epocă.

Louise tocmai cobora scările înguste și abrupte când o sună Lederle.

— Scuză-mă, te rog, dar aici e iadul pe pământ. Părea epuizat.

Ea se așeză pe un scaun și dădu din cap, fără să zică nimic. Un polițist fusese omorât. Poliția din Liebau era ajutată de patruzeci de colegi din alte localități și de jandarmerie. Almenbroich era chemat la două sau trei ore la șeful poliției din provincie. Se pregătea prima conferință de presă. În Liebau se pregătise o bază pentru echipa de criminaliști. Auzea numai vocea lui Lederle, care respira scurt, sacadat, dar i se părea că simte pașii, discuțiile și tot ceea ce se întâmpla în spatele ușii închise a biroului.

— Cine conduce echipa?

— Rolf.

— Dar nu e rândul lui. E rândul lui Alfons. Și apoi urmezi tu.

— Almenbroich a decretat starea de necesitate. Alfons e șeful echipei de cercetări. Eu prelucrez datele.

Nu era corect, dar era de înțeles. Astfel de momente îi aparțineau lui Bermann. Energia și voința lui puneau în mișcare această mașinărie, fără nici un fel de frecșuri. El era dovada deprimantă că dictatorii puteau obține oricât voiau. Că erau în stare mai întâi să creeze probleme, apoi să le rezolve.

— S-a mai aflat ceva?

Lederle șovăi.

— Nu, nu s-a mai aflat nimic.

— Mai stați o dată de vorbă cu Landen.

— A fost aici mai înainte.

— Și?

— Ei bine... Lederle oftă. Doar îl cunoști pe Bermann. Nu-i plac intelectualii. În tot cazul, n-am aflat mai mult decât știam deja.

Louise se ridică și se duse în camera de zi. Era cam frig și uitase să mai pună lemne pe foc. Se întinse pe canapea, se înveli cu pătura și își puse mâna pe abdomen. O durea. Se părea că Niksch nu-i dădea pace. Apoi văzu fotografiile de pe pervaz, în care erau numai fețe străine.

— Și mănăstirea? Cum de sunt francezii dintr-o dată atât de cooperanți?

— Nu sunt, spuse Lederle. Schneider și Anne au voie să viziteze locașul, cu condiția să nu pună nici un fel de întrebări, să nu facă fotografii, să nu poarte arme și să nu meargă cu propriile mașini. Deci, ca de obicei.

— Bine că au voie să meargă cu ei.

— Asta numai pentru că Almenbroich a ajuns astăzi, cu chiu cu vai, la Mülhausen.

Louise zâmbi. De la Almenbroich venea zicala că poliția din Freiburg ar primi susținere mai degrabă de la poliția din Moscova decât de la cea din Colmar.

Mângâie cu degetele fețele din fotografii. Erau doi bărbați și două femei, cam pe la șaiszeci de ani. Chipuri închise, bătute de vânt, pe care nu se putea citi nimic, decât că duseseră o viață simplă, în mijlocul naturii. Dar era cert că aveau o oarecare legătură cu mama ei. Erau importanți pentru ea.

— Deci, să vedem, spuse Lederle și își dresă vocea. Cum te descurci tu?

Deodată conștientiza că Lederle îi ascundea ceva, întocmai ca Bermann.

— Rolf crede că acel călugăr e părtaș la toate astea, nu-i așa? L-ați dat în urmărire generală?

— Te rog, nu te enerva, Louise.

— Nu mă enervez.

— E și asta o posibilitate, nu? Ar fi putut avea complici...

Desigur că era o posibilitate. Dictatorii creau nu numai probleme, ci și posibilități. Fu cât pe ce să izbucnească în râs. Bermann era atât de lipsit de imaginație...

— Promite-mi că o să ai grijă de tine, îi spuse Louise. Să nu fie asta singura posibilitate.

Așteptă în fața brutăriei. În lumina gălbuie din spatele vitrinei se mișcau două-trei siluete întunecate. Ușa se deschise și ieși o femeie. Louise își aminti de fețele din acele fotografii, dar nici una nu se potrivea cu cea care fusese înăuntru.

Apoi ieși mama ei și o luă de braț.

La masa de prânz nu prea vorbiră. Louise se gândea la fotografii, la Filbinger, la faptul că atât el, cât și trecutul, nu mai erau importanți.

— Îți ajunge dacă bei numai apă la masă? întrebă mama, iar ea aprobă din cap, iritată.

În orice caz, tatăl ei declanșase sfârșitul familiei, în 1968. Atunci fusese vorba despre „oameni ca mama ta”, „feministe frustrate”, „hipioți” și „comuniști”. Fuseseră

noțiuni, foruri, proiecte și combatanți. Patru cifre erau adânc gravate în corpul familiei care sângera în fiecare an tot mai tare. În zece ani intrase, deja, în colaps.

Între timp avuseseră loc discuții, certuri, apoi isterie și violență fizică, iar la urmă, o tăcere ciudată. Mama ei fusese numită „curvă comunistă”, „teroristă”, iar tatăl „fascist” și „colaboraționist”. Germain întrerupsese școala și plecase în Africa de Nord. Louise rămăsese, sperând într-o îmbunătățire a situației.

Într-o noapte veniseră câteva mașini de poliție și-i arestaseră mama. O presupusă apropiere și susținere a mișcării R.A.F. Abia după câteva săptămâni fusese eliberată, după ce avocatul familiei reușise să demonteze acuzațiile.

Nu se aflase niciodată cine o denunțase, dar era limpede pe cine bănuia ea. Nu se mai întorsese acasă și, din acea zi, nu mai schimbase nici un cuvânt cu tatăl Louisei.

De pe atunci îi plăceau soluțiile facile.

Numai la început fusese mai complicat. În amintirea Louisei exista o fotografie de la o demonstrație, în care era și tatăl ei. Îl vedea și acum în fața ochilor, zâmbind timid spre aparat. Lângă el era mama, fluturând un braț în aer. Și această fotografie dispăruse.

Toată viața mea n-am fost la nici o demonstrație, spusese tatăl ei mai târziu. *Oportuniștii nu demonstrează,* replicase mama.

După retragerea lui Filbinger, în 1978, se mai luptase cu morile de vânt. Franz Josef Strauss, NATO, industria de armament, guvernarea Kohl. Când murise Germain, în 1983, renunțase, pe zi ce trece, la acest război.

— Aveai pe atunci un prieten? o întrebă Louise, mestecând.

— Mai precis?

— La început. În '68.

— Doamne... Asta spune tatăl tău?

— El zice: *Poți să-ți închipui ce-au făcut ăștia în coloniile lor...*

— Ei bine, *ce* au făcut în coloniile... Mama ei se întrerupse.

— Deci?

Femeia se ridică și puse farfuria în chiuvetă.

— De ce mă întrebi tocmai acum? Au trecut mai mult de treizeci de ani.

— Ai avut un prieten, mamă?

— Vrei să mă faci vinovată pentru problemele tale? o întreabă ea, punând o cafetieră de espresso italianesc pe foc.

Nu părea deloc nesigură. Numai iritată.

Louise zâmbea vag. Fotografiile se puteau înlătura, dar amintirile nu. Cel puțin nu atâta timp cât alții le păstrau încă vii.

— Și de ce nu mai e Filbinger acum la fel de important? Timp de zece ani s-a învârtit totul în jurul lui și acum, deodată, nu mai e important.

Mama se întoarce.

— Am spus că *aici* nu mai e important. Se priviră un moment.

Fața femeii era încă netedă și frumoasă în felul ei, iar în ochi avea o trăire specială, intensă. Louise nu putuse afla niciodată ce era în spatele acesteia.

Mama umplu două căni cu espresso. Cănilor erau mai robuste decât ale lui Richard Landen și aveau vizibile semne de folosință. Se potriveau cu mâinile ei. Louise încercă să și-l imagineze pe Landen în echipa lui Bermann. Dar acesta era numai o umbră, o schemă, nu o imagine clară. Nu își amintea decât vocea lui clară și distantă. Acea voce spunea că nu poți înțelege în totalitate pe cineva.

Mama ei se așază.

— De ce e totul atât de important pentru tine?

— De ce...

Se întrerupse, închise ochii și luă o înghițitură.

Nici un alt nume nu i se întipărise mai bine ca al acestui Filbinger. În amintirea ei, se trezea dimineața cu numele ăsta, mergea cu el la școală, cu el își petrecea serile, și uneori chiar îl visa. La început suna minunat. Era forma sonoră a unei ființe misterioase, despre care mama și tatăl ei purtau discuții prelungite. Discuțiile se transformau în certuri aprige, iar ființa misterioasă într-un coșmar.

Deschise ochii și își privi mama.

— Pentru asta ești aici, Louise? Să-mi aduci reproșuri? Să-mi spui că eu sunt de vină pentru tot?

— Sunt aici pentru că alaltăieri a murit cineva.

Mai târziu, după amiază, au ieșit la plimbare. Ploua mărunț, iar cerul gri-deschis parcă atârna greu deasupra localității. La marginea satului o porniră pe o potecă ce ducea sus, pe un deal mic.

Mama nu scosese nici un cuvânt de când Louise îi povestise despre Niksch. Părea gânditoare și epuizată. Când ajunseră în vârful dealului, se opri și întrebă:

— Te gândești vreodată la Germain?

— Uneori. De ce?

— Nu era mult mai în vârstă decât acel polițist.

Louise dădu din cap. Plecară mai departe. Mama ei purta un palton simplu, de culoare închisă, un batic comun, în carouri, și mergea cu pași mici. Devenise o femeie obișnuită, căreia îi ajungeau, pentru a trăi, numai câțiva kilometri pătrați. Louisei îi era greu să o recunoască în această femeie pe luptătoarea din copilăria și tinerețea ei. Și ea, asemenea soției lui Landen, avusese de parcurs un drum lung.

— Mă gândesc rar la el. De fapt, niciodată.

— Nici el nu mai e important aici?

Mama ridică din umeri.

— Nu se poate uita răul și păstra numai frumosul. Cel puțin eu nu pot. Într-un fel, toate sunt legate unele de altele. Dacă mă gândesc la Germain, automat îmi apare în fața ochilor tatăl tău, și atunci gândul îmi zboară la Filbinger, la toată această insuportabilă lume a bărbaților, formată din putere, minciuni, lăcomie, război... Așa că mai bine nu mă gândesc la el.

— Sau la mine, spuse Louise.

— Da. Femeia îi aruncă o privire scurtă. Știu că e groaznic, dar așa stau lucrurile.

De partea cealaltă a dealului era o pajiște ușor înclinată, cu iarbă gălbuie. Se termina la două sute de metri într-o porțiune stearpă și stâncoasă. Între stâncile neuniforme pluteau nori de ceață. Poteca era umedă și moale. Porniră spre stânci, fără să spună nimic. Louise se gândi la Richard Landen și se întrebă cum putea suporta să fie conștient că nu își va înțelege niciodată cu adevărat soția. Poate cunoștea o metodă să facă starea aceea suportabilă.

Îi sună mobilul. Era Lederle. Vocea îi era întreruptă la interval de câteva secunde. Starea lui Hollerer era neschimbată. Chiar voia să întrebe, dar Lederle îi vorbi

despre Schneider și Anne Wallmer. Ei fuseseră cu acel francez, în Kanzan-an. Călugărul, pe care Lederle îl numea Taro, era chiar de acolo.

Se opri din mers.

— Și mai departe? Reiner?

Răspunsul lui Lederle nu era inteligibil.

Mai merse câțiva pași. Îi auzi iar vocea subțire, acompaniată de un fâșâit.

— Nimeni din mănăstire nu știe nimic exact, îi spuse el. Louise?

— Te aud.

— Schneider și Anne au avut voie să vadă chilia lui Taro. Francezul i-a interogat pe cei din mănăstire. Taro era din insula Kyushu, după cum a presupus Richard Landen. Avea douăzeci și trei de ani și se afla de patru luni la Kanzan-an. A părăsit mănăstirea în noaptea de miercuri spre joi; abia joi dimineață au observat. Mai mult n-au putut afla.

Louise se gândi dacă Schneider și Anne Wallmer îi suflaseră colegului francez întrebările potrivite. Întrebări pe care le pui dacă pornești de la presupunerea că Taro e o victimă, nu un făptaș. Întrebări care pornesc de la alte posibilități decât cele puse în discuție de Bermann.

— Și tu? E totul în ordine la tine? Te pot ajuta cu ceva?

— Cum îl cheamă pe francezul cu care au fost acolo?

— Să știi că te-a sunat tatăl tău. Spunea că nu răspunzi acasă. Nu are numărul tău de mobil? Să i-l dau?

— Nu. Reiner, cu cine au fost acolo?

Lederle tăcu un moment. Apoi spuse:

— Louise? Nu te aud...

— Eu te aud perfect.

— Louise? Alo?...

— Lasă prostiile, Reiner.

— Louise, o să închid, bine?

— Doamne ce laș ești!

Lederle oftă.

— Muller, spuse el. Dar, te rog, stai deoparte.

— Mulțumesc. Legătura se întrerupse.

Justin Muller. Zâmbi. Era unul dintre puținii colegi francezi care apreciau problemele din Germania după cât erau de urgente, nu după alte criterii. Avea părul creț, era grăsuț, dar cu un aspect patern, plăcut. Avea doi fii și era

divorțat, cel puțin când îl cunoscuse. Se sărutaseră. Era să-l aibă în patul ei. Sau el pe ea? Unul dintre ei spusese că n-ar trebui să se întâmple așa ceva. Erau colegi. El? Ea?

Își pipăi instinctiv buzunarele hanoracului. Cheile mașinii, batiste, patru pachetele de gumă de mestecat, mobilul, nimic altceva.

— Louise?

Privi în sus. Un zâmbet trist înconjura buzele mamei. Cu toate că ploua mai tare, ea își puse baticul în jurul gâtului.

N-ar trebui s-o facem. Suntem colegi. Se strâmbă. Ea n-ar fi spus așa ceva niciodată.

Se întoarse agale.

— Ce s-a întâmplat cu tine? Mama o luă de braț și o trase mai departe. Louise simți câtă putere mai avea femeia.

Se porni un vânt umed, dar slab. Cărarea pe care mergeau se unduia printre stâncile de înălțimea unui om. Și iar se simțea în aer mirosul zăpezii. Își dădu seama că, în ultimii ani, își vizitase mama numai iarna. Asta după despărțirea bruscă de Mick, în urmă cu trei ani, și de la moartea lui Calambert, în urmă cu doi. După ce anul trecut, în ianuarie, petrecuse Crăciunul și Revelionul de una singură, și după ce încercase aproape o jumătate de noapte, în primele zile de ianuarie, să scape cât mai încet posibil de sticlele goale.

— Îți amintești de Calambert?

— Bărbatul care a... Da.

La câteva zile de la închiderea cazului și după ce murise Annetta, ea venise aici. Pe pervaz nu erau fotografii, canapeaua se afla în fața șemineului. Mama stătea pe un scaun de bucătărie și spunea: *Sărmana fată, sărmana fată...*

— Nu mă pot împăca cu gândul.

— Cu ce?

— Cu gândul că l-am ucis.

Mama se opri și o măsură din ochi.

— Eu am fost mândră de tine. Am fost, pentru prima dată în viață, mândră de ceva. Avea privirea hotărâtă și semăna întrucâtva cu luptătoarea de odinioară.

— Era căsătorit și avea o fetiță, mamă.

— A omorât o fată. A violat-o și a ucis-o.

— Cu toate astea...

— Am fost mândră de tine. Vocea mamei devenise rece. Dar strânsoarea degetelor ei în jurul încheieturii Louisei nu slăbise.

Se întoarseră pe același drum. De o parte a pajiștii se vedeau câteva case întunecate. Pe coșurile lor ieșea fum. Din spatele unor ferestre licărea o lumină obosită, de un galben cald. Louise își închipuia bucătării ordonate, mese simple, din lemn, bătrâni care sorbeau cafeaua împreună, Niksch, care privea fix într-o cană mică, plină cu un lichid verde. O pisică neagră de porțelan pe un pervaz.

Richard Landen ar fi pus întrebările potrivite.

— Cât de grav e? Cu băutul?

— Ce vrei să spui?

— Poți să te oprești singură?

Louise ridică din sprâncene. Se gândi la Calambert, la Mick. La toate interminabilele zile libere de la sfârșit de săptămână. La iarnă, la zăpadă. La faptul că mai apăruse un om de zăpadă, al patrulea: Niksch.

— Bineînțeles, spuse ea.

Mama ei continuă:

— Ai început înainte de Calambert. Ai început pentru că n-ai avut copii, pentru că n-ai fost fericită în căsnicie, dar nu vrei să recunoști asta, fiindcă atunci ar trebui să admiți că am avut dreptate când am spus că în soțul tău nu te poți încrede nici cinci minute.

Deodată, simți cum o cuprinde o furie oarbă. Dar tăcu. Nu se putea plânge de faptul că mama ei i-ar fi schimbat trecutul dacă i-ar fi ascuns anumite informații importante.

— Țsta n-a vrut să fie un reproș, Louise. Femeile nu se îndrăgostesc de valori, ci de cuvinte.

— Hai să lăsăm asta acum. Mai bine povestește-mi dacă ai avut atunci un prieten.

Mama ei râse nervos și își retrase brațul.

— Dacă am avut sau nu e lipsit de importanță. Să știi că nu din acest motiv s-a destrămat căsnicia mea, Louise.

— E adevărat. S-a destrămat din cauza lui Filbinger.

— Nu, s-a destrămat pentru că m-am măritat cu un francez care s-a transformat, brusc, într-un german. Uneori, lucrurile sunt simple.

— *Aici* sunt simple.

— Da, spuse femeia, și o prinse din nou de braț.

În timp ce mama îi pregătea cina, Louise se așeză pe canapea și se întrebă de ce se destrămase propria căsnicie. Și aici era un răspuns simplu. Pentru că, în decurs de cinci ani, Mick o înșelase cu jumătate din Südbaden.

Probabil că existau și răspunsuri complicate. Răspunsuri mai cuprinzătoare, cu o încărcătură informațională mai mare. Mai satisfăcătoare calitativ. Dar drumul până acolo trecea printr-o junglă de întrebări neplăcute: *Oare cum fusese ea în pat? Plictisitoare? O iubise vreodată? De ce nu își dorise Mick copii? Nu fusese potrivită, ca polițistă, să aibă familie și copii?*

Oftând, luă iar mobilul.

Hollerer se trezise și întrebase de Niksch. Apoi adormise la loc. Își luă paharul de vin din fața canapelei și gândi: *Niksch e aici. Hollerer e și el aici, unde totul este simplu.*

Privirea îi căzu iar pe acele chipuri străine de pe pervaz. Mama îi explicase că sunt prieteni din sat, ale căror nume le rostise, dar pe care Louise le și uitase. Prieteni străini.

Formă numărul lui Landen. Iar îi răspunse japoneza pe nume Tommo și iar renunță la a mai vorbi. Se cuibări sub pătură și își închipui că Tommo și Richard Landen își puneau unul altuia întrebări complicate și erau în căutarea unor răspunsuri complicate, care îi ajutau să se respecte, fără să se înțeleagă pe deplin.

Apoi adormi.

Când se trezi, în sufragerie era întuneric. Nici din bucătărie nu venea vreo lumină. Numai cărbunii arzând aruncau raze roșiatice în încăpere. Ecranul celularului arăta ora 21:54. Căută cu mâna după paharul de vin, dar acesta dispăruse.

Pe plită găsi o cratiță acoperită, în care erau paste și un sos de carne. Nu-i era foame, dar era conștientă că avea nevoie de mâncare. Fără poftă, aprinse flacăra. Mâinile îi tremurau. Palmele îi erau umede. Într-un coș de metal găsi un rest de baghetă. Își rupse jumătate din ea. O secundă sau două îl văzu pe Niksch în fața ochilor cu un Döner kebab în mână. Buzele sale frumoase erau rotunjite în jurul pâinii, cărnii și roșiilor.

Când se așeză la masă, auzi pași deasupra.

Puțin mai târziu, mama intră în bucătărie, îmbrăcată în pijama, și-i spuse:

— N-am vrut să te trezesc. Se duse la plită și micșoră flacăra. Apoi luă capacul de pe cratiță, amestecă și adăugă sare.

— Aș vrea să beau ceva, mamă.

— În dulapul din spatele tău e vin roșu. Dacă vrei altceva trebuie să...

— Nu, merge... spuse ea și se ridică.

— Îmi torni și mie un pahar?

Louise puse vinul pe masă.

— Ai mâncat deja?

— Da.

În timp ce mama îi umplea farfuria cu paste bău o jumătate de pahar și îl umplu repede la loc.

— Te-au dat afară?

— M-au trecut în concediu de boală.

Femeia îi puse farfuria în față. O mângâie în treacăt, pe braț. Apoi se așează. Louise privi la paste și la sosul maro-deschis. Așa arătau *Spaghetti Bolognese* ale mamei sale de când se știa.

Începu să mănânce și-i povesti despre Almenbroich, Bermann, Katrin Rein și decăderea ei.

Spre unsprezece în aceeași seară se trezi în mama ei spiritul de luptătoare. Cu o voce răgușită, spuse că nu înțelegea cum de capitulase fata ei. Avea obraji roșii, iar buzele i se transformaseră într-o linie subțire. Se ridicase pe jumătate, ca și când ar fi vrut să se arunce asupra unui dușman nevăzut.

— Îi vei reclama, zise ea și bătu cu palma în masă.

— Stai jos, mamă, spuse Louise. Sticla de vin era aproape goală. Își turnă ultimele picături în pahar. Femeia se lăsă înapoi în scaun. Pătura îi alunecă Louisei de pe umeri pe pardosea. Se aplecă. Când vru să se ridice, ochii i se împăienjeniră. Acum se vedea că băuse prea mult.

— Nu capitulez, mamă.

— Atunci de ce ești aici?

— Pentru că-mi trebuie timp de gândire.

— Până îți iei tu timp de gândire, cei de acolo vor acționa. Și vocea mamei părea epuizată. Era întunecată de băutură și oboseală. Louise se gândi la ce intenționase mama ei să spună prin „*cei de acolo*”. Colegii? Autoritățile? Bărbații?

— Reclamă-i, Louise, mormăi ea. Luptă!

O vreme, tăcură amândouă. Din sufragerie se mai auzea, când și când, sfârâitul unui cărbune. În rest, totul era nefiresc de liniștit. Își privi mama, apoi se uită la cele două sticle goale și la cele două pahare. În conștiința ei răsună un singur cuvânt: *Luptă*.

— Împotriva cui, mamă? Pentru ce?

Ea ridică din umeri.

— Numai cu lupte nu rezolvăm nimic. Trebuie să mai fie și altceva.

Furia din interiorul părintelui izbucni iar.

— Da, bineînțeles! Să te supui!

Ca de la mare depărtare se auzi celularul.

— Asta e valabil pentru tine, mamă, nu pentru mine. Eu trăiesc astăzi. Pentru mine trebuie să mai existe și altceva.

Telefonul era sub pătură, pe canapea. Recunoscui imediat numărul. Și acum ce era de făcut?

Se întinse, cu un ușor oftat, pe canapea. Ar fi vrut ca mama să nu fi fost prin apropiere. Dar părea că n-o bagă în seamă. Stătea la masa din bucătărie, dreaptă, cu fruntea încruntată. Se gândea probabil la o vreme când se vorbise numai despre luptă și subjugare.

— Da? Boni aici.

— Ah, doamnă comisar, spuse Richard Landen. Părea surprins. Murmură câteva vorbe în japoneză, iar în fundal se auzi vocea soției lui. E târziu, scuzați-mă, îi spuse el Louisei.

Sunase de două ori la secție și nu primise nici un răspuns două zile la rând. Poate că se gândeau la el ca la un pervers. În tot cazul, aștepta explicații.

Dar ea nu avea chef de explicații. Se gândi la toate lucrurile pe care voia să le afle de la Richard Landen. La tot ceea ce ar fi vrut să facă împreună cu el.

Apoi se gândi la ceștile cu filigran și-i fu rușine de mâinile ei, de corpul buhăit și de mirosul degajat de el. Se gândi la tot mai desele ei opriri la toaleta instituției, la scuzele ei când nu participa la petreceri, la multe alte minciuni, la sâmbetele și duminicile petrecute în pat. Se gândi la tot mai frecventele pierderi de memorie. Îi fu rușine de pofța ei dinainte și de mulțumirea de după.

Luptă, îi spunea vocea mamei. Dar ea era conștientă că nu ajungea numai asta... Dacă nu știi ce să faci cu pământul cucerit, atunci nu începe un război.

— Mai sunteți acolo? întrebă Landen.

— Da. Am nevoie de ajutorul dumneavoastră.
— Credeam că sunteți în concediu.
— Îmi fac concediul aici, în apropiere. Mă ajutați?
— Azi dimineață nu mi s-a părut că ajutorul meu e dorit.

— Mergeți cu mine la Kanzan-an. Deodată, se simți nemaipomenit de obosită. Își închise ochii și își rezemă capul de canapea.

— Dar colegii dumneavoastră...

Îl întrerupse.

— Lăsați-i. Aveți mașină?

— Da, spuse el după o oarecare șovăială.

— Bine. Atunci, mâine la două, la mănăstire. E în regulă?

— Nu. Cel mai devreme la trei.

— Bine, fie la trei. Mulțumesc.

După ce închise telefonul mai stătu așa, cu ochii închiși. Apoi se ridică. Se uită iar la fotografiile de pe pervaz. Pe una dintre ele se reflecta lampa de la bucătărie. Fețele celor din fotografii nu se puteau distinge în întuneric.

Acum era bucuroasă că în casa mamei nu erau instantanee cu ea din anii trecuți. Nu erau poze care să dovedească ce mult se schimbase.

Mama se ridică și începu să strângă masa.

— Așa, deci... spuse ea când Louise se întoarse în bucătărie. Te duci înapoi... Nu te dai bătută... Te lupți...

Mișcările îi erau grele și fără chef. Mirosea a vin.

— Lasă că strâng eu. Hai, vino... spuse Louise.

Îi puse un braț în jurul taliei și o conduse pe scara îngustă, în sus. Corpul îi era cald, suplu și străin.

Se întrebă dacă avea dreptul. Pleca la Kanzan-an să lupte? Sau era o deosebire între „a lupta” și „a nu se da bătută”. A lupta pentru ceva însemna să excluzi toate celelalte posibilități. A nu te da bătut însemna, cel puțin pentru ea, să găsească alte posibilități.

În dormitorul mic era foarte frig. Aprinse lampa de noapte. Geamul era deschis.

— Las-o, îi spuse mama când văzu că vrea s-o închidă.

Scutură plapuma, ținând-o pe femeie până se așază pe pat. Abia acum observă lacrimile care curgeau pe obraji bronzăți.

— Cât ai suferit... spuse mama. Acolo, în pădure, cu colegul tău mort...

Louise tăcu. După ce se întinse în pat o înveli.

— Nu s-a terminat totul, Louise, să nu crezi, chiar dacă pare a fi așa. Atâta timp cât femeile și copiii trebuie să sufere, nu s-a terminat.

— Niksch n-a fost un copil, mamă.

— Bineînțeles că a fost un copil.

— Dormi acum, da?

Femeia o prinse de mână.

— Am fost mândră de tine, Louise. Mă gândeam că tu lupți mai departe pentru mine.

— Noapte bună, mamă.

— Știi despre ce vorbesc, Louise?

— Da.

— Despre lăcomia bărbaților...

— Știu, mamă.

— Bine. Asta e... important. Îi dădu drumul la mână, zâmbindu-i vag. Mai vii pe la brutărie înainte de a pleca?

— Bineînțeles. Noapte bună.

Închise încet ușa în urma ei. În capul scărilor se întoarse și văzu că nu mai era lumină în camera mamei.

Pe când spăla vasele în bucătărie se gândi că mama ei dăduse greș cu toate idealurile pe care le avusese. Nici una dintre speranțele ei, atât cât știa ea, nu se împlinise. Nici cele politice, nici cele sociale, nici cele familiale. Oare mai avea speranțe? Speranțe simple? Sau își dorea numai să-și vindece rănilor din război? Cine era mama ei? Ce voia, ce gândea și ce simțea ea?

Dar ea însăși? Ce voia și ce simțea? Cine era *ea*?

Râse încet, ca și când ar fi fost conștientă de situație: chiar acum, în timpul spălatului veselei, trebuiau lămurite aceste întrebări.

Noaptea îl visă pe Calambert. Era culcat în zăpadă. Ea stătea aplecată deasupra lui. Avea ochii deschiși. Nu murea, deși ea îi umplea burta cu gloanțe.

Se trezi și se ridică în pat.

Imaginile din vis dispărură. Ceea ce rămase fu mânia pe care o simțise. O înverșunare cum încercase și mama ei, pe vremuri.

Pe la nouă porni. Era soare, așa că ziua se anunța mai blândă. La cincizeci-șaizeci de kilometri mai departe era, probabil, zăpadă, dar nu aici. O mică lume fără omăt...

Când coborî din mașină în fața brutăriei, mama ieși în prag. Se îmbrățișară repede.

— Vino și primăvara sau vara, nu numai iarna.

— Atunci o să terminăm de vopsit casa...

Mama se dădu un pas înapoi și-i spuse:

— Salută-l pe Mick.

Louise o privi tăcută. În mintea ei se formase o propoziție, simplă dar, în același timp, complicată. Înainte de a o spune, porni mașina și plecă.

8

Justin Muller arăta ca acum un an, vorbea ca acum un an, zâmbea ca acum un an. Parcă nu trecuse nici o zi de când părăsise Mülhausen, după ultima lor întâlnire. Dacă nu se înșela, purta, ca și acum, tot acel sacou în carouri. Era ca o stâncă în calea valului numit „timp”. Neatins de necazurile, înfrângerile, neîmplinirile unui an din viața de polițist sau de micile dureri inevitabile ale unui bărbat de cincizeci de ani. Privirea lui i se plimba pe corp.

— Arăți bine, minți el, în franceză.

Se aflau în biroul lui. Era două și un sfert. În Mülhausen abia dacă mai era zăpadă. Vremea se încălzise. Căldura venise de la est spre vest. Probabil că atinsese și sudul Badenului. Richard Landen avea să ajungă fără probleme. Îl și vedea trecând podul peste Rin, într-un Mitsubishi, sau poate într-o Honda ori Mazda. Simți fiori calzi pe spate.

— Da, într-adevăr bine... adăugă.

În cuierul din spatele lui erau agățate teaca și pistolul. Pe birou se afla aceeași fotografie de acum un an. Era el cu fosta soție și cei doi fii. În fundal, cerul era albastru. Capetele le erau luminate. Zâmbeau ca în pozele făcute în studiourile foto.

— Mulțumesc, îi răspunse ea tot în franceză. Tu ce mai faci?

— Bine.

— Trebuie să stau de vorbă cu tine, Justin.

— Din păcate am puțin timp, spuse el. Își desfăcu brațele, indicând spre tot ceea ce era pe birou: acte, notițe, computer, telefon. Fața lui arăta de parcă tocmai s-ar fi prăbușit peste el tot ceea ce avusese de rezolvat.

Ea așteptă. Nu se întâmplă nimic.

— Să facem câțiva pași.

— Mă tem că nu pot. Am o întâlnire cu Hugo, și, peste o jumătate de oră, trebuie... Se opri. Fruntea îi era încruntată și nu se uita la ea.

Subit, Louise înțelese. Ceva se schimbase în comparație cu ultimul an. Justin era acum de partea cealaltă.

— Ce ți-au povestit despre mine?

El o privi.

— Cine să-mi povestească?

— Anne Wallmer, Schneider, Bermann...

— N-am vorbit despre tine.

— Dar despre ce ați vorbit?

— Trebuie să plec acum, Louise. Hugo... Și iar lăsa propoziția neterminată.

Ea îl urmă până la ușă.

— Bineînțeles că ați vorbit despre mine. Bermann ți-a povestit că... am...

Se opriă deodată. Colțurile gurii lui Justin se arcuiră în jos. Încordarea îi dispăruse. Clipea rar, ca nu cumva o mișcare bruscă să o facă pe Louise să înceapă din nou.

— De ce mă mai întrebi dacă știi deja? spuse el.

Se întoarse la birou și se așeză. Se uită la fotografie. Era ca un ritual. Când se așeza, își arunca privirea spre poză. În urmă cu un an fusese la fel. Își încrucișă brațele pe piept și o privi.

Ea îi arătă ușa, în spate.

— Cum rămâne cu Hugo?

Tonul era ironic. Își dădu seama prea târziu că n-ar fi trebuit să pună această întrebare.

Justin se înroși, dar nu zise nimic.

— Scuză-mă, spuse ea. Am sperat...

Se apropie de birou. Îi era recunoscătoare că n-o obligase să spună: *Bermann ți-a povestit că beau*. El nu voise s-o audă și ea nu voise s-o spună. Cel puțin aveau ceva în comun.

Își coborî vocea.

— Am nevoie de o armă.

Muller înghiți în sec.

— Ești în Franța!

— Justin, merg la mănăstire. Trebuie să gădesc acolo răspunsuri. Bermann și toți ceilalți... ți-au povestit despre călugărul care a dispărut?

Justin șovăi un moment, apoi aprobă, dând abia perceptibil din cap. Era foarte palid. Își puse mâinile pe masă și își împreună degetele.

— Ei cred că și el e amestecat, dar nu e așa.

Justin spuse:

— Ar trebui să pleci. *Te rog să pleci.*

Louise zâmbi, răbdătoare. Știuse că avea să fie greu. Muller percepea altfel decât ea regulamentele. Dar era înțelegător. Știa ce e important și ce nu.

Așa că încercă să-l facă să înțeleagă situația. Ea nu avea habar ce o aștepta în Kanzan-an. Un coleg era mort și altul se afla sub terapie intensivă. Nu era singură. Urma să se întâlnească la mănăstire cu un expert în budism. Răspundea de el. Nu putea să meargă acolo fără armă.

Justin nu spunea nimic. Își îndreptă privirea spre perete, spre portarmă și apoi spre fotografie. În urmă cu un an îi spusese, cu mâna tremurândă, lipită de sânul ei: *N-ar trebui să facem asta. Suntem colegi.* Gâfâia de excitare, dar se predase regulilor birocratice. Acum nu-l aștepta nici un vagin recunoscător.

Louise se așeză pe un scaun în fața biroului. Justin o privea descumpănit, mut, fără voință. I se vedea pe chip cât de dezamăgit era de el însuși, de ea, de amândoi. De lumea care-l pune în astfel de situații, fără să-l pregătească în prealabil. Ea îi acoperi mâna cu palma. Avea degetele reci și încordate.

Reuși să zâmbească abia după ce degetele lui se destinseră. Apoi se ridică și plecă.

Pe harta ei, în triunghiul verde dintre Zillisheim, Illfurth și Steinbrunn-le-Bas, nu era nici o șosea. Nici indicatoare nu erau. Se făcuse aproape ora trei. Mergea în direcția Illfurth. Acolo avea de gând să ceară lămuriri. Dar pe partea stângă apărură deodată un drum îngust, asfaltat, care ducea în pădure. O luă într-acolo.

Copacii erau goi, dar deși. Brusc, se făcu întuneric. Pădurea era plină de pete de zăpadă. Amintirea se făcea din nou simțită. Zăpada, frigul, privirea fixă a lui Hollerer. Niksch, care era culcat pe spate, în poala ei și,

se răcea îngrozitor de repede. Părul lui, care încă mai mirosea a ger și prospețime. Niksch copilul... Își aminti că după ce mâncase acel Döner kebab ar fi vrut să-l sărute. Acum îl înmormântau.

Se opri. Drumul se termina, după cinci-șase sute de metri, într-o poartă îngustă, luminată. În torpedo erau multe sticle mici și una mare. Toate învelite cu grijă în hârtie de ziar. Erau ziarele lui Ronescu. Îi furase din cutia poștală numărul de sfârșit de săptămână al *Badische Zeitung*. Prima sticluță era goală. Și a doua. A treia nu.

Previziunile în ceea ce privea vremea erau bune. Se anunțaseră cinci până la opt grade.

Probabil că sunt toți acolo. Almenbroich, Bermann, Anne Wallmer, Lederle. Întregul serviciu, sau chiar jumătate din conducerea poliției din provincie.

Șeful poliției.

Se vor ține una-două cuvântări. A fost omorât un polițist.

Numai Lederle îl întâlnise pe Niksch. Ceilalți nu-l cunoscuseră. Înmormântau un necunoscut.

Hai, plângi odată! Dar nu era în stare.

Sună la spital, însă era ocupat. Mai încercă o dată și dădu de un tânăr care își satisfăcea acolo serviciul civil. O informă că pericolul trecuse în cazul lui Hollerer, clar că foarte rar era conștient. Tânărul părea fericit că poate da amănunte. Spunea că îl cheamă Roman și că, de câte ori dorește să afle ceva, să întrebe de el.

Telefonul lui Lederle nu era ocupat și acesta răspunse imediat.

— Ah, tu erai, spuse el rece.

Louise se scuză pentru ziua precedentă. Mai blând, Reiner îi spuse:

— Important e să te ții departe.

— Bineînțeles.

— Cum e în Provence?

— Frumos. Ne plimbăm mult.

Se auziră voci în fundal. Pași grăbiți. Cineva bătu la o ușă și strigă ceva.

— Trebuie să plec, spuse Lederle.

— Reiner, stai! Când e înmormântarea?

— Ce înmormântare?

— A lui Niksch.

Tăcere. Apoi îl auzi spunând:

— Nu-ți face una ca asta, Louise!

Îl auzi mergând prin încăpere. Se auziră foșnete. Părea că își îmbracă paltonul.

— A fost eliberat cadavrul?

— Nu, mai durează câteva zile.

— Sună-mă după ce afli mai multe.

— Nu-ți face asta, repetă Lederle și întrerupse convorbirea.

Louise puse jos telefonul, pe scaunul de alături, și închise torpedoul. Apoi plecă spre acea poartă din lumină.

În afara pădurii era un drum care cobora. Apoi urca din nou. De trei sau patru ori se ramificau din el alte căi, cu pietriș. Pentru că nu existau indicatoare, Louise rămase pe drumul din asfalt. Nu se vedeau în jur nici case, nici curți sau garduri. Nici drumeți, nici țărani sau mașini. Nu erau nici vaci. Numai păsări negre pe o stâncă, lângă drum, și o pisică gri-deschis, care o privi lung. Într-o vale, drumul coti la dreapta. Un indicator din lemn arăta spre stânga. Pe el era scris, cu litere japoneze sau chinezești: KANZAN-AN.

O porni pe o cărare dreaptă, cu pietriș, gropi mari și resturi de zăpadă. Auzi cum se loveau pietrele de scutul mașinii. Încercă să meargă mai încet. Era ora trei și un sfert. Se întrebă dacă Richard Landen o aștepta deja.

După încă cinci minute de mers văzu trei mașini parcate una lângă alta. Cărarea se termina aici, cu toate că încă nu se vedea mănăstirea Kanzan-an. Își parcă Mégane-ul lângă un Volvo negru și coborî. Aerul era rece și umed. Ca în Provence, mirosea a zăpadă.

Volvo-ul avea număr de Freiburg. Capota încă era caldă. În interiorul mașinii domnea penibilă ordine specifică lui Landen. Oare lăsa vreodată urme care să spună ceva despre el? Dacă nu, trebuia să tragă anumite concluzii în absența lor. Trebuia să se mulțumească numai cu niște ferestre întunecate, cu o voce feminină, fără chip, cu tăcerile lui Landen. Cu povești neterminate.

Din parcare porni pe o potecă îngustă și dreaptă, care ducea în pădure. La interval de un pas erau pietre plate, afundate în pământ. În afara indicatorului de lemn, aceste pietre constituiau primul semn că vizitatorii nu erau chiar nedorți la Kanzan-an.

Îi era frig și deja obosise. În fața ochilor îi apărură din nou imagini de duminică seară. Luna palidă și

anemică, zăpada la fel de searbădă. Măinile ei pline de sânge. Fața lui Niksch, murdară, fără viață, care pur și simplu nu putea fi fața lui.

Poteca se termina într-o poiană luminoasă. În mijlocul ei era o clădire întunecată și posomorâtă, cu trepte din piatră. Răsfirate în acel luminiș erau câteva căsuțe de lemn. Nici urmă de oameni. Liniște desăvârșită. Nici un sunet, nici o mișcare. Kanzan-an părea nelocuită.

Atunci, dinspre intrarea mănăstirii apăru Richard Landen.

Își dădura mâna. Landen nu zâmbea, dar nici nu părea ostil. Bucățica aceea gri din sprânceana lui era nemișcată. Purta un pulover negru, pe gât, un costum maro și un palton negru. Așa își imagina ea că arătau bărbații din cafenelele existențialiste, pariziene, ale anilor cincizeci. Își reprimă un zâmbet. Mama ei ar fi fost încântată.

— Condoleanțe... spuse el.

— Poftim? Îl privi surprinsă. În timp ce încerca să înțeleagă la ce anume se referise, ochii i se umplură de lacrimi.

Le lăsă să curgă. Ochii lui Richard Landen se îngustară. Îl auzi cum își dresе vocea. *Încă un cuvânt din asta și te omor*, își spuse ea în gând. Dar el stătea cu mâinile în buzunarele paltonului și tăcea.

Apoi se liniști. Își șterse nasul și obrajii și spuse:

— Să intrăm.

— Trebuie să mai așteptăm. Călugării încă meditează.

— Cât ține asta?

— Dacă avem ghinion, nouă ani. Zâmbi. Atât a durat la Bodhidharma. Sprânceana împodobită se arcui. Richard Landen încercase s-o binedispună. Ea se strădui să zâmbească.

— Atunci să ne uităm puțin în jur, spuse, atingându-i ușor brațul cu mâna.

Mergeau de-a lungul fațadei din trei etaje a clădirii. Nimic nu amintea de Asia. I se părea că seamănă cu teatrul municipal din Freiburg, după reconstrucție: exterior ușor rotunjit, ferestre înalte, arcuite în partea de sus. În urmă cu câțiva ani, probabil că fusese bej, acum era aproape maro. Tencuiala era brăzdată de crăpături verticale, iar soclul fusese acoperit de mușchi. În aerul rece se simțea uneori miros de putregai.

Ridică privirea. Nici urmă de balcon pe care să stea de veghe statui ale lui Buddha, cum se găseau la casa Kagyū din Freiburg. Dar văzu un copil. Se opri. În spatele unei ferestre, la etajul al doilea, stătea un băiat. I se vedeau numai umerii și capul. Dădea impresia că se uită în jos, la ei. Nu-i putea distinge trăsăturile, dar părea a fi asiatic. Aprecie că nu era mai mare de patru-cinci ani. Nu avea nici o experiență cu copii asiatici...

Și Richard Landen îl observă și se opri. Ridică mâna și o mișcă în semn de salut. Oare cuplul Tommo/Landen avea copii? În bucătăria foarte ordonată nu era nici un semn că ar fi avut. Dar poate că nici ei nu lăsau urme.

Băiatul făcu și el cu mâna.

Merseră mai departe. În depărtare se auziră note de gong. Erau primele sunete ale mănăstirii. Nu era sigură unde se bătea gongul. Sunetele veneau de undeva din pământ și erau transmise prin ziduri, spre exterior. Același ton, blând și de neînlocuit.

— Există speranțe în privința lui Taro? întrebă Richard Landen.

Ea nu-i răspunse imediat. Undeva, în subconștient, o chinuia un gând. Încercă să se concentreze, dar nu reuși.

Avea tot mai multe pierderi de memorie.

Pentru moment, simți cum îi îngheață sângele în vene de frică. Un creier perforat. O sită în care rămân agățate doar cele mai mari boabe de orez.

Își alungă teama.

— Speranță există întotdeauna.

Landen nu mai întrebă nimic. Părea că înțelesese ce intenționase să spună: că era posibil ca Taro să nu mai fie în viață. Că nu voia să vorbească despre asta.

Îl privi.

— Ce fac japonezii când moare cineva?

— Japonezii sau budiștii?

— Budiștii.

— Țin doliu.

— Și apoi?

— Depinde...

— De ce anume?

— Depinde până unde au ajuns pe drumul lui Buddha. Cu cât sunt mai maturi în această privință, cu atât sunt mai convinși că moartea este parte din viață, din ciclul vieții și din renaștere.

— Re... Bine, să lăsăm asta.

— Aș vrea să vă spun o poveste.

— Numai dacă are și un sfârșit.

— Are, spuse Richard Landen.

Ajunseră la colțul casei și se opriră. O altă potecă din pietre ducea spre un luminiș în care văzu o căsuță de lemn asemănătoare unui vagon de tramvai. Alături era o poartă, tot din lemn. Cincizeci de metri mai departe, înconjurat de copaci, se afla un șopron, cu acoperișul până la pământ. În apropiere i se păru că vede un fel de fântână.

— Sukiya, spuse Richard Landen. *Casa ceaiului.*

O potecă din pietre, o fântână, o casă de lemn. Louise se întrebă dacă și șopronul din curtea plină de zăpadă a lui Landen era tot o casă a ceaiului.

— Și povestea?

— În călătoriile sale, Buddha a întâlnit o femeie al cărei copil tocmai murise. Disperată, l-a rugat să-l readucă la viață. Buddha i-a spus: *Bine, am să te ajut, dar cu o condiție... Adu-mi, dintr-o casă de aici, în care n-a murit încă nimeni, câteva boabe de orez.* Femeia a fugit din ușă în ușă, dar a găsit numai oameni care pierduseră, deja, prin moarte pe cineva. Ea a înțeles că toți erau loviți de moarte, că era inevitabilă. Așa a învățat să accepte pierderea copilului și să se elibereze de ea.

Loviturile de gong se terminaseră. Tot mai stăteau la colțul casei, privind spre Casa ceaiului.

— Drăguță poveste. Aveți copii?

Landen ezită.

— Nu, spuse el, dar în curând...

— Ce vreți să spuneți? Că soția dumneavoastră e însărcinată?

El aprobă, dând din cap.

Ca din neant, apărură în poiană doisprezece călugări și călugărițe. Purtau sutane negre, iar capetele le erau rase. Jumătate dintre ei erau din Asia. Se împrăștiară tăcuți prin luminiș. Nici nu se uitară la cei doi.

Atunci, deodată, înțelese acel gând: *pantofi de copil.* În seara dinaintea morții lui Niksch găsise în pădure urme ale unor pantofi de copil.

Se întoarse. Băiatul dispăruse.

— Roshi, spuse Richard Landen, și o atinse pe braț cu degetul.

— Ce?

— Maestrul.

Un călugăr japonez mai bătrân, cu mâinile împreunate pe burtă, se îndrepta spre ei. Era mare și avea pasul rar, dar viguros. Cute adânci îi străbăteau fața. Arătau de parcă ar fi fost imprimate cu un obiect dur în piele, și îi confereau un aspect sever, înfricoșător. Pentru un moment, Louise crezu că îi va alunga de pe proprietate, dar apoi, zâmbindu-le prietenos, spuse:

— Hello, me bukan.

Dar mult mai important era faptul că degetele lui Landen încă se mai aflau pe brațul ei.

Și iar li se oferă ceai, pentru oameni cu conștiința curată. De data asta era negru, amintind, astfel, că în lume erau și părți întunecate. Nu reuși să se abțină să ia cana de ceai.

Stăteau pe rogojini și perne, într-o încăpere înaltă, la parterul clădirii centrale. Cu toate că rămăseseră îmbrăcați în paltoane, le era foarte frig. Louise își aduse mâinile deasupra căinii, fără s-o atingă. Cu o voce blândă, în engleza lui forțată, Roshi le spuse:

— No heater. No heater China of Kanzan, no heater here.^[1]

Louise îi zâmbi.

— Roshi... începu ea.

— Așteptați, spuse Richard Landen.

Maestrul luă o înghițitură. Apoi spuse:

— Kanzan-an founded thirty years back... Founded in memory Chinese Buddhist layman name Kanzan. No electric light China Kanzan, no electric light here. No car China of Kanzan, no car here. (Ridică un deget.) Kanzan poet, we poet. Kanzan beggar, we beggar. Kanzan laugh, we laugh. Understand?^[2]

— Yes, Roshi, spuse Landen.

— Programul turistic, mormăi Louise.

Landen spuse ceva în japoneză și râse. Și maestrul râse. Pentru moment, cutele de pe fața lui căpătară un aspect de relaxare.

— Ce e atât de comic?

Landen o privi.

— Purtați-vă frumos, altfel nu veți afla nimic. Sunteți într-o mănăstire. Indiferent ce părere ați avea despre Zen, Japonia sau chiar despre maestru, nu uitați că e un demnitar. De aceea merită respect.

Se auziră iar sunete înfundate de gong, amestecate cu voci bărbătești. Louise își întoarse privirea către fereastra care dădea spre cealaltă parte a casei. Doi călugări îngenuncheaseră lângă o fântână. Tânărul era chinez, iar cel mai în vârstă european. Puneau mortar pe marginea fântânii și așezau pe ea pietre dreptunghiulare. Lângă ei stătea o pisică gri-deschis, poate aceeași de mai înainte, poate alta.

Îl privi pe Landen. *Sunteți sigur că merită respect?* ar fi dorit să-l întrebe. Dar apoi spuse:

— De ce ați râs?

Înainte ca Landen să răspundă vorbi maestrul:

— Laugh important Kanzan. Kanzan hermit, Kanzan funny, Kanzan laugh. Taro no laugh. No laugh in Taro. In Taro doubt. (Mâna lui dreaptă arată spre Louise.) Doubt. Understand? Many question. Arată cu degetul spre pieptul lui. Soul inside man? Where is? What look like? Taro many question. When Taro child, father die. Monks give rice and cake and fruit for sacrifice. Taro say: *Father dead, how can eat?* Monks say: *Soul father eat.* Taro say: *Where soul? Soul in body of father?* (Maestrul își frecă degetele mâinii între ele.) Taro say: *Soul what made of? What look like?* Many question. Taro say: *Buddha Shakyamuni tell: Everything emptiness. Shunyata. Everything nothing. But inside man something. Something can see, something can hear.* Maestrul ridică palmele deschise. Taro come here find answer. Maybe now Taro leave find answer.^[3]

— No, spuse Louise. Taro rănit. *Hurt.*

Maestrul se rezemă cu coatele pe masă.

— You see Taro?^[4]

Louise confirmă și-i povesti în germană în ce condiții îl întâlnise pe Taro. Apoi îi descrie rănilor. Richard Landen traduse totul în japoneză. Maestrul îl ascultă, dând din cap, împreunându-și pe abdomen mâinile puternice, marcate de muncă fizică dură.

În timp ce Landen povestea, Louise nu își luă ochii de la palmele lui. Se gândi la Enni, băiatul care o servea cu sushi. La căldura mâinii lui. La felul în care o tulbura atingerea sa. Își închipuia – *spera* – că mâna lui avea și alte intenții decât cele spirituale.

Zâmbi trist. Un băiat de șaisprezece ani. Ce gânduri murdare o chinuiau...

Observă că Landen și Roshî o priveau. Ochii maestrului erau semiînchiși. Cutele de pe fața lui păreau întunecate. Louise se întrebă dacă exista vreo legătură între băiatul de la fereastră și urmele de pantofi de copil de pe terenul desfundat din Liebau.

— Taro hurt, spuse ea. Old policeman hurt. Young policeman dead. Taro gone.^[51]

— Taro zensu, scholar of Zen, spuse maestrul cu o furie abia reținută. Zensu no harm people. Zensu look Buddha-nature. Look own-nature. Look *shunyata*.^[52]

— Asta știi, Roshî bukan. Dar cineva a făcut-o și eu trebuie să aflu cine. Dacă nu vom afla adevărul nu-l vom găsi pe Taro.

După ce Landen traduse, maestrul își plecă privirea. Avea palmele sprijinite pe genunchi și fruntea încruntată. Trecură patru-cinci minute fără ca cineva să spună vreun cuvânt.

Louise se întoarse, în sfârșit, spre Landen și-i spuse:

— Ce înseamnă „shunyata”?

— In Japan language *shunyata* name *ku*, răspunse maestrul în locul lui. In English language *shunyata* name *emptiness*. Explain please. Îi făcu semn lui Landen.

— „Shunyata” înseamnă, în sanscrită, „gol”, „vid”. Cuvântul japonez este „ku”, spuse Landen.

— Asta am înțeles.

Landen își ridică ceașca și luă o înghițitură.

— Zen spune că toate ființele și lucrurile sunt numai apariții trecătoare. Nu au nimic material, nu au un eu, deci sunt goale din acest punct de vedere.

Louise îl aprobă. Observa fascinată mișcarea sprâncenei bicolore a lui Landen. Se stăpâni cu greu să-și petreacă degetele peste ea.

— ...se recunoaște numai în momentul iluminării. Dualitatea se păstrează. Deci clasificarea în subiect și complement direct – acela care vede și ceea ce e de văzut. Atunci se recunosc lucrurile așa cum sunt. Atunci li se cunoaște adevărata natură.

Vocea lui Landen avea acea rutină pe care i-o cunoștea deja. Era la catedră. Îi pierise patima, sprânceana nu i se mai mișca. Continuă:

— Înțelegerea Shunyatei este condiția pentru a putea părăsi viața plină de chin și a deveni un Buddha.

— Aha... murmură ea.

— Buddha-nature inside every man, spuse maestrul.

[71]

— Also inside every woman?^[81]

El zâmbi, dând din cap.

— Also inside every woman. Buddha-nature own-nature. Understand? Own-nature.

— Own-nature? repetă ea, fără să înțeleagă.

— Fiecare poartă natura lui Buddha în el însuși. E propria natură, spuse Landen.

De afară se auziră bătăi scurte, dar puternice, de ciocan. Cei doi călugări fixau pietrele pe fântână. Începu să se întunece. Dură un moment până când Louise observă că se pornise să ningă. Ici-colo cădeau fulgi apoși, aproape incolori. Pisica dispăruse, sau poate se topise în cenușiul înserării.

Un copil aproape de locul în care a fost omorât Niksch și a fost văzut, pentru ultima oară, Taro. Un copil în Kanzan-an, unde a trăit și Taro...

Bermann ar fi râs de ea dacă i-ar fi auzit gândurile.

El se ținea de probabilități și logică. Ea căuta legături, analogii, sisteme. Bermann conducea Secția 11, iar ea era în concediu medical.

Îl măsură pe maestru, care încă o privea, dând din cap. În ochii lui citi forță, severitate, furie, dar și înțelepciune și înțelegere.

Îi trecură prin minte observațiile lui Landen. Despre faptul că nu-l poți cunoaște cu adevărat pe altul, mai ales dacă aparține unei culturi diferite. Era conștientă că n-avea habar ce gândea maestrul în acel moment. Ce anume simțea și ce voia. Ce vedea...

Despre Richard Landen știa puțin mai mult.

Și despre sine însăși? Știa că în torpedo avea sticle de băutură, învelite în hârtie de ziar. Că în Freiburg, o psiholoagă tânără aștepta să o sune. Că era pe cale să se îndrăgostească de un intelectual căsătorit, a cărui soție era gravidă. Că își dorea ca mâna unui foarte tânăr vânzător de sushi să o atingă în locuri nepermise.

Zâmbi obosită și întrebă:

— Există și călugări Zen foarte tineri, Roshi? Copii?

Richard Landen îi traduse.

— No, spuse Roshi. No children in Kanzan-an.^[91]

9

Cincisprezece minute mai târziu, era aproape întuneric. Ca și mai înainte, cădeau fulgi apoși care nu rezistau. Din nou se auziră sunete de gong. Se opriră la intrare și-l urmăriră cu privirea pe maestru, care-i conducea pe călugări și călugărițe prin poiană, în hala Dharma, pentru Teisho, o expunere cu învățare.

— Nu trageți concluzii pripite, spuse Richard Landen, chiar în spatele ei.

— Dar l-ați văzut și dumneavoastră pe băiat.

— Da, dar spre deosebire de dumneavoastră, eu am încredere în Roshi. Acești oameni sunt altfel. Pe ei nu-i interesează lucruri pentru care trebuie să minți. Ei și-au înfrânt orice urmă de dorință. Și aceasta e baza tuturor relelor, înțelegeți? Fără dorință n-ar mai exista nici suferință. Acești oameni poartă în interior toate lucrurile de care au nevoie.

Un novice francez primise îndatorirea de a-i conduce prin mănăstire. Capul îi era acoperit cu un păr blond, lung de câțiva milimetri și nasul îi curgea.

Pe culoare era întuneric. *No electric light Kanzan, no electric light here.* Novicele avea o lampă cu petrol. Pe pereți erau sfeșnice cu lumânări aprinse. Cu cât înaintau mai mult în Kanzan-an, cu atât atmosfera era mai neospitalieră, mai liniștită și mai stranie. Dacă numai în astfel de locuri puteai descoperi în tine anumite lucruri, atunci mai bine renunțai.

Novicele deschise o ușă. Era o bucătărie mare. Pe pereți erau aprinse lumânări. În mijlocul încăperii nu se afla o sobă de gătit, ci un șemineu deschis. Era chiar cald. Louise constată că pe rafturile de lemn confecționate de călugări era o curățenie desăvârșită.

— Aici gătim, murmură novicele, și își șterse nasul cu mâneca sutanei. Richard Landen o rugă pe Louise să-i traducă, el nevorbind franceza. Ea îl privi mirată. Vorbea japoneza, sanscrita și probabil tibetana. Și nu cunoștea limba țării de care-l despărțeau numai treizeci de kilometri. Se abținu de la orice comentariu.

— Aceasta este bucătăria, spuse ea binedispusă.

— Aha.

— De ce ați râs adineauri, dumneavoastră și maestrul?

Richard Landen zâmbi și tăcu.

Plecară mai departe. O sală cu perne și rogojini. Un birou cu telefon și dosare albe, sus, pe un raft. Își aminti

că duminică lăsase un mesaj pe telefonul de aici, de la Kanzan-an. Rugase să fie sunată. Nimeni n-o făcuse.

Cu siguranță Niksch nu mai trăia la acea oră...

Atunci intrase Anne Wallmer la ea în birou. Atunci sunase și Hollerer, fără să spună nimic, pentru că nu fusese în stare să spună ceva...

— Întrebați-l de băiat, spuse Richard Landen.

— Mai târziu.

— Toaleta pentru vizitatori, spuse novicele, arătând spre o ușă.

Louise se scuză și intră în toaletă. O izbi o umezeală rece. Un opaiț ardea, pentru orice eventualitate. Lângă ușă era o chiuvetă, iar closetul se afla la capătul unui culoar lung de cinci metri, în întuneric.

Cu grijă, pipăind pereții, ajunsese la fereastra de deasupra closetului. Îi acoperi colacul cu hârtie igienică și, înfrângându-și reținerea pricinuită de frig, se așeză. Un curent de aer rece îi cuprinse tot corpul. *Bine că nu e un closet turcesc sau unul fără apă*, gândi ea și urină cu zgomot.

La chiuvetă lăsă apa rece ca gheața să-i curgă pe degete. Prosoapele erau umede și țepene din cauza frigului. Spre norocul ei, avea la ea ceva care s-o încălzească.

În timp ce mergeau îl întrebă pe novice de unde veneau banii pentru întreținerea mănăstirii și a vieții călugărilor. Novicele se codi. Le spuse că el nu trăia de mult aici. Nu știa multe lucruri, mai ales ce îi era permis să spună și ce nu.

— Aveți voie să spuneți cum vă numiți?

Râse.

— Bineînțeles. De fapt, mă cheamă Georges Lazare, dar numele meu de călugăr este Ikkyu.

— Și eu cum să vă spun?

— Georges.

— Pentru că încă nu sunteți călugăr...

— Da, exact.

— Ce părere aveți despre uciderea unui polițist, domnule Georges? Ca om, ca novice, ca viitor călugăr...

Tânărul tăcu.

— Bine, spuse ea mulțumită.

Călugării și călugărițele vindeau, în piețele dimprejur, fructe și legume din producția proprie, și

obiecte confecționate la mănăstire. În afară de acest venit mai erau și donațiile. Uneori veneau oaspeți care stăteau câteva zile, o săptămână sau o lună. Plăteau cât doreau. Etajul al doilea le era destinat. Deasupra erau chiliile călugărilor. Călugărițele locuiau la parter.

Louise traducea pentru Richard Landen. Zări nerăbdare în ochii lui și ridică un deget în semn de avertisment.

— Și Roshi bukan? întrebă ea. El unde trăiește?

— Unde stă tot timpul... răspunse tânărul.

— Într-o grotă în pădure? Asemenea lui Kanzan?

Nu-l putu vedea pe Georges dând din cap din cauza întunericului. *Kanzan cave*, *Bukan cave*, spunea Roshi în mintea ei.

Urcară pe o scară lată, de lemn. La etajul întâi merseară pe un coridor de-a lungul ferestrelor. Forma sa o urma pe cea curbată a fațadei. Coridorul părea complet gol. Ușile de lemn duceau la camerele pentru oaspeți. Între ele, pe pereți, erau aplice cu lumânări. Georges aprinse una și se îndreptă spre etajul al doilea.

Louise arată spre o ușă:

— Îmi dați voie?

Georges îi întinse lampa, puțin nehotărât. Și ea șovăi un moment. Apoi deschise ușa. Nu era o cameră de oaspeți. Mai degrabă o celulă de închisoare. Un pătrat mic de piatră cu o saltea, o pătură, un sfeșnic și lumânări. O fereastră minusculă, fără geam, dădea în spatele clădirii Kanzan-an.

— Și camerele dumneavoastră arată tot așa?

Închise ușa și ridică lampa. Fața lui Georges era îngustă și neliniștită. Ochii lui păreau nehotărâți, ca și când n-ar fi știut încă dacă retragerea la Kanzan-an fusese decizia potrivită. Fața lui exprima speranță și grijă, curaj, dar și lipsă de putere. Își împreună mâinile pe abdomen, după obiceiul creștin, cu degetele încrucișate unele în altele.

— Da. Nu avem nevoie de mai mult.

Louise merse câțiva pași de-a lungul ferestrelor. Georges și Richard Landen o urmară. Afară, în întuneric, se distingeau un ochi galben... Sala Dharma. I se păru că vede umbrele unor oameni așezați pe jos. Dar nu sesiză nici o mișcare.

Se opri la fereastra în spatele căreia îl văzuse pe copil. Un copil în pădure, la est de Liebau, unde dispăruse

Taro. Un copil în Kanzan-an, unde trăise Taro.

Se întrebă câți copii erau în spațiul Mülhausen – Freiburg. Zeci de mii. Parcă-l vedea pe Bermann punându-și palmele în fața ochilor de disperare.

No children in Kanzan-an.

Se întoarse la Georges și Landen.

— Acum aveți musafiri în mănăstire?

— Da.

— Musafiri cu copii?

Georges râse din nou. Râsul lui era blând și spontan. Louisei îi plăcu.

— Aș spune, mai degrabă, musafiri cu *adulți*. Avem în vizită opt copii cu trei îngrijitori.

— Ce fel de copii?

Georges spuse că nu știa precis. Auzise că sunt orfani asiatici. Copii salvați din mizerie, care începuseră aici o nouă viață.

— Aici, în Kanzan-an?

— În Europa.

Organizații umanitare, cum ar fi *UNICEF* sau *Terre des hommes*, adunau copii de pe străzile marilor orașe din Asia și-i aduceau în cămine budiste sau creștine. Pentru unii dintre ei găseau părinți adoptivi. Copiii din Kanzan-an erau astfel de puști. Aici se odihneau după lungul drum de acasă până în Europa. Iar de aici aveau să meargă la noile lor familii.

— Cine s-ar fi gândit... spuse Louise. O oază plină de umanitate într-un cavou ca acesta.

Îi dădu lampa înapoi lui Georges.

În timp ce urcau la etajul al doilea, îi făcu lui Landen un rezumat al celor aflate până atunci. Apoi îl rugă să repete în germană cum îl întrebaser pe maestru despre copiii-elevi de aici, din Kanzan-an.

Landen îi spuse că întrebaser dacă printre elevii Zen sunt și copii.

Louise oftă. *No. No children in Kanzan-an.*

Chilia lui Taro era asemenea celei văzute la etajul întâi. Singura deosebire era sutana neagră atârnată pe perete. Nici această încăpere nu părea a fi locuită. Minute în șir se uită la saltea, la sutană și la fereastră, așteptând acea certitudine intuitivă care să-i confirme că Taro avea să se întoarcă aici. Dar certitudinea nu veni.

Închise ușa încet. Se apropie iar de fereastră și privi în poiană. În întuneric, vedea acel ochi mic și galben.

Era tot la început. Kanzan-an nu își destăinuise secretul.

Coborâra treptele în tăcere. Georges, care o luase înainte, nu ascundea faptul că se grăbea. Sandalele lui se auzeau tropăind pe scări. Nesiguranței i se alăturase un fel de stinghereală. Poate se întreba dacă nu cumva povestise prea mult? Se temea de furia lui Roshi? Sau poate voia numai să ajungă repede la acel ochi mic și galben.

Când ajunse la etajul al doilea ridică lampa. Lumina ei căzu pe o față de copil, rotundă și vioaie. Lipit de perete stătea băiatul asiatic.

— Așa ceva... spuse Richard Landen, aplecându-se, când băiatul se apropie de el.

Copilul începu să vorbească. Arată spre Louise, o privi un moment, apoi se întoarse spre Landen și arătă spre el. Apoi tăcu.

Landen își dresе vocea.

— Vine din Vietnam.

— Și ce spune?

— Din păcate nu... Se întrerupse. Din întunericul coridorului se auziră sunete. Se deschise o ușă și răsunară pași. Nu se vedea nimic. Louise, Landen și Georges priviră într-acolo. Numai copilul nu se mișcă. Pașii se apropiau cu viteză. O doamnă – după aspect părea a fi din Europa Centrală – apărui în lumina lămpii.

— Scuzați-mă, spuse ea în germană. Pham?

Vorbi o vreme în vietnameză cu băiatul. Vocea ei era blândă și consolatoare. Apoi îl privi pe Richard Landen, care, între timp, se ridicase.

— Credea că sunteți noii lui părinți. Femeia zâmbi compătimitor. Dar va trebui să mai aștepte câteva zile.

Louise aprecie că avea în jur de patruzeci și cinci de ani. Purta o jachetă matlasată, blugi și pantofi de sport. Atât privirea cât și ținuta corpului emanau siguranță. Se prezentă și le întinse mâna.

— Annegret Schelling.

Băiatul îi cuprinse piciorul cu brațele. Femeia îl mângâia cu mâna stângă pe creștet.

— Mai trebuie să doarmă de opt ori, spuse ea în germană. Atunci vor veni. Urați-i noroc! Să aibă parte de

părinți buni... La revedere.

Strânse din ochi, zâmbi și dispăru în întunericul coridorului, cu copilul de mână.

Georges o însoți până afară. Louise era preocupată de întrebările pe care putea să i le mai pună. Întrebări pe care nu le puseseră Justin, Schneider și Anne Wallmer. Întrebări ale căror răspunsuri conduceau la alte necunoscute: *De ce plecase Taro de aici în mijlocul nopții? De unde avusese rănilor? De ce refuzase să-i vorbească lui Richard Landen sau altcuiva despre problemele lui? De ce îl urmăriseră acei bărbați care nu se dăduseră în lături nici de la a omorî un polițist?*

Georges le lăsă lampa pentru a-și lumina drumul de întoarcere și își împreună mâinile pe piept. Apoi alergă spre sala Dharma.

— Și acum? întrebă Richard Landen. Înapoi în concediu?

— Exact. Îi luă lampa din mână și porni înainte.

Abia în pădure își dădu seama că din chilia lui Taro nu lipseau numai lucrurile lui, ci și obiectele religioase. Nu erau acolo nici cărți cu texte budiste, nu văzuse nici un simbol, nici o imagine cu Buddha sau alți sfinți. Îl întrebă pe Landen de ce. El îi răspunse că în cadrul credinței Zen existau mai multe școli.

La unele dintre ele, obiectele de cult și icoanele budiste jucau un rol mic sau erau chiar inexistente. Se gândi că ea s-ar simți foarte singură și neocrotită în cadrul unei astfel de religii. Fără cărți sfinte, fără obiecte de cult, fără Dumnezeu. Să fii singur și la dispoziția a tot ceea ce putea să vină de afară sau din interior.

Richard Landen încă mai vorbea. Ea îi asculta vocea frumoasă și monotonă, gândindu-se că ar putea să se întoarcă spre el să-l sărute. Să-i smulgă hainele de pe el și să vadă cât e de încordat.

Dar atunci, el ar simți gustul alcoolului.

În parcare nu mai erau decât mașinile lor. Ea stinse lampa și o lăsă la capătul drumului. Richard Landen spuse:

— Țineți-mă la curent cu ce se mai întâmplă.

Ea dădu din cap și urcă în mașină.

Landen conduse puțin înapoi și coti. Farurile Volvo-ului luminară, la un moment dat, pământul de lângă mașină. În noroiul din jur se văzură clar urme adânci și late de pneuri.

Amintirile îi reveniră. Văzu un câmp plin de zăpadă strălucind în lumina Lunii. Văzu aceleași urme de roți de-a lungul pădurii. Și pe Niksch mort.

Sări din mașină, înjurând și ridicând o mână.

— Nu întrebați nimic, spuse ea.

— Hm? făcu Landen.

Se aplecă peste acele urme. Părea că e o oarecare asemănare. Dar ce putea să dovedească?

Furioasă, își mototolea buzunarele hanoracului. Urme de copil, urme de roți. Încercările ei de a lega lucrurile erau tot mai fără rost. Câte mașini de teren erau în zona Mülhausen – Freiburg? În tot cazul, mai puține decât copii. Câteva sute, cu siguranță. Înjură din nou.

— Ce nu se leagă? întrebă Landen.

Îi făcu semn să tacă.

Ce mașină fusese parcată lângă automobilul lui Landen când veniseră? Nu fusese atentă, pentru că în fața ei era Volvo-ul lui Richard. Văzuse numărul de Freiburg, pusese mâna pe capota Volvo-ului, se uitase în mașină, și nu se mai gândise decât la faptul că Landen era excesiv de ordonat.

— Vă amintiți ce fel de mașină a fost parcată lângă a dumneavoastră?

— Nu. Nu mă uit la mașini. Vreau să spun că nu mă *interesează* mașinile.

— Mică, mare? Culoare deschisă, închisă? Înaltă, joasă?

Landen oftă.

— Ceva... mare. Deschisă la culoare.

— Ce înseamnă „deschisă la culoare”?

— Maro-deschis, bej, poate gri. Albastru-deschis. Galben-închis. În direcția asta...

— În ce direcție?

Richard Landen ridică din umeri și zâmbi amenințător.

— Aveți un aparat de fotografiat?

El negă, dând din cap.

— Știți să desenați?

— Nu prea.

— Dar ce știți să faceți? Vreau să spun, știți să faceți ceva folositor?

— Da, să plec acasă.

Dar nu schiță nici un gest în acest sens.

Ea mormăi o scuză și îngenunche în fața urmei de pneu, care era mai vizibilă. Urmele de roți erau specialitatea lui Lederle. Bermann spunea că Lederle putea să constate după urmele roților chiar și ce gândiseră cei dinăuntru.

Se mai gândi puțin. În mașină avea lac fixativ. Dar nu avea ghips.

Își luă totuși banda de măsurat, creionul și carnetul de notițe. Măsură lățimea și adâncimea urmei. Unde staționase autoturismul se putea observa și gradul de uzură a anvelopei. Profilul ei era asimetric. În dreapta avea șanțulețe de-a lungul roții, iar în stânga, de-a latul ei.

Richard Landen urmări cu vădit interes ceea ce făcea Louise.

Ea se întoarse în așa fel încât el să nu-i poată privi peste umăr și începu să deseneze. Folosi patru pagini, apoi se opri. Mâna îi tremura prea tare. Nu reuși să facă decât niște linii neuniforme, în zigzag, și câteva figuri geometrice care nu se puteau identifica.

— În regulă... spuse ea și căzu în șezut. Ar fi mai bine dacă ați pleca. Eu mai am de lucru aici.

Richard Landen nu-i răspunse.

Frigul și umezeala o ajunseseră. Ar fi vrut ca, puțin mai înainte, să-l fi sărutat pe Landen. Ar fi vrut ca Roshî bukan să fie aici. Ar fi vrut să fi fost ea, duminică, în locul lui Niksch.

Urme de copil, urme de roți. Un torpedo fără mânuși. Vizite la benzinării în miez de noapte. Mâini calde de minori. Deodată, văzu prăpastia cu totul altfel. Indiferent unde s-ar fi aflat, era tot în mijlocul ei.

— Vă rog, *plecați*, da?

Landen deschise ușa mașinii.

— Sunați-mă mâine.

Ea îi promise cu un semn al capului.

— Altfel o să sun eu, spuse el și urcă în mașină.

Razele farurilor se mișcă și, deodată, rămase în întuneric. În timp ce urmărea luminile roșii ale stopurilor Volvo-ului, căută în buzunarul hanoracului. Apoi se lăsa pe spate.

Pe la șapte și jumătate era în Freiburg. Zăpada se topise în întregime. Afișajul electronic de pe o clădire arăta șase grade. Cu puțină fantezie, puteai simți cum plutește în aer mirosul florilor de primăvară.

Roman, tânărul care-și satisfăcea serviciul civil, era deja sleit de puteri, dar în dorința lui de a ajuta, părea odihnit. Știa totul despre fiecare pacient de la *Terapie intensivă* și o informă, până ajunseră sus, despre viețile a patru pacienți, precum și despre bolile de care sufereau.

Hollerer era bolnavul lui preferat. Îi citea în fiecare zi câte două pagini din *Străinul*, indiferent dacă dormea sau era treaz, și-i cunoștea fișa pe de rost.

— E în afara oricărui pericol, spuse el și își trecu palmele peste părul tuns periută.

Pe un scaun, la ușa *Secției de Terapie intensivă*, stătea un bărbat suplu și palid. Purta un costum albastru-închis, cravată și o jachetă de iarnă, din piele maro.

— Bună seara, domnule Ponzelt! spuse Roman, și bărbatul dădu numai din cap.

Nu-i trebui decât un moment Louisei până să se lămurească cine era... Ponzelt, primarul din Liebau. Cel care voise să poarte o cruciadă. Cel care simțea pericolele.

Se părea că, în acel moment, nu simțea primejdia. Fără să se oprească, îl întrebă:

— Cum a fost la schi?

Ponzelt se ridică, bănuitor.

Intrară în salon. Hollerer dormea. Nimic nu mai amintea de bărbatul cu obraji roșii pe care-l avea în fața ochilor ori de câte ori își amintea cum se cunoscuseră.

Rămase la el o jumătate de oră. Îl ținu de mâna fără vlagă. I se făcu subit rău la gândul cum avea să reacționeze când avea să se trezească pe deplin. Trebuia să se împace mai întâi cu gândul că Niksch nu mai exista.

Roman o conduse până afară. Ponzelt o întrebă cine era, dar ea nu-i răspunse.

Tânărul își aprinse o țigară în fața intrării. Ea se opri, foarte aproape de el.

— Știi cine e Niksch?

Roman suflă fumul cu zgomot și aprobă din cap.

— Spune-i tu când se va trezi. Cred că tu vei găsi cuvintele potrivite. Vrei?

Tânărul aprobă din nou. Când urcă în mașină, îl văzu că rupe restul de țigară și o bagă în buzunar înainte de a intra în spital.

Părea că toată secția de poliție din Liebau era în acțiune. Coridoarele erau goale. Își rări pașii. *Oare Bermann și oamenii lui or fi găsit alte urme? Au dat, oare, de Taro?*

Ajunsă în biroul ei, îl sună de pe mobil pe Lederle. Dură mult până răspunse. Apoi îl auzi mormăind:

— Nu pot acum, te sun eu înapoi.

— Spune-mi numai dacă...

Dar Lederle deja închisese.

Ea se așeză pe un scaun. Pe birou erau dosarele cu cazul Liebau. Două teancuri. Își petrecu degetele pe muchiile lor. Erau puse într-o ordine perfectă.

Mobilul lui Lederle era închis. Așteptă tonul mesageriei și-i transmise:

— Reiner, dacă l-ați găsit pe Taro vreau să știu și eu.

Pentru un moment, cântări telefonul în mână. Dacă Lederle n-avea s-o sune în următoarea jumătate de oră, avea să îi telefoneze lui Bermann.

Și apoi lui Richard Landen.

Ce voise el să spună prin „mâine”? „Mai târziu”? Poate că Landen, ca bărbat căsătorit și viitor tată, nu îndrăznise să spună „mai târziu” și de aceea spusese „mâine”. Oare ar fi preferat ca ea să-l sune „mai târziu” și nu „mâine”? Oare îi plăceau femeile care aveau cu patru kilograme și jumătate mai mult decât greutatea normală? Era Tommo o femeie slabă ca o scândură, chiar și gravidă?

Zâmbi furioasă.

Pe vremuri, haosul de pe biroul lui Lederle era legendar. De când i se îmbolnăvisese soția, crea într-una noi sisteme de ordine, tot mai desăvârșite. Pentru cazul Liebau avea, pe lângă dosarul cu urme, un dosar principal și încă unul cu acte ajutătoare, cu inscripțiile: „Hollerer, Johann Georg (PHM)”, „Schmidt, Nikolai – numit *Niksch* (POM)”, „Taro (călugăr budist)” și „Registru de urme”, precum și toate actele care aparțineau cazului.

Luă dosarul principal în mână, apoi îl puse deoparte și-l deschise pe cel cu urmele.

În afară de fotografiile urmelor de roți mai erau procese verbale ale discuțiilor cu Ponzelt, cu alți cetățeni din Liebau, cu poștașul din Badenweiler și cu țăranul și preotul catolic din Unterbirken. Mai erau aici și raportul polițistului din Freiburg, pe care-l cunoștea, precum și rezumatul raportului lui Schneider și al Annei Wallmer în urma vizitei la mănăstirea budistă. Le citi și nu află nimic pe care să nu-l fi știut deja.

Raportul despre vizita la mănăstire era mai amplu.

Justin Muller vorbise cu maestrul – ei îl numeau *stareț* – dar nu aflaseră nimic. Erau notate numele, naționalitatea și alte date despre toți călugării și călugărițele de la Kanzan-an – probabil un semn de bunăvoință din partea lui Justin. Cu cei de la *Asile d'enfants* nu vorbiseră, pentru că atât copiii, cât și supraveghetorii își petrecuseră ziua la o fermă de ponei. Raportul zicea că aveau să facă asta altcândva.

Îl mai citi o dată. Justin Muller îi pusese lui Roshî întrebări importante, pe care ea uitase să le formuleze: Unde plecase Taro? Maestrul nu știa unde voise Taro să plece. Mai era vreo mănăstire Zen în direcția în care mergea Taro? *No*. Îl trimisese Roshî undeva? *No*.

Zâmbi la gândul privirii înfuriate a maestrului lui.

Nu reieșea nici o bănuială concretă în urma vizitei. Totuși, colegii francezi urmau să cerceteze mai amănunțit mănăstirea Kanzan-an. Bermann și Almenbroich fuseseră clari în privința asta. Schneider și Anne Wallmer precizaseră că e nevoie de informații detaliate despre felul în care se înființase mănăstirea, despre proprietățile ei, situația financiară, biografiile actualilor locatari și ale celor din trecut. Mai voiau să cerceteze contractele și registrele cu oaspeții mănăstirii și multe alte lucruri.

Aveau, până în acel moment, trei motivații. Una era aceea că Taro, „până acum principalul vinovat”, trăise în mănăstire. În al doilea rând, săptămâna trecută, Justin Muller se întâlnise, în Zillisheim, cu trei necunoscuți, „probabil de origine est-europeană”, care întrebaseră de Kanzan-an. În al treilea, fuseseră avertizați cu privire la unele atentate teroriste ale unor grupări străine.

Jos de tot în dosar erau fotografiile pe care le făcuse Niksch. Taro din spate, Taro dintr-o parte, Taro ca un mic punct negru în neantul alb. Ea și Hollerer în mașina poliției. Ei doi în fața mașinii. Pe nici una dintre fotografii nu se distingeau fețele.

Luă repede celelalte acte.

Însemnări ale lui Lederle, care precizau că cercetările se concentrează pe Kanzan-an din lipsă de alternativă. Se întrebă dacă mănăstirea era supravegheată. Atunci cu siguranță că ea și Landen fuseseră văzuți de colegii francezi.

Răsfoi mai departe. O notă de-a lui Bermann... Data și ora, apoi: *Am sunat la Asile d'enfants (Jean Berger) din Basel. Mi s-a confirmat că acei copii sunt luați fără probleme din Kanzan-an.*

Bermann, cel care era nebun după copii. Nimeni din serviciul lor n-o văzuse pe soția lui altfel decât gravidă. Acum îl așteptau pe al patrulea. Bermann devenise între timp expert în nașteri, așa că avea voie să asiste.

Închise acel dosar. Privirea îi alunecă din nou pe cel principal. Nu putea conține prea multe date. Era prea devreme. Raportul de la locul crimei și cel despre urmele găsite acolo. Fotografiile cu Niksch mort.

Scoase actele referitoare la urme. Deasupra erau cele ale lui Niksch și ale urmăritorilor săi. Nici un fel de semne distinctive. Urmele veneau de pe un drum lateral, îngust. Acolo staționase o mașină. Observă dărele roților. Nu se potriveau cu cele din parcare de la Kanzan-an.

Apoi întinse pe masa din fața ei toate fotografiile cu urmele de mașină făcute de experții lor la marginea pădurii, la est de Liebau: mai întâi imagini generale, de ansamblu, apoi detaliate, cu măsurătorile de rigoare.

Dărele din zăpadă arătau că mașina mersese de-a lungul pădurii, apoi virase și se întorsese. Puse propriile desene nereușite lângă fotografii. Mărimea corespundea întrucâtva. Și amprente erau asemănătoare, după cât își amintea ea.

Apoi apărură și posibilele deosebiri. Cu fiecare minut erau mai multe.

Luă una-două înghițituri de tărie, dar deosebirile rămaseră.

După zece minute renunță. Furioasă, vârî una dintre fotografii în buzunar, iar pe celelalte înapoi în dosar. Aranjă actele și se ridică. Numai Lederle avea să observe că cele două teancuri de foi se transformaseră într-unui singur.

În drum spre casă opri la acel fast-food la care mânca sushi. Prin geamul gălbui observă că înăuntru era

multă lume. Enni stătea la tejghea, înconjurat de clienți. Părul lui blond strălucea în lumina puternică. Liniștit și plin de stoicism, scria comenzile. Îl văzu vorbind și dând din cap. În mână dreaptă ținea un creion. Îl puneă după ureche, apoi îl lua din nou. Zâmbea, aproba din cap și vorbea.

Coborî din mașină.

În timp ce se îndrepta spre fast-food se gândi la raportul lui Schneider și al Annei Wallmer. O cuprinse o neliniște ciudată. Ce se întâmpla în Kanzan-an? Erau cu adevărat în primejdie Annegret Schelling, Pham și ceilalți copii?

Când deschise ușa o izbi mirosul de pește. Cu toate că în micul local se aflau aproape treizeci de clienți, nu era gălăgie. Nimeni nu vorbea tare. Nu era nici un fel de muzică. Un bărbat râdea înfundat.

Doi polițiști tineri, în civil, stăteau la o masă. O salutară în timp ce mestecau. Louise le răspunse la salut. Abia când trecu pe lângă ei își dădu seama că nu le zâmbise. La tejghea dădu la o parte o femeie, care-i spuse indignată:

— *Hei!*

— Bună seara, doamnă comisar! zise Enni.

Louise îi ceru creion și hârtie și-i notă numărul ei de fix și de mobil.

Băiatul păru a înțelege că urma să se întoarcă aici, chiar dacă trebuia să facă mai întâi o călătorie în cosmos.

Își conduse Mégane-ul în garajul subteran al blocului. În lift, se întrebă dacă să meargă la Ronescu. Simțea tot mai tare dorința de a bea. Dar n-avea chef de vecinul ei.

În locuință se făcuse frig. Programă instalația de încălzire pe cel mai înalt nivel și se dezbracă.

Sub duș, se gândi la Richard Landen. În fața oglinzii, se gândi la soția lui.

La ora opt și jumătate, Lederle o sună și-i spuse:

— Ia te uită, am avut oaspeți! Vocea lui era obosită și dezamăgită.

Louise se așeză pe canapea.

— Dacă aflăm cine l-a omorât pe Niksch scăpați de mine. Îți promit.

Lederle nu spuse nimic.

— Nu pot sta deoparte. Reiner.
 — Dar noi nu vrem să scăpăm de tine, Louise. Noi vrem să te faci bine și să te întorci cât mai repede.
 — Așa gândește și Rolf?
 — Rolf e Rolf. E vorba de mine și Almenbroich, și încă vreo doi-trei. Așadar, nu mai ești la mama ta...
 — Nu, sunt iar acasă.
 — Și ce vrei să faci?
 — Să cuget. Să vă sprijin mental.
 — Să vorbești cu psiholoaga?
 Ea zâmbi, furioasă.
 — Da, clar. Adică asta e preocuparea principală... Lederle oftă.
 — Ce vrei să știi?
 — L-ați găsit pe Taro?
 — Nu.
 — A ordonat Muller supravegherea mănăstirii?
 — Încă nu. Are probleme cu judecătorul: *E vorba de nord-africani sau de arabi? A, nu e vorba de nord-africani sau arabi... Atunci aveți nevoie de mai multe dovezi. Reiner râse.*

Pentru moment tăcură amândoi. În urechi mai auzea încă râsul lui. Cinismul era ceva nou la el. Chiar și el se sperie de propriile cuvinte.

Louise se ridică, se duse la chiuvetă și se puse în genunchi în fața ei. Se întinse sub ea și găsi o sticlă de votcă. Ridicându-se, întrebă:

— Ce mai face Antonia, Reiner? Vreau să spun...
 — Să rămânem la tema noastră, zise el.

Îi povesti că în decursul zilei se organizase o acțiune de căutare în pădure, pentru a doua oară, cu o sută de polițiști voluntari și cu câini. Nu găsiseră nimic nici de data asta.

— *Nimic*, Louise... spuse el.

Louise se așeză iar pe canapea.

— La ce v-ați așteptat?

— Taro avusese la el o cană și un baston. Dacă ar fi avut loc o luptă... Lederle lăsa propoziția neterminată.

Ea îl aprobă în gând.

Polițiștii sunt întotdeauna periculoși când nu găsesc ceva. Atunci se cramponează de puținul pe care-l au. Îl învârtesc până își pierde nevinovăția.

Și ei ce aveau? Un călugăr asiatic ciudat, care dispăruse fără urmă, amestecat într-o crimă cu polițiști. O

mănăstire budistă, izolată, în care nimeni nu era prea dornic să vorbească. Oameni care mergeau în sandale prin zăpadă, care dormeau în peșteri și-l imitau pe un monah care trăise cu o mie cinci sute de ani în urmă.

Aproape că îi venea să-l creadă pe Bermann.

— Ce e cu acei est-europeni?

În urmă cu o săptămână, trei români – sau unguri, sau bulgari – se interesaseră de Kanzan-an, în Zillisheini. Băuseră ceva într-o cafenea și plecaseră în câteva minute. După o jumătate de oră reveniseră și îl întrebaseră pe barman, într-o engleză stricată, unde se află Kanzan-an.

Trei est-europeni, gândi Louise. Trei bărbați îl urmăriseră pe Taro în pădure...

— N-au găsit imediat mănăstirea... spuse ea.

— Nu.

— Săptămâna trecută?

— Miercuri sau joi.

— Joi a plecat Taro de la mănăstire.

— Da, spuse Lederle.

— Le-a văzut barmanul mașina?

— A doua oară da. Un Audi sau un Passat roșu.

— Nu o mașină de teren? Un jeep?

— Nu. Ce-ți veni cu un jeep? Ah. Înțeleg... Îl auzi răsfoind dosarele. Ia te uită, ai luat cu tine o fotografie! O ai în fața ta? Lederle tăcu un moment, apoi continuă. Profil asimetric, cu două șanțulețe, 215 milimetri. Cu tracțiune integrală. Anvelope de iarnă. Hm... *ContiWinterContact TS790*. Sau *TS780*. Care are cele două șanțulețe?

— *Conti* vine de la *Continental*?

— Da. Dar mie nu mi se par a fi anvelopele unei mașini de teren. Mai degrabă ale unui van. Altfel ar fi trebuit să fie mai late, și, în afară de asta... Lederle îi citi datele măsurătorilor. Și acestea se potriveau mai degrabă cu ale unui van. Nu le putuse cerceta la milimetru.

— Atunci ai fi știut deja ce mașină stă pe acele roți, nu? Totuși, ai vreo idee?

— Un Ford Galaxy s-ar potrivi cu lățimea urmelor și greutatea mașinii. Ar putea intra în discuție și un Seat Alhambra sau un Sharan. Deși nu sunt sigur dacă acestea pot merge cu anvelope *TS790* de 215. Răsfoi mai departe și o întrebă dacă n-ar fi fost mai bine să nu ia în serios urma de mașină. Poate că era vorba de o excursie a unei familii, cu o camionetă, în pădure.

Ea mai luă o înghițitură de tărie. N-avea nici cea mai mică intenție să subestimeze importanța urmelor.

— Bine, spuse ea și schimbă subiectul. Spune-mi, cum arată, de fapt, est-europenii?

— N-am habar. Îngrozitori, săraci și violenți.

Râseră amândoi.

Louise întrebă despre rezultatele balistice.

— Două pistoale automate de tip diferit, spuse Lederle. La Niksch a fost vorba de un Walther P-5, la Hollerer de un Heckler & Koch P2000. Arme de nouă milimetri. Unul vechi, celălalt nou. Cu acele P2000 fuseseră dotați, nu de multă vreme, cincizeci de mii de polițiști din Baden-Württemberg.

Iar tăcură. Louisei i se păru că secția de Criminalistică făcuse, pentru prima dată, progrese în acest caz. Fuseseră văzuți trei bărbați și un Audi sau un Passat roșu. Știau ce fel de arme fuseseră folosite. Mai ales acel pistol Heckler & Koch îi ducea cu un pas înainte. Modelul avea numai câțiva ani și era semnificativ mai puțin răspândit decât bătrânul Walther.

Nu constituia mult, dar erau câteva indicii concrete. Se interesă ce aveau de gând să facă a doua zi.

Bermann, Schneider și Lederle aveau să meargă cu Justin Muller, Hugo Chervel și un translator de japoneză, înainte de masă, la Kanzan-an. Anne Wallmer, care vorbea curent franceza, urma să culeagă informații despre mănăstire și locuitorii ei în Mülhausen, împreună cu colegii francezi.

Lederle căscă.

— Scuză-mă.

Acum era în drum spre casă. Bermann le dăduse tuturor liber, exceptând o echipă din care făcea el însuși parte. Își pusese o saltea în birou în caz că avea să obosească. Soția îi dăduse lenjerie curată, blugi și cămăși.

— Tânărul mort nu-i dă pace, spuse Lederle.

— *Polițistul* mort.

— Da, bine... Să știi că iar te-a sunat tatăl tău. O să încerce și mâine.

— Spune-i că sunt în concediu. Că am plecat la Clubul Robinson, în RepDom.^[10]

— Așa să spun? *În RepDom*?

— Da, așa să spui.

— Va înțelege?

— Va crede că e o organizație feministă în care femeii albe fac sex cu băștinași. De ce nu vii puțin până la mine?

— Nu merge. Antonia mă așteaptă cu masa.

La zece i se făcu foame. Nu avea decât unt, gem și suc de portocale. În rest, frigiderul era gol. Își turnă suc. În timp ce bea se gândea la Ponzelt, primarul din Liebau. Oare își petrecuse noaptea pe scaun, în fața salonului de Terapie intensivă? Dacă da, de ce?

Știa că trebuia să-l întrebe ceva. Dar nu-i veni nici o idee.

Apoi merse în camera de zi și se gândi, pentru prima dată de la despărțirea de Mick, că ar fi trebuit să-și cumpere un televizor. Lederle îi spusese de pe atunci: *Un om singur are nevoie de televizor, Louise*. Ea zâmbise și-i răspunsese: *Nu, vreau să am imediat o altă relație*.

Se așeză în pat. După câteva minute, se întoarse în camera de zi și puse mâna pe telefon.

Familia Tommo/Landen nu era acasă sau nu răspundea la apel. Sună de trei ori. De trei ori același număr, dar nici un răspuns. Landen avea să priceapă că era ceva urgent. Poate avea să înțeleagă și *de ce* era atât de urgent. Și că ar fi fost mai bine să sune „mai târziu”, și nu „mâine”.

La miezul nopții, începu să i se rotească prin cap un nume. Imaginea care îl însoțea avea două urechi mari. Sună la Informații și ceru legătura.

— Alo? murmură Anatol.

— Aș vrea să vă înapoiez ochelarii. Cel mai bine veniți dumneavoastră la mine.

— Cine?... A, dumneavoastră...

Îl auzi căscând.

— Acum?

— Da. Ați mâncat deja?

El râse, puțin adormit.

— Astăzi încă nu.

Louise îi propuse un mic dejun la miezul nopții.

— Ar trebui să aduceți dumneavoastră pâinea. Și, hm, timp...

Anatol tăcu un moment. Apoi spuse că nu avea pâine. Numai pizza la congelator.

— Pizza vegetariană. Sunt vegetarian...

— Bine, atunci. Pizza...

Îi dădu adresa ei. Îl auzi râzând cu poftă în timp ce închidea telefonul.

Dar veni. Sună de două ori la interfon, scurt, ca și când ar fi fost un prieten apropiat, care sosește la miezul nopții. Când apăsă butonul să-i deschidă, se gândi la Richard Landen. Avea aceiași pași, rari și siguri.

Îl așteptă în fața ușii. Îmbrăcase o pijama curată. Mai făcuse repede un duș, își spălase părul și dinții, și se simțea foarte tânără și, în același timp, foarte bătrână. Îi văzu mai întâi mâinile pe balustradă. Părul buclat îi era nepieptănat. Doar ochelarii de soare îl mai disciplinau puțin.

— Salut, spuse el zâmbind.

— Salut, îi răspunse ea.

I se părea că e mai suplu și mai degajat decât în amintirea ei. Și mai înalt.

O sărută pe ambii obraji, fără să spună nimic. Își scoase pantofii și puse pizza pe masa din bucătărie.

— E cald aici. Și drăguț, spuse el.

Ea ridică din sprâncene.

— Vreau să spun, în comparație cu locuința mea.

Louise îl urmă înăuntru, se rezemă de un dulap de bucătărie și își încrucișă brațele pe piept. Un moment, nu vorbi nici unul. Apoi, ea îl întrebă:

— Vă price... te pricepi la așa ceva?

— Eu? Nu...

— Hm. În regulă.

Relaxarea lui nu părea prefăcută, dar arăta obosit, epuizat. Asta îi dădea impresia că e mai bătrân decât în realitate. Lipsa de odihnă i se putea citi în ochi, chiar și când zâmbea.

— Mâncăm ceva înainte? întrebă ea. Sau bem mai întâi?

— În regulă.

Louise luă două pahare, turnă în ele votcă și îi dădu unul. El scutură, surprins, din cap. *Nu, nu acum, mai târziu.* Ea bău și zise:

— Și acum ce facem?

— Păi, ce aveam de gând...

Făcu un pas spre ea. Între ei erau doi metri. Observă că nu adusesese cu el nici un miros străin în locuința ei. Nici o apă de colonie, nici transpirație, nici un iz specific

corpului său ori un miros de afară. Pe vremea lui Mick, totul mirosea a Mick. Chiar și lenjeria ei.

— Deja? Dar ce aveam de gând? Vreau să spun... cum facem să ajungem acolo? Ar trebui să stăm mai întâi de vorbă. Să ne cunoaștem înainte de a face ceea ce vrem să facem. Mai întâi trebuie să facem ceea ce nu vrem, pentru a ajunge, apoi, la ceea ce vrem. Ar trebui să stăm de vorbă vreo două ore...

— Ei bine, dacă vrem, putem și vorbi.

Ea oftă și spuse nerăbdătoare:

— A-na-tol...

Încă un pas. Îi puse mâinile pe piept.

— Sunt comisar-șef la secția Criminalistică. De douăzeci de ani sunt polițistă. Îmi place să citesc Clavell, Mankell și Pilcher, îmi plac Wagner, Beethoven, Pink Floyd și Wham și nu pot scăpa de Barclay James Harvest, chiar dacă îmi e rușine! Sunt divorțată, am patruzeci și doi de ani și, spre norocul meu – sau poate din păcate – nu am copii. Și...

— Și?

— Și m-am îngrășat.

— Oh, nu! spuse Anatol și se apropie de ea.

Anatol rezistă până la ora trei, apoi murmură:

— Bine, gata. Și adormi în clipa următoare. Louise nu voia să doarmă lângă el. I se părea prea tânăr pentru asta. Așa că merse în baie și făcu duș. Îi tremurau picioarele și o dureau sânii și abdomenul. Zâmbi. Era avantajos ca bărbatul să aibă experiență, și mai ales să fie tânăr, pe jumătate copil... Știa de toate și făcea tot ceea ce îți doreai.

În fața oglinzii îi trecu prin minte că, în ultimele două ore și jumătate, nu se gândise deloc la Richard Landen, dar se gândise o dată la soția lui slabă ca o scândură. Anatol savurase, însă, atât de tare părțile ei cu probleme, încât o uitase repede.

Cu toate astea, nu o încânta deloc ceea ce vedea pe corp. *Era mult de lucru*, cum spusese psiholoaga Katrin Rein.

Bine, își spuse ea, să *începem*. Apoi merse în camera de zi, se încolăci pe canapea și adormi.

Se trezi după patru ore. Când deschise ochii, știu ce avea să-l întrebe pe Ponzelt: Fuseseră văzute acele mașini

în Liebau, la sfârșitul săptămânii? Audi-ul sau Passat-ul roșu? Sau vanul? În cele mai multe sate erau oameni care vedeau, auzeau și știau totul.

Se așeză. Avea să meargă înainte de masă în Liebau și să îi caute pe acei oameni. Dacă una dintre mașini fusese văzută, poate mai apărea un indiciu... O față, o voce, un număr de înmatriculare.

Apoi, după-amiază, avea să se întoarcă la Kanzan-an numai dacă nu exista pericolul să-i întâlnească pe Justin sau colegii ei.

Din dormitor se auzea respirația adâncă a lui Anatol. Deodată, locuința părea vie și prea mică.

Afară se lumina. Se întoarse și trase draperiile. Nu mai era nici urmă de zăpadă. Viața se anunța timidă dinapoia iernii. O viață fără imaginea lui Calambert. Fără cea a lui Niksch.

O viață în cădere.

Ce mai exista în afară de luptă și supunere? Ar fi dorit să-i pună această întrebare lui Richard Landen. Sau lui Enni. Poate maestrului...

Zensu no harm people. Zensu look Buddha-nature. Look own-nature. Look shunyata. Putea un om care gândea și vorbea astfel să fie implicat într-o crimă?

Numai dacă mințea.

Mințea maestrul? Un om care tindea spre o formă complicată a desăvârșirii? Care dezvelea lucrurile până la goliciunea lor seacă? Sau care le căuta natura, oricare ar fi fost ea? *Acești oameni sunt altfel*, spusese Richard Landen. *Nu-i interesează lucruri pentru care trebuie să minți. Ei au învins toate dorințele omenești. Tot ceea ce le trebuie și tot ceea ce caută poartă în interiorul lor.*

Nu, gândi ea, maestrul nu mințe.

Maestrul nu. Nici Taro. De Georges, novicele francez, nu era atât de sigură. Poate că el mințea. Iar pe ceilalți călugări nu-i cunoștea. Nici pe călugărițe.

Și dacă nici ei nu erau interesați de lucruri pentru care trebuia să minți, atunci asta însemna că vătămarea, răpirea unui om și omorârea unui polițist nu se puseseră la cale la Kanzan-an. Acestea fuseseră *aduse* în Kanzan-an.

De cei trei bărbați care păreau a fi est-europeni.

Ce mai rămânea? Se culcă înapoi pe canapea. *Asile d'enfants.*

Mâncară pizza la micul dejun. În lumina zilei, Anatol arăta la fel de liniștit ca în întunericul dinainte. Doar mai obosit. Fără acei ochelari, părul buclat îi cădea peste ochi. Bea cafeaua în cantități impresionante și căska îndelung. Câteodată îi zâmbea. Dar nu spunea nimic.

La început chiar îi conveni. Se gândi la Annegret Schelling și la Pham, care primea părinți noi. La ceea ce îi povestise Georges despre copiii orfani din azilurile creștine și budiste din Asia.

Ce mai știa despre *Asile d'enfants*? Că în Basel trăia un anume Jean Berger, care îl încurajase pe Bermann să scoată pe ascuns copiii din mănăstire. Că luni, supraveghetorii plecaseră cu toți copiii la o fermă de ponei și de aceea nu putuse Justin Muller să stea de vorbă cu nici unul dintre ei.

Asta fusese luni, în ziua care urmase după cele întâmplare.

Dar ce legătură putea fi între *Asile d'enfants* și trei bărbați est-europeni care erau bănuți că l-ar fi omorât pe Niksch și rănit pe Hollerer? Era o organizație care colabora cu *UNICEF* și *Terre des hommes*?

Se întrebă dacă și-ar mai fi pus aceste întrebări în cazul în care n-ar fi fost dată la o parte și s-ar fi aflat alături de Bermann și Lederle. Dacă ar fi deținut toate informațiile pe care le cunoșteau ei și ar fi participat la discuții. Dacă și-ar fi comunicat în permanență unii altora părerile.

Se ridică de la masă și îngenunche în fața chiuvetei, fără ca Anatol să o observe.

Când se așeză iar lângă el, spuse:

— Deci?

— Deci ce?

— S-a întâmplat ceva despre care ar trebui să vorbim? Te-ai îndrăgostit de mine? Te mustră conștiința că m-ai asemănat cu bunica ta? Regreți?

— Da, ar fi ceva...

Își mai turnă cafea.

— Ce e Barclay James Harvest?

Ea zâmbi.

— E drogul kitsch al anilor șaptezeci. Știi că a existat o perioadă numită *Anii șaptezeci*?

— Am auzit...

— Câți ani ai?

— Douăzeci și patru.

— Atunci anii șaptezeci sunt și în cartea ta de identitate.

— Uneori mă întreb ce a fost înainte de acei ani? E atât de mult de atunci, încât mă gândesc dacă a mai existat ceva...

— Nu, n-a mai fost nimic. Doar haos. Să știi că păstrez ochelarii de soare, da?

— Bine.

Se ridică.

— Ce e?

— Vreau să fac un duș.

— Mai târziu. A-na-tol, spuse ea, și își desfăcu halatul de baie.

11

Pe marginea străzilor din Liebau mai erau grămăjoare gri de zăpadă. Numai câțiva oameni se încumetaseră să iasă pe jos. În fața primăriei, drapelul provinciei Baden-Württemberg atârna, umed și lipsit de vlagă, la jumătatea stâlpului. Sub el se aflau mai multe mașini civile și de poliție. Louise parcă pe o străduță laterală. Afară era o liniște neverosimilă, ca și când toată localitatea ar fi amuțit de spaimă.

Trecuse puțin de ora zece. Îl sunase pe Ponzelt. Acesta era de la opt la birou. Pe când mergea pe un coridor lung spre cancelaria primarului, își aminti că Richard Landen n-o sunase. Era ușor dezamăgită.

O secretară o conduse la Ponzelt. Acesta își aminti de ea imediat.

Când se prezentă, el dădu din cap. Louise se scuza pentru comportamentul ei din ziua precedentă, de la spital. Fusesse șocată de cele întâmplate. El dădu iar din cap, fără să spună nimic. Era slab, cam de vârsta ei. Nu credea să o găsească simpatică.

Se așeză după ce-i oferă scaunul din fața biroului. Apoi se interesă de starea lui Hollerer.

Ponzelt vorbise la telefon cu spitalul. Hollerer fusese treaz o oră. Starea lui era stabilă și, pentru început, răspunsese numai la câteva întrebări. Care fuseseră acestea nu putuse afla, sau poate că nu voia să-i spună. Avea o voce amenințător de joasă.

— Cine a fost la el?

— Șeful dumneavoastră.

— Bermann?

— Credeam că sunteți în concediu, spuse el. Dar se pare că nu e așa.

Louise se rezemă de spătarul scaunului. Discuția părea să devină incitantă.

— În principiu sunt.

— Interesant... Ponzelt se uită pe fereastră, apoi iar la ea. Explicați-mi deosebirea dintre „a fi în concediu” și „a fi, în principiu, în concediu”.

— O întrebare și am plecat, în regulă?

— M-aș fi bucurat dacă ați fi plecat deja, bine?

— Răspundeți-mi la întrebare și plec.

Ponzelt se rezemă cu coatele de masă și o măsură din priviri. Răceala ochilor lui îi străbătu tot corpul.

— Nu știu cât timp mai pot fi politicos.

— Aveți impresia că *sunteți* politicos?

O privi mut. Apoi spuse:

— Dumneavoastră nu înțelegeți ceva.

Se ridică și se apropie de fereastră. Abia acum observă cât era de slab. Ca o hienă, ca o pasăre de pradă, cu un gât lung și o ceafă noduroasă. Louise zâmbi.

Dar simțea că nu se prefăcea. Consternarea lui în privința celor întâmplare era reală. Ce importanță avea că fusese la schi cu fiii lui în timp ce asupra lui Niksch și Hollerer se trăgea? Asta era o întrebare la care nu găsea nici un răspuns.

— Ce anume nu înțeleg?

Ponzelt se întoarse spre ea.

— Toate acestea s-au întâmplat numai din pricina dumneavoastră. Dacă n-ați fi fost dumneavoastră și japonezul, nu s-ar fi întâmplat nimic. Atunci Niksch ar mai fi trăit, iar Hollerer ar fi stat aici, unde stați dumneavoastră, cum o face de mulți ani în fiecare miercuri, la ora unsprezece.

Nu era nici un reproș, nici o interpretare a lucrurilor, nici o părere. Vocea lui fără vlagă nu lăsa vreo urmă de dubiu: asta era adevărul.

Ei i se opri respirația. Dar reuși să țină piept privirii sale neiertătoare. Ar fi vrut să elibereze scaunul lui Hollerer, dar nu se putea mișca.

— De aceea, spuse Ponzelt, nu vor oamenii de pe aici femeii ca dumneavoastră și străini asemenea celui

japonez. Nu aduc decât necazuri. Nu ne respectă tradițiile. Importă o altă lume, pe care noi n-o dorim. Nu se potrivesc aici... Aduc distrugere.

Ea înghiți în sec.

— Ce ați căutat aici? Ce ați căutat aici dumneavoastră și japonezul?

În sfârșit reuși să se ridice. Se îndepărtă câțiva pași de scaun. Era un scaun simplu de birou, de culoarea cărbunelui, cu mânere din alamă, îngust, tare și colțuros. Îl privi pe Ponzelt. Ar fi vrut să-i spună că Hollerer nu stătuse prea comod în el. În conștiința ei, i se părea că îi aude vocea, de departe. De fapt, îi repeta mai tare tot ce-i spusese mai înainte. Când se apropie de primar, se opri. Atât gâtul, cât și partea de sus a corpului i se chirciseră. Privirea îi era tulburată. Pentru o clipă, i se păru că se teme de ea. Își imaginează că îi strânge gâtul ca de vultur în mână până ce mâna se face pumn.

Dar el nu se temea. Cele întâmplătoare îl derutaseră puțin. Nu mai găsea calea de întoarcere.

Îl atinse pe umăr cu mâna. Amândoi se speriară. Ponzelt strânse din ochi și își plecă privirea. Louise își trase mâna înapoi și privi în stradă.

Din dreapta venea un Mercedes alb, iar din stânga un Fiat albastru.

Cu voce răgușită, îi spuse:

— Dacă cei pe care îi căutăm au trecut la sfârșitul săptămânii prin Liebau, cine i-ar fi putut vedea? Cine observă astfel de lucruri?

— Est-europeni într-un Audi sau un Passat roșu? murmură Ponzelt.

— Poate o dubă.

— De dubă n-a fost vorba.

— Acum e vorba.

— Eu, spuse Ponzelt, ridicând privirea, eu... Asta e datoria mea – să văd totul, să știu ceea ce ar putea fi important pentru Liebau. Dar n-am văzut nimic. Probabil că au trecut pe aici, pe sub fereastra mea, și nu i-am văzut.

Primarul se întoarse la birou și se așează. Se uitară unul la celălalt.

A nins tare la sfârșit de săptămână, spuse Louise.

— Da. Ponzelt își privi mâinile. Poate că nu i-am văzut pentru că ningeă atât de tare...

Louise se apropie de ușă. Acolo se întoarse. Privirile li se întâlniră iar.

— Mulțumesc pentru răspuns...

Ponzelt își ȣuguie buzele și dădu din cap.

Richard Landen o sună peste cinci minute. Tocmai pornise motorul; acum îl oprise din nou.

— Unde sunteți? o întrebă el.

— În Liebau. Dumneavoastră?

— Acasă. Vreți să treceți pe la mine?

Zâmbi. Atât de simplu era?

Se înțeleseseră pentru ora douăsprezece. Îi rămase o oră și jumătate să urmărească o idee care nu-i dădea pace: care era legătura dintre cei trei est-europeni și Kanzan-an, în cazul în care Richard Landen avea dreptate și maestrul, Taro și ceilalți locuitori ai mănăstirii erau nevinovați?

Est-europenii se interesaseră de Kanzan-an, deci era posibil ca și ei să fi mers acolo. De ce? Cu cine se întâlniseră acolo?

Cu delegatul de la *Asile d'enfants*?

Justin Muller și oamenii lui se ocupau de cei de la mănăstire. Oare se ocupau și de *Asile d'enfants*?

Louise ar fi vrut să știe ce se aflase la interogarea angajaților de la această instituție. Dar era prea devreme să-l sune pe Lederle.

Coborî fereastra mașinii. Aer de primăvară. Arătura de pe ambele părți ale drumului era dezghețată. Era noroioasă și mată, și parcă ar fi răspândit blândețe și mulțumire. Aproape că trecuse și ianuarie. Dar venea februarie. Pentru sfârșitul de săptămână se anunțase întoarcerea iernii.

Putea să ningă. Avea să doarmă în timpul zilei. În nopțile de vineri și sâmbătă urma să vină Anatol. Nu mai existau *oamenii de zăpadă*, ci *bărbații de la miezul nopții*.

În Freiburg erau filiale *UNICEF* și *Terre des hommes*. La UNICEF suna ocupat, iar dincolo era pornit robotul. O voce de copil zise:

— Suntem în concediu, dar o poți suna pe Baba! și spuse un număr de telefon.

Baba era, după numele ei întreg, Barbara Franke, și răspunse la mobil, dar nu avea timp.

— Zece minute, o rugă Louise.

— Nu astăzi. Trebuie să merg la tribunal.

— E foarte important...

— Drace! spuse Barbara Franke. Propuse ora unsprezece, la fântâna din fața mănăstirii Adelhauser. Palton maro-deschis, păr blond, laptop, spuse ea și închise.

Hanorac albastru, păr închis la culoare, sticlă, gândi Louise și deschise torpedoul.

Barbara Franke avea treizeci de ani și, la prima vedere, părea a fi o „femeie-Mick”: costum bej, foarte feminină, păr destul de lung, blond, foarte frumoasă. La a doua privire, deranjau atât apelativul *Baba*, cât și angajamentul ei la *Terre des hommes* și încrederea în sine.

Și, bineînțeles, era avocat. Pe telescaunul de la Scuol, Mick nu întâlnise avocate. Numai secretare, casiere, menajere, vânzătoare, chelnerițe. Și o scriitoare. Dar nici o avocată.

Așadar, nu era o „femeie-Mick”. Era femeia ideală pentru Richard Landen.

Se salută.

— Ce parfum interesant! spuse Barbara Franke.

Trecură câteva secunde până înțelese. Roși. Își scoase încet o gumă de mestecat din buzunarul hanoracului. Apoi încă una.

Barbara îi atinse brațul.

— Sunteți în timpul serviciului?

Louise scutură din cap.

— Bine, spuse doamna Franke, zâmbind. Opriți motorul, da? Mai aveți nouă minute.

Ea se îndreptă spre strada Fischerau, iar Louise merse alături, tăcută. Barbara Franke se scuză că era atât de grăbită, dar nu mai avusese un proces așa important de mult timp. Acuza o întreprindere de poluare involuntară a mediului.

— Astăzi îi termin!

— Opt minute... spuse Louise.

— La sfârșitul săptămânii aș avea mai mult timp.

Traversară canalul. Louise îi atrase atenția că tribunalul e în spatele lor. Barbara Franke răspunse că trebuia să mai ia pe cineva. În fața unei cafenele de pe strada Gerberau, se opri și se uită la ceas.

— La naiba!

Louise tăcu. Prin minte îi trecură mii de întrebări despre *Asile d'enfants*. Dar rămaseră nerostite. Privi spre balustrada verde a canalului. Triunghiuri de metal, pătrate, un cerc. Toate erau „forme-Mick”. Pentru moment, îi reveniră în minte liniile ciudate din însemnele care se aflau în holul lui Landen. Dar nu era cazul acum să se gândească la Richard Landen.

— Îmi pare rău pentru observația de mai înainte. Mi-a scăpat, zise Barbara.

Louise privi în sus. Barbara Franke stătea rezemată de balustradă, cu brațele încrucișate. Pe inelarul mâinii stângi avea trei verighete de aur. Ce putea să însemne? Avea trei soți? *Dragostea mea ajunge pentru trei vieți?* Între mâini și abdomen era laptopul. Louise nu știa dacă s-o urască sau să o admire. Îi veneau în minte două lucruri total opuse: să-i dea un șut și s-o vadă înotând în minunatul ei costum bej în canal, sau să cadă în genunchi în fața ei și s-o roage să o ajute.

Dădu ambele dorințe la o parte și spuse:

— *Asile d'enfants*.

Barbara Franke își mișcă vârful nasului în sus și în jos.

— Am auzit cândva...

— Ce părere aveți despre ei?

— Hm... Secretoși.

— Colaborează *Terre des hommes* cu ei?

— Nu cred. Numai în Germania sau în general?

— Numai în Germania. Și Asia?

— Ar fi posibil, nu știu. Telefonul Barbarei Franke sună. Se întoarce și murmură ceva. Apoi spuse:

— La tribunal. Haideti într-acolo.

Și iar alergară peste pod, de data asta în sens opus.

— Ce știți despre ei? întrebă Louise.

— Nu prea multe. Întemeiată și condusă de Jean Berger, cu sediul în Basel. Acționează pe ascuns. Iar în cazul *Asile*, e vorba despre intermedierea adopțiilor de către părinți europeni a unor copii orfani din Asia. Deci adopții internaționale. Ceea ce vă zic acum e numai pentru cunoștința dumneavoastră: *Terre* nu mai intermediază adopții internaționale. Nu suntem chiar împotrivă, dar credem că e mai bine să găsim părinți adoptivi în țara de origine a copiilor, sau să încercăm reintegrarea în familiile lor adevărate, dacă e posibil. Barbara Franke vorbea tot atât de repede pe cât mergea.

- Dar nu sunt interzise de lege...
- Nu dacă cei implicați se țin de litera legii...
- Și care ar fi asta?
- Intermedierea să se facă prin organizații oficiale, nu prin persoane particulare sau alte agenții neguvernamentale.
- De ce atâta strictețe?
- Pentru că numai atunci e sigur că pe primul loc se află binele copilului. E sigur că, în acest fel, copiii nu sunt vânduți, înjosiți și coborâți la nivelul unor mărfuri. Cu copiii se câștigă bani, mă înțelegeți? Aveți timp sâmbătă înainte de masă?
- Nu.
- Drace!
- *Asile* se ține de litera legii?
- Nu știu. Diseară, târziu?
- Probabil, dar nu e sigur...
- Pot să vă sun?

Louise își scoase cartea de vizită. Barbara Franke o luă și își aruncă privirea pe ea. Secția 11, ei? Îl cunoștea pe Bermann. Un coleg din același birou de avocatură reprezentase pe cineva arestat de el, acuzat de incendierea gravă a unei clădiri. Louise își aminti cazul. Barbara Franke râse și spuse că era surprinsă că un polițist ca Bermann rezistase până acum în Freiburg. Pe undeva trebuie că exista un loc unde se puteau retrage astfel de duri ca el. O gaură într-o pivniță umedă, unde cinci bărbați musculoși stăteau în jurul unui foc și își spuneau, pe șoptite, bancuri cu blonde.

— Sediul central al poliției? spuse Louise.

Barbara Franke zâmbi strâmb.

Ajunseră la tribunal. Abia acum observă cât de tare transpirase. Abia mai respira. Gâfâind, întrebă:

— O cunoașteți pe Annegret Schelling? E de la *Asile*.

Barbara Franke scutură din cap, dar își notă numele. Promise să se informeze și să o mai sune pe seară.

— Încă o dată, îmi pare rău pentru acea remarcă. Își strânseseră mâinile. Țineți-mi pumnii! Cu un zâmbet agitat, dispăru în clădirea tribunalului.

Louise dădu din cap și o privi. Mai întâi se hotărî să lase mașina acolo. Apoi, însă, se răzgândi.

În drum spre mănăstirea Adelhauser, unde o lăsase, și-o imaginea pe Barbara Franke în camera aceea mică,

rece, din Provence. O văzu la masă cu mama ei. Purtau discuții aprinse, ele, luptătoarele...

Parcă la intrarea de la fast-food-ul *Sushi*. Enni stătea în ușă, cu ziarul desfăcut. Când coborî, își ridică și el privirea. Plie la loc ziarul și zise:

— Scuzați-mă, doamnă comisar, am uitat.

— Am o jumătate de oră. Îți ajunge?

— Pentru ce anume?

— De ce e centrul Universului la mine în stomac?

Enni râse.

— Depinde, doamnă comisar.

— Are vreo legătură cu budismul? Cu Zen?

El o aprobă.

— Și? Mai departe...

— Zen e „a face”, doamnă comisar, nu „a vorbi”, nici „a ști”, nici „a explica” sau „a cumpăni”. *A face*. Își desfăcu brațele, zâmbind.

— Deșteptule. Și ce trebuie să fac?

— Mai întâi să respirați.

— Să respir?

Din nou își clătină capul și zâmbi larg. Apoi se întoarse și strigă ceva în japoneză. Din bucătărie îi răspunse o voce de bărbat. Își luă o jachetă albastră din cuier.

— Să mergem în parcul de pe malul lacului. Ați fost vreodată în grădina japoneză, doamnă comisar?

— Nu.

— Știați că Freiburg are un oraș înfrățit în Japonia?

— Nu. Enni, rămânem aici. N-am timp pentru plimbări în parc.

— Matsuyama. Pe insula Shikoku. La șaptezeci de kilometri sud de Hiroshima.

Se așezară pe banca unei stații de tramvai. Era soare și mai cald decât de dimineață. Totuși, ei îi era frig. Transpirația i se uscaseră. O simțea rece și mirosea.

— Și ce legătură are asta cu stomacul meu?

— Acolo m-am născut eu, spuse Enni, în Matsuyama. Nu e grozav? Trăiesc în două orașe înfrățite. Într-unul m-am născut și în celălalt am crescut. Unul e al mamei, celălalt al tatălui. Matsuyama și Freiburg.

Louise îl aprobă, mulțumită. Două orașe care erau mai mult decât două orașe. Erau *un* oraș. Un organism. Unul era celălalt, și invers. Prin Enni, Matsuyama era și

Freiburg, iar Freiburg era și Matsuyama. Se gândi că trebuia să se schimbe de haine. În rucsacul din mașină avea un tricou curat. Nu avea să intre în casa lui Richard Landen mirosind a transpirație.

— Enni, trebuie să plec în curând...

— Bine, doamnă comisar. Băiatul îi mai spusese că, în japoneză, centrul corpului se numea *Hara*.

— Acolo e locul de unde pornește energia. Dacă am fi destul de antrenați mental, am putea „împinge” energie Ki în celelalte zone ale corpului.

Ea căscă:

— Și de ce am face așa ceva?

— Să rămânem sănătoși. Și la corp, și la minte.

— În sfârșit, devine interesant! Cum se învață așa ceva?

— Prin meditație.

— Trebuia să-mi dau seama. Vouă, asiaticilor, nu vă trece nimic prin cap în afară de meditație...

Enni râse. Fața lui era, deodată, aproape de a ei. Avea dinți albi și uniformi. Respirația îi mirosea a pește și fum de țigară. Îi puse mâna stângă pe umăr și-i spuse:

— Concentrați-vă pe respirație, doamnă comisar. Inspirați pe nas, expirați pe gură. Dar mai întâi trebuie să vă așezați. Altfel veți cădea de pe bancă. Spatele drept! Nu stați încovoiată!

Îl ascultă și făcu întocmai. Mâna băiatului era pe spatele ei. Se gândi la Anatol, ale cărui palme avuseseră de luptat eroic noaptea trecută.

— Spatele drept, doamnă comisar! Închideți ochii. Inspirați pe nas. Expirați pe gură. Știți să respirați corect? Atunci faceți-o!

Cu patru kilograme și jumătate peste greutatea normală, problema era că stomacul nu putea „să respire” în voie, mai ales când se afla în public. Turiștii asiatici s-ar fi oprit mirați, iar cicliștii s-ar fi izbit de ea ca de un balon din pene și grăsime.

Enni chicoti.

— Urmăriți drumul aerului prin corpul dumneavoastră. Nu vă gândiți la altceva în afară de respirație.

Dădu din cap și se concentra la respirație. Pentru moment, i se păru că, dacă ar sta aici ani la rând și ar continua să facă asta, într-o bună zi și-ar regăsi liniștea. Și

că tocmai începea să cadă într-o prăpastie întunecoasă, amețitoare și salvatoare.

Atunci se gândi la sushi și la legume, la Bermann, la mama ei, la Niksch. Auzi vocea lui Richard Landen și simți furnicături în ceafă. Ca și când ar fi așteptat să i se întâmple ceva frumos.

Apoi adormi.

Când se trezi, avea capul pe umărul lui Enni. Lumea era albastră. Se ridică. Enni o privi.

Îl visase pe Pham, acel băiat din Vietnam. Calambert îl legase și-l vârâse în portbagajul mașinii sale. Apoi se întorsese spre ea și-i spusese că el e noul tată al puștiului. Era zăpadă, dar era foarte cald. Calambert ținea mâinile sus și ea trăgea.

Apoi se trezise pentru că era tot mai cald. Acum știa că acea căldură venea de la Enni. Se uită la ceas. Douăsprezece fără zece.

— Trebuie să plec. Pot să merg la voi la toaletă?

Băiatul spuse că da. Ea își trecu mâna prin părul lui scurt și aspru.

Ajunse mult prea devreme în fața căsuței cu gard de lemn. Nu se schimbase nimic. Degetele salciei pe acoperișul casei, drumul din dale, șopronul care poate că fusese cândva o ceainărie. Numai zăpada dispăruse.

Și Niksch.

Privi spre cutia poștală TOMMO/LANDEN. *Ciudate nume*, spuse Niksch în mintea ei. Devenise bănuitor și nervos. Ca și când de pe atunci ar fi simțit că viața îi era în pericol.

Numai că nu datorită acestor oameni, de aici.

Nu știu cât timp stătu în fața ușii de la grădină până când, în sfârșit, sună.

Îi deschise Tommo.

Copilul lui Landen încă nu se întrezărea. Abdomen plat, șolduri înguste, o față mică, albă. Tommo avea un zâmbet puțin obosit, dar fermecător în felul lui.

— Eu sunt Shizu Tommo. Frumos din partea dumneavoastră că ne vizitați.

Vorbea rar și cu accent destul de evident.

— Pe noi...

Louise se gândi un moment dacă n-ar fi fost mai bine să plece. Apoi deschise ușa.

Strângerea de mână a lui Tommo era blândă și timidă. Spuse că se bucură să o cunoască, în sfârșit, pe doamna comisar. Părul negru și îngrijit era tuns scurt. Sub stratul de pudră se vedeau cearcăne negre. Puloverul ei galben, pufos, mirosea a balsam cu aromă de flori de primăvară. Era cu un cap mai mică decât Louise și numai pe jumătate ca greutate. Era ca o bulină multicoloră, minunată, în cenușii iernii.

Și iar se pomeni în fața acelor semne. „Noroc” și „Prietenie”. Niksch se gândise de pe atunci la moarte. Tăcută, o măsură cu privirea pe Tommo, care o privi și ea, bănuind sau nu ce îi trecea prin minte.

— Să mă descalț?

Tommo aprobă, dând recunoscătoare din cap.

Louise respiră ușurată când femeia o conduse în camera de zi, nu în bucătărie. În bucătărie era pisica de porțelan. Și Niksch.

— Doriți ceai?

O refuză, simțind frisoane pe spate.

Camera de zi era aranjată cu elemente japoneze și germane. O masă de sufragerie din lemn, deschis la culoare, colțul fără mobilă, dar cu perne moi, de culoare bej. Unde era Richard Landen? Pe pardoseala din fața unei nișe fără fereastră se afla o vază cu trei flori, iar deasupra ei, pe perete, era un însemn. Tommo îi observă privirea și spuse:

— Eu nu sunt o... Se gândi o clipă. O budistă *practicantă*.

— Ați ajuns deja la subiectul *Religie*? întrebă Richard Landen, intrând și el, în sfârșit. Bună ziua.

— Bună. Își întinseră unul altuia mâinile. Avea sprâncenele puțin ridicate și zâmbea. Privirea lui părea nevinovată, neștiind, probabil, ce trezise în ea cu telefonul său. Purta blugi și o cămașă albastru-închis, din cord, care îi ajungea până pe la mijlocul coapselor. Nu pentru prima dată se gândi că ar fi putut prezenta moda pentru bărbații la patruzeci de ani.

Totuși, nu-l putea înțelege. De ce o invitase dacă soția lui era acasă?

— *Tononoma* – „nișa de tablouri”, spuse el, arătând cu bărbia spre locul respectiv.

— Doriți un ceai?

Atât Tommo, cât și Louise negară, dând simultan din cap. Se așezară pe perne. Louise simți un vag miros de

lemn de santal. Era bucuroasă că își schimbase tricoul. Când Landen voi să știe ce se mai întâmplase, îi spuse că nu erau noutăți. Louise stătea în fața lui Tommo, mai aproape de ea. Nici nu se uitau unul la altul. Amândoi priveau spre Tommo.

Vorbiră despre Taro, despre mănăstire, despre maestru. Tommo cunoștea toate numele. Vorbea puțin și nu se mișca. Părea elegantă, cultă și plină de empatie. Louise era de părere că i-ar fi stat bine în acea nișă, în locul vazei de flori, numai ca simplu decor. Se întrebă ce i-ar fi putut stârni pasiunea. De ce ar fi plâns Tommo? Sau de ce ar fi râs? Cum era să faci dragoste cu ea? Care era cauza cearcănelor?

Richard Landen părea și mai rece în prezența soției sale. Dădea impresia că își cântărește cuvintele înainte de a le rosti. Își doza chiar și intensitatea cu care vorbea. Era prudent și reținut. Totul se cernea printr-o sită mărunță de menajare.

Acum îl cunoscuse pe al treilea Richard Landen. Unul dintre ei era învățat, unul pasionat și al treilea abscons. Primul era plictisitor, al doilea erotic și al treilea deprimant. După douăzeci de minute, le spuse că trebuie să plece.

— Mai rămâneți, spuse el.

— Da, vă rog! zise și Tommo. Rămâneți la masă. Am gătit colțunași!

Așa că rămase. Și putu sta de vorbă cu Landen singură. Tommo plecă să pregătească mâncarea. Unele tradiții aveau și ceva bun în ele... Femeia dispăru fără o vorbă. Cearcănele erau cauzate de lipsa de somn sau de lacrimi. Începu să se relaxeze, cu toate că nu își putea imagina că Tommo ar fi putut să plângă.

Landen tăcea. Secunde treceau fără nici un folos.

— Ce meserie are soția dumneavoastră? întrebă ea, în sfârșit.

— E expertă în programare la o firmă japoneză.

— În Freiburg?

— Da.

— V-ați cunoscut în Japonia?

Făcu semn că da. De pe vremea când era „dincolo”. Cu trei ani în urmă, când revenise în Germania, îl însoțise.

Încet-încet observă cum prindea viață. Povesti despre Japonia, despre cercetări pentru o carte referitoare

la formele japoneze ale budismului, despre o jumătate de an petrecută într-o mănăstire Zen numită Nanzen-ji, din Kioto. Despre Tommo și familia ei, care cedase, după ani de scepticism și distanțare, și începuse să îl trateze ca pe un fiu.

— Totuși v-ați întors în Germania? De ce?

— Îmi era... da, îmi era dor de casă... Zâmbi. Cu cât stăteam mai mult în Japonia, cu atât mai străin mă simțeam. Eram pe atât de bine integrat pe cât putea fi un om din vest. Dar aveam senzația că sunt cel mai singur om de pe Pământ.

— Cu toate că o aveți pe Tommo?

— Da, cu toate că o aveam pe Tommo... Înțelegeți ce vreau să spun?

— Nu.

Râseră amândoi. Landen zise:

— Numai când cunoști bine ceva conștientizezi cât de puțin îl știi de fapt. Indiferent dacă e vorba despre o țară sau o persoană. Cel puțin asta am învățat eu. În experiența mea.

— E vorba despre relația dumneavoastră cu toți oamenii sau numai cu alte... naționalități?

— În ultimă instanță, cu toate. Cu cât cunoști mai mult un om, cu atât mai straniu devine, mai de neînțeles, indiferent de unde se trage. Și abia atunci înțelegi că nu îl poți cunoaște în totalitate, pentru că el nu se confundă cu tine însuși.

— Aha...

— Nu simțiți la fel?

— Nu m-am gândit încă la asta.

— Pot să vă întreb ceva?

Ea oftă.

— Depinde ce anume...

— Lucrați întotdeauna singură?

— Nu.

— Atunci de ce o faceți acum?

— Pentru că sunt în concediu.

— Ați fi putut să vă întrerupeți concediul.

— Îmi place în concediu. Landen râse și Louise continuă: Când vine copilul?

— Copilul?... Oh, la sfârșitul lui iulie. Sau începutul lui august.

Deci Tommo era în luna a treia. Dar ceva nu părea a fi în ordine. Avea impresia că Richard Landen nu vorbea

cu plăcere despre copil. Nu voia copii? Nu voia copii de la Tommo? Poate că Tommo, ca expertă în programare, nu era potrivită pentru a fi mamă și soție?

— Despre ce ați râs atunci la mănăstire, cu maestrul?

Landen își ridică sprânceana bicoloră și zâmbi surprins. Privi spre locul unde șezuse Tommo. Părea că cei trei Landen se luptau între ei. Al doilea, cel mai periculos, ieșea învingător.

— I-am spus că dețineți un dar deosebit. Sunteți foarte sinceră cu ceea ce simțiți. De fapt, trebuie să vă spun că, uneori, această sinceritate țâșnește din dumneavoastră întocmai ca... întocmai ca apa dintr-un furtun de grădină găurit.

Ea își țuguie buzele. *Un dar deosebit*. Bermann îi numise acest dar „o nestăpânire de sine enervantă”.

De aceea, Bermann n-ar fi invitat la el acasă niciodată o femeie dacă n-ar fi fost singur. Simțea că iar începea să transpire.

— De ce m-ați sunat astăzi?

— Pentru că aseară... spuse el, zâmbind puțin încordat și privind la perna pe care stătuse Tommo, aseară n-ați arătat ca și când v-ați fi simțit bine...

În sinea ei simți furia crescând. Îi era milă de ea? Atât? Dar simțea că o respecta prea mult ca să simtă numai milă.

— Să zicem că nu toți colegii îmi împărtășesc părerea referitoare la Kanzan-an. De fapt, nimeni nu e de părerea mea...

Așteptă până o privi din nou. Lăsa impresia că nu observă roșeața din obraji ei.

— În afară de dumneavoastră, adăugă ea, într-un târziu.

Sprâncenele se ridicară.

— Deci îl credeți pe maestrul?

— *La naiba* cu maestrul!

— Și Taro?

— *La naiba* și cu Taro!

— Da. Dacă ținem cont că Taro nu a spus mai nimic, ce am fi putut crede. În afară de „no”!

Landen râse puțin, apoi se opri brusc și continuă:

— Nu-mi mai iese din cap, spuse el. Taro! Indiferent ce fac, îl văd în fața ochilor. Și atunci mă întreb de ce se temuse? De ce n-a vrut să stea de vorbă cu mine? Oare

cum l-as fi putut ajuta? Unde e? Mă gândesc că poate... Se întrerupse și amândoi tăcură secunde în șir.

Atunci el își drese vocea și o întrebă de ce măsurase urmele roților. În timp ce îi povestea despre urmele găsite acolo, la est de Liebau, își zise că nu se comporta întocmai ca o profesionistă. Dar interesul și atenția lui Landen erau atât de binefăcătoare, încât nici nu ar fi avut chef să se comporte profesional.

Abia când vru să știe ce concluzii trăsese ocoli răspunsul. Cu toate că nu amintise despre *Asile d'enfants* și Pham, îi spuse că se întreba cum avea să se simtă copilul în noua sa familie. Dacă avea să uite prin ce trecuse. Zâmbi trist.

— Azi dimineață am început să învăț vietnameza...

În același moment, Tommo intră în cameră, anunțând că masa era pregătită.

— Pofțiți, spuse Richard Landen.

Se ridicară. Când pășiră pe culoar, înțelese că aveau să mănânce în bucătărie. Atunci îi puse mâna pe braț.

— Nu pot, spuse ea. Nu pot mânca cu dumneavoastră. Își încălță pantofii și privi la cele trei inscripții: „Prietenie”, „Noroc” și „Moarte”. Simțea că Landen o urmărea. Dar nu spunea nimic. Fără să se mai întoarcă spre el, părăsi casa și închise ușa după ea. În drum spre portiță, avu impresia că bătrâna salcie își aplecase crengile uscate spre ea, ca să o prindă în ele. Se abținu să n-o ia la fugă.

Pe la două ajunse în Mülhausen. Parcă mașina la marginea drumului și îl sună pe Lederle.

— Ah, Louise... făcu el.

— Mai sunteți la mănăstire?

— Tocmai am plecat. Lederle era atent la drumul cu pietriș. Îi povesti că Muller vorbise cu Annegret Schelling. Ceilalți membri ai *Asile d'enfants* erau în căutarea unui alt loc pentru copii. În acea seară urma să plece și Annegret. Le dăduse două adrese ale unor gospodării țărănești din apropiere, unde ar fi putut să-și petreacă noaptea copiii și îngrijitorii lor.

Louise întrebă ce impresie îi lăsase lui Lederle.

— Bună, spuse el.

Se dovedise a fi cooperantă și înțelegătoare. Și îngrijorată în privința copiilor. Și speriată din cauza evenimentelor. Îl cunoscuse pe Taro din vedere. Nu își

putea imagina ca Roshi să aibă vreo legătură cu toate cele ce se petrecuseră.

Pe Louise o cuprinse neliniștea:

— Dar ce i-a venit cu maestrul? A văzut ceva?

— Pe est-europeni.

— Cu bătrânul Roshi?

Lederle tăcu un moment. Apoi zise:

— Spunea că nu poate să jure. Era întuneric. Se aflau în apropierea biroului de la parter.

— Reiner, și dacă ea e cea implicată și nu Roshi?

— Annegret Schelling? *Asile d'enfants*? Vocea lui părea răbdătoare. Totul e posibil. Dar nu și probabil.

Louise își mușcă buzele. Era mai adânc amestecată în acest hățiș decât conștientiza? *Posibil, dar nu și probabil*? De ce numai el credea că era posibil și nu probabil?

Dar ea credea, oare, că era probabil?

— Ce faceți mai departe?

— Măine primește Chervel ordinul de percheziție pentru mănăstire. Eu și Rolf avem voie să asistăm. Lederle tăcu. Îi auzi respirația scurtă. Continuă puțin iritat:

— Și tu, Louise? *Tu* ce faci mai departe? Cât mai vrei să te ascunzi? Psihologa a fost azi la mine. Sun-o! Întâlnește-te cu ea. Crezi că Almenbroich și Bermann uită toată treaba doar dacă nu te mai văd câteva zile?

— Da, spuse ea și închise.

Se întrebă dacă Lederle știa că fusese cu Landen la Kanzan-an. Să fi spus Georges ceva? Sau Annegret Schelling?

Apoi se gândi la Katrin Rein, „Femeia-Bermann”, care își făcea griji pentru ea, care stătuse în casa scărilor, la ea în bloc. Apoi plecase la Lederle, și acum aștepta un telefon care nu avea să vină niciodată. Îi trebui ceva timp să și-i scoată pe toți din minte.

Se gândi ce se schimbase în atitudinea ei față de maestru, acum că aflase cele spuse de Annegret Schelling, cum că l-ar fi văzut cu est-europenii. Răspunsul părea: nimic.

Sau totul?

Nervoasă, lovi cu palmele în volan.

Încă o întrebare îi trezi noi îndoieli. *Asile d'enfants* intermedia adopția copiilor asiatici unor părinți europeni, Barbara Franke spusese că se făceau bani frumoși cu

copiii. Dar era o astfel de afacere atât de rentabilă încât să justifice omorârea unui polițist, tentativa de ucidere a altuia și răpirea unei persoane? Cât se câștiga din vânzarea copiilor asiatici unor părinți adoptivi europeni?

Cât *valora* un copil? O trecură fiorii.

Ăsta era cel mai rău lucru în meseria ei. Trebuia să gândești asemenea celor împotriva cărora acționai. Oricât îți doreai să te deosebești de criminali, exista întotdeauna o parte comună, chiar dacă veneai dintr-o altă direcție. Erau căi comune, categorii comune, gânduri comune. Ce ai spune dacă ai fi vinovat? Cum l-ar ucide soția bogată pe soțul bogat, fără a fi bănuită? Unde s-ar ascunde un vinovat? Câți bani ar lua pentru un copil?

Încotro ar pleca cineva, dacă ar fi Calambert?

Erau aceleași rezolvări pentru posibilele probleme. Metodele criminale sunt cercetate dublu ca opțiuni: o dată de către făptaș și o dată de către urmăritor.

Cât valora un copil? Un sugar era mai valoros decât unul de trei ani? Un băiat valora mai mult decât o fată? Un copil cu pielea albă mai mult decât unul cu pielea neagră?

Nu voia să afle.

Dar întrebarea rămânea: aduceau adopțiile copiilor asiatici de către părinți europeni atâția bani încât să se justifice o crimă?

Sau era vorba de mai mult?

III. ASILE D'ENFANTS

Nu porni pe drumul spre Zillisheim, ci în direcția Steinbrunn-le-Bas, spre sud, pentru a nu se întâlni cu cineva care să o recunoască. În acest timp, își mănca și prânzul: sandwich cu salam, saleuri, ciocolată. La urmă, bău o apă Evian, proaspătă, dar fadă.

În Steinbrunn-le-Bas îi făcură cu mâna niște elevi care coborau din autobuzul școlii. Aici, drumul se bifurca spre nord, în direcția Flaxlanden, aflat la câțiva kilometri de Mülhausen. Porni în acea direcție, pentru a afla dacă se putea ajunge la Kanzan-an nu numai din vest, de la Illfurth, ci și din est. Pe undeva tot trebuia să ajungă la acel drum de pietriș care ducea la mănăstire. Dar șoseaua se termină în arătură și saivane liniștite.

Se întoarse, așadar, și o luă spre sud, prin Steinbrunn-le-Bas. Înainte de Obermorschwiller viră spre Illfurth. Pe la jumătatea drumului spre localitatea Suedwiler, ajunse în direcția nord, pe un platou care se pierdea între dealuri. O luă într-acolo. După câteva minute, apărură și drumul de pietriș și indicatorul de lemn.

Cărarea plină de hârtoape îi era cunoscută. În parcare nu se aflau mașini. În timp ce mergea spre mănăstire, simți că nu era singură. Furioasă, constată că-i lipsea Richard Landen.

În poiană nu era nimeni. În ziua precedentă, la aceeași oră, călugării și călugărițele fuseseră la meditație. Păși în clădirea mută și bătu la toate ușile. La cea a camerei destinată vizitatorilor, la bucătărie, la birou. Se uită în camerele goale. Când se întoarse la intrare, auzi sunetele suave ale gongului. Așteptă pe treptele din fața casei.

Mai întâi veni pisica cenușie. Traversă în fugă poiana și se refugie în casă. Apoi apărură maestrul și ceilalți călugări și călugărițe, pe dalele dintre cele două grămăjoare de pământ.

Din nou se așteptă ca maestrul să o alunge. Și din nou, el nu o făcu. Își dădură mâinile. Expresia feței lui rămase de nepătruns. Cutele parcă i se adânciseră de ieri până azi. O întrebă:

— You find Taro?^[11]

— No. I'm sorry.^[12]

Maestrul clătină din cap, gânditor. Intrară în clădire.

— You come alone...^[13]

Bănuia că nu se referea la Richard Landen, ci la colegii ei. Înainte de masă o jumătate de duzină de polițiști francezi și germani, iar după masă numai ea. Simți fiori pe spate. Era de lucru. Să *începem*, își zise. Pentru prima dată, se întreba cât va mai rezista. Câteva ore? Câteva zile?

— I need your help.^[14]

Maestrul răspunse, dând din cap:

— We drink tea, we talk.^[15]

Îi veni să râdă. Era un gând ispititor, cu toate că acele cești nu erau făcute pentru mâinile sale. Să stea lângă maestru, să-i simtă căldura și puterea, să-i vorbească. Poate să închidă iar ochii, cum făcuse atunci, la Enni, să-i urmărească respirația, să vadă că în sufletul ei nu era doar o prăpastie adâncă, ci și o ușurare. *Buddha-nature own-nature. Understand? Own-nature.*

Dar nu mai era timp pentru asta. Îi mulțumi și își prezentă problemele: Cine de la Kanzan-an avea contact cu oaspeții? Cine îi putea da informații despre *Asile d'enfants*?

Maestrul o privi întrebător. Ea îi arătă în sus, spre tavanul sălii.

— The children.^[16]

— You talk Chiyono. Chiyono care guests^[17].

Chiyono era de origine germană, avea în jur de șaptezeci de ani și era cu un cap mai scundă decât ea. Părul ei alb era tuns scurt. Purta ochelari fără ramă, lipiți într-o parte cu un plasture. Privirea îi era concentrată și vie.

Stăteau în biroul cel mic. Louise luase loc pe scaunul destinat vizitatorilor. Chiyono în spatele biroului. În fața ei se afla unul dintre dosarele albe de pe raft. Louise îi urmări mișcările lente și prudente ale mâinilor în timp ce deschidea dosarul. *You come alone.* Maestrul vedea mai mult decât ar fi dorit...

— Pot să vă întreb ceva?

Chiyono își ridică privirea.

— Bineînțeles.

— Care este numele dumneavoastră adevărat?

— Chiyono.

— Vreau să spun... numele din cartea de identitate.

Femeia zâmbi.

— Oh, acela... Nu-mi mai amintesc. Se aplecă, de parcă ar fi vrut să-i spună un secret. Era legat de un om care avea un Eu. Acel om și acel Eu nu mai existau de mulți ani:

— Acum există Chiyono.

— În regulă.

— Chiyono a fost o călugăriță Zen.

— Și numele ei e pentru dumneavoastră un fel de... program? O atitudine?

Femeia zâmbi din nou.

— Da, cam așa ceva.

— Pentru ce anume?

— Pentru Lună și apă, pentru a sta, a respira, pentru spiritul Zen. Pentru o găleată care se sparge.

Louise se strâmbă.

Chiyono râse.

— Scuzați-mă. V-aș povesti cu plăcere mai mult, dar sunteți grăbită.

— Ce mi-ați povesti dacă nu aș fi grăbită?

— Ce anume ați vrea să auziți?

— De exemplu, cum se schimbă Eul vechi într-unui nou.

— Nu se schimbă. Învinge.

— Ah. Dar cum?

— Se lasă în urmă propriul Eu.

— Înseamnă că se trăiește fără Eu?

— Da. Eul este dușmanul spiritual.

— Dar dacă nu aveți un Eu, cine stă acum în fața mea?

Chiyono râse din nou. Discuția îi era pe plac.

— Buddha a spus: *În acest corp înalt de doi metri, prevăzut cu simț și conștiință, e toată omenirea, crearea ei, sfârșitul ei, și drumul care duce la acel sfârșit de lume.* Despre un Eu nu a spus nimic. La mine probabil că e numai un metru și ceva... Dar asta nu schimbă cu nimic conținutul.

— Deci dumneavoastră nu aveți un Eu...

— Nu, nu am un Eu. Ceea ce numiți dumneavoastră Eu, noi numim una dintre cele cinci Skandha. Acestea sunt părțile corpului omenesc, simțurile, senzațiile,

trăsăturile de caracter – ca voința, atenția, setea de acțiune – și conștiința. Toate acestea se modifică în permanență. Nu e ceva rigid și durabil. Cum am putea să-i dăm o descriere concretă? Cum s-o numim Eu?

— Bine. Fără Eu, murmură Louise.

— În sens budist, nu psihologic.

— Foarte liniștitor. Chiyono-cea-fără-Eu, ce știți despre *Asile d'enfants*?

Asile d'enfants venea din 1997 la Kanzan-an, de două ori pe an: o dată iarna, o dată vara. Mărimea grupelor varia de la doi la trei îngrijitori, și de la trei până la opt copii. Și timpul de ședere era diferit: cel puțin o săptămână, cel mult două. Sediul organizației era în Basel. Omul de legătură al lui Chiyono era Annegret Schelling. Pe ceilalți îngrijitori de la *Asile* îi cunoștea numai din vedere.

Chiyono făcu duplicate ale unor liste cu numele îngrijitorilor și ale copiilor la un copiator cam obosit, care dădea destul de multe rateuri. Louise le citi. Numele a doi îngrijitori apăreau pe toate listele: Annegret Schelling și Harald Mahler. Li se alăturau, cu schimbul, Klaus Fröbick, Paul Lebonne și Natchaya Mahler. Numele lui Jean Berger nu apărea nicăieri.

Erau notate și prenumele copiilor, vârsta și țara de origine. Cei mai mulți aveau între unu și trei, respectiv șase și nouă ani. Mulți proveneau din Cambodgia, Thailanda și Coreea de Sud, unii din Vietnam și Laos. Pe ultima listă îl găsi pe Pham: *Pham, 3 1/2, Vietnam*.

Chiyono nu-i văzuse niciodată pe est-europeni. Nici în compania celor de la *Asile*, nici în a lui Roshi.

Nu avuseseră probleme cu *Asile*, din câte știa ea. Plăteau înainte, cu mărinimie, se gospodăreau și mâncau la etajul întâi, într-o sală de petrecere a timpului liber. În timpul zilei făceau excursii la diferite gospodării țărănești, parcuri de animale și lacuri. Noaptea, eventualele sunete erau înghițite de pereții groși.

Louise simțea că are frisoane. Chiyono, care tocmai voia să explice ce era cu acele sunete, se opri. Abia acum înțelese de ce se interesa Louise de *Asile*. Se priviră tăcute.

— E o posibilitate... spuse Louise. Nici mai mult, nici mai puțin.

— O posibilitate? repetă Chiyono.

— O posibilitate îngrozitoare.

Chiyono o conduse. În poiană se opri și se întoarse. Privea spre clădire.

— Să sperăm că vă înșelați, spuse ea.

— Să sperăm... zise Louise.

Trecură prin pădure fără să spună nimic. Când ajunseră la mașină, Louise adăugă:

— Cândva tot va trebui să-mi povestiți de ce locuiți aici. De ce trăiți în acest fel...

— Da. Dacă aveți timp, odată... răspunse Chiyono. Își puse mâinile pe piept și se înclină.

Louise ridică mâna în care ținea cheile. Acestea zornăiră agitate. Zâmbi jenată și urcă în mașină.

În oglindă o văzu pe Chiyono, care privea în urma ei. Părea că vrea să-i amâne cât mai mult reîntoarcerea la Kanzan-an.

Lederle ședea în biroul lui Justin Muller și bea cafea cu lapte, așteptând-o pe Anne Wallmer. Bermann se întorsese în Freiburg.

— Discutăm... eu și Justin... spuse Lederle.

Vocea sa era obosită, dar părea satisfăcută. Îi pierise supărarea pe ea. Poate că doar se resemnase în privința ei.

— Doi domni mai în vârstă, spuse el, care au văzut prea multe și care merită o mică pauză să vorbească despre lucruri mai plăcute.

Louise ocoli o groapă. Pietrele se loveau de scutul mașinii.

— Atunci să trecem iar la cele neplăcute. Îmi poți da informații despre câteva nume?

— Mai târziu, draga mea. Altfel mi se răcește cafeaua cu lapte.

— Ia un pix, dragule. Te rog.

Lederle oftă și spuse:

— Să auzim...

— Annegret Schelling, Klaus Fröbick, Paul Lebonne – nu „-bon”, ci „-bonne” – Harald și Natchaya Mahler. N-a-t-c-h-a-y-a. Mahler, cu un singur „h”.

Lederle făcu doar „hm”. Îl simți că nu scria. Totuși, îi spuse:

— Am nevoie de tot ceea ce poți afla, și adresele.

Reiner tuși ușor.

Poate că ar fi fost mai bine, se gândi ea, dacă ar fi sunat pe altcineva să cerceteze acele nume. Poate pe un tânăr criminalist, o secretară sau un coleg dintr-un alt sector. Dar nimeni nu ținea la ea atât de mult ca Lederle. Nimeni în afara lui nu era în stare să păstreze contactul cu ea, nerespectând astfel ordinele lui Almenbroich și Bermann.

You come alone.

Luă piciorul de pe pedala de accelerație și lăsă mașina să ruleze. La douăzeci de metri de șoseaua națională, se opri. Se uită la indicatorul vechi, din lemn. Și în urmă cu doi ani, când îl împușcase pe Calambert, rămăsese singură. Dar cel puțin pornise împreună cu Bermann, Lederle și toți ceilalți. Făcuse parte din echipă. Acum nu mai era parte componentă a acelei echipe. O mișcare o făcu să se întoarcă la dreapta. Pisica cenușie coborî încet movilița și se așeză pe marginea drumului de pietriș.

— Reiner?

— Nu mai merge așa.

— Am nevoie de ajutorul tău.

— Ai nevoie de altfel de ajutor. Înțelege odată!

— Pentru ultima oară, bine? E nevoie să te implor pentru acest ultim serviciu?

Lederle tăcu. Cu cât pauza era mai lungă, cu atât mai patetic devenea ecoul ultimei propoziții rostite. Cu toate că nu-i venea, zâmbi.

Pisica își întoarse capul spre ea și o privi. Era o privire mai plăcută decât cea a pisicii din camera lui Richard Landen. Nu era de neînduplecat. Era interesată de starea ei într-un mod prietenos, cald.

Se întreba ce-i trecea lui Reiner prin cap. Simțea milă? Probabil. Avea muștrări de conștiință? Deși lucra cu ea de atâția ani, zi după zi, nu observase care era cauza acelor oscilații temperamentale, a oboselii, a izolării ei. Nu observase ce însemnătate avusese cazul Calambert pentru ea. Se simțea vinovat pentru problemele ei. Sigur avea muștrări de conștiință.

Însă Lederle era și un bun polițist. Chiar dacă îi credea bănuiala nemotivată, asta nu însemna, încă, nimic. Exista întotdeauna un rest de probabilitate. Ar fi putut avea dreptate. Polițiștii buni țineau cont de restul de probabilitate. Pisica se ridică, traversă drumul de pietriș și dispăru în pădure. Lederle spuse:

— Bine. Dar va dura.

Viră spre stânga, în direcția Suedwiller. După o sută de metri văzu un drum care ducea în pădure și pe care-l dibuise și în drum spre mănăstire. Intră cu spatele și parcă Mégane-ul pe pământul moale. Copacii erau relativ deși. Cine n-ar fi întors capul de pe șosea, chiar din dreptul acelui loc, n-ar fi putut să vadă mașina.

Încălță tenișii, apoi își luă din portbagaj rucsacul pe care-l pregătise dinainte. Când deschise torpedoul, își aminti de Barbara Franke. Dar Barbara Franke era departe.

Pe drumul care ducea spre șosea, îl sună pe Anatol. Voia să-i murmure lucruri atrăgătoare, gingașe, tainice. Să-i șoptească nume de alint. Să stârnească bucuria revederii, de la sfârșitul de săptămână care se apropia. Se auzi sunet de motor.

— Salut, spuse Anatol.

— Salut, îi răspunse ea.

Ridică privirea. Pe șosea venea o mașină argintie, care viră pe drumul cu pietriș.

Creierul începea să-i lucreze. Nu era o limuzină, ci o mașină pătrătoasă, ca o cutie. Era mare și deschisă la culoare.

Un van argintiu.

— Căcat! spuse ea și închise celularul. După cincisprezece minute ajunse pe locul de parcare. Vehiculul era acolo. Nu se vedea țipenie de om. Nici în mașină, nici pe drumul care ducea spre mănăstire. Se apropie încet de mașină. Ținea mâna pe pistol. Avea număr de Köln. Îl memoră. După o privire în interior, se uită mai atentă la inscripția de pe spatele vanului: VW SHARAN.

Se așează încet în genunchi. Cercetă urmele lăsate de roți pe pământul uscat. Erau anvelope cu profil asimetric, cu două șanțulețe. Exact ca acelea de pe fotografiile pe care le sustrăsese din dosarul lui Lederle. Cercetă și roata stângă, din spate. *ContiWinterContact TS790, 215/55 R16*. Cum bănuise Lederle.

Era mașina care fusese duminică la est de Liebau, și cu o seară în urmă aici. Era mașina pe care n-o văzuse Ponzelt.

Se ridică. Trebuia să-l sune pe Reiner sau pe Bermann. Dar își aminti că ei nu erau interesați de

vehicul. Numai ea era.

Traversă pădurea, dar nu ieși în poiană. Deși începuse să se însereze, ar fi putut să o vadă foarte bine de la primul etaj al clădirii. Stând în genunchi, se rezemă de un copac de la marginea pădurii, fără să își dea jos rucsacul. De aici putea vedea atât mănăstirea, cât și poteca. Dacă până la miezul nopții nu avea să se întâmple nimic, urma să se strecoare în mănăstire. Dacă cineva se urca în van, atunci avea să încerce s-o urmărească.

Se întunecă rapid. La jumătatea drumului dintre ea și clădirea principală a mănăstirii apărură o strălucire gălbuie. Era sala Dharma. Oare cum se desfășura un Teisho? Ce le spunea maestrul călugărilor și călugărițelor? Observase că nu-i erau indiferente cele întâmplate. Că își făcea griji pentru Taro. Le vorbea despre el?

Gândul la Taro o făcu să aibă frisoane. Frigul trebuia combătut cu căldură. Când deșurubă sticla, auzi sunetele gongului. Închise ochii.

We drink tea, we talk.

Odată, când urma să aibă timp, avea să îi povestească totul maestrului. Avea să o întrebe pe Chiyono de ce și cum ajunsese ceea ce ajunsese și ce făcuse înainte. Avea să participe la un Teisho.

Urma să se pună față în față cu dușmanul ei spiritual.

Ce mai puteai găsi în interiorul tău, dacă acolo nu mai era nici un Eu. Ce era *own-nature*, dacă nu tu însuți? Cât de multe întrebări, cât de multe răspunsuri total diferite. Depindea de convingerea fiecăruia. Unii căutau Eul, alții voiau să scape de el. Creștinii mergeau la biserică și se rugau, budiștii mergeau în sala Dharma și meditau. Asta fără să mai punem la socoteală evreii, musulmanii și hindușii.

Ce făceau evreii, musulmanii și hindușii?

Cândva, când urma să aibă timp, avea să îl întrebe pe Richard Landen. Poate că el știa. Poate că știa ce erau nou-născuții înainte de a fi botezați. Erau deja creștini sau nu erau nimic?

Zâmbi. Erau oare atei?

O întrebare pe care i-ar fi pus-o cu plăcere tatălui ei, cândva, când urma să aibă timp. Cu siguranță avea să se albească la față și să tacă. Cu anii, devenise tot mai fidel bisericii. Tot mai german...

Auzi ceva și tresări. Ascultă cu sufletul la gură. Un corp mic, gri, care se depărtă și ieși din poiană. Pisica.

Se lăsă în jos. Pulsul îi bătea nebunește. Nu fusese atentă.

Deodată, se făcu întuneric. În diverse locuri în Kanzan-an pâlpâiau luminile. La etajul întâi, pe coridorul cel lung, ardeau câteva lumânări. Etajul al treilea nu se vedea.

Dacă cei de la *Asile* nu foloseau lanterne, avea să îi fie greu să îi vadă. Poate prea târziu pentru a mai avea timp să traverseze poiana până la mașină. Atunci, nu avea să mai poată continua urmărirea. De ce nu se gândise la asta mai înainte?

Se ridică. Avea să aștepte în preajma Sharan-ului.

În aceeași clipă, văzu o lumină rotundă pâlpâind cam la nivelul ușii de la intrarea în mănăstire. Li se alăturară încă două. Secunde în șir rămaseră acolo. Apoi începură să se deplaseze în direcția ei.

Nivelul adrenalinei din sânge îi crescuseră vertiginos. Veneau. Fugi în parcare fără să facă zgomot, dar cât putu de repede. Când ajunse la Sharan, se opri să-și tragă sufletul. Și acum? Să aștepte aici să vadă cine era? Să fugă la mașină și să urmărească acea mașină? Înjură în gând. Erau nenumărate lucruri care motivau munca în echipă a polițiștilor.

Atunci își dădu seama că nu se gândise mai înainte să-și întipărească în minte împrejurimile. Uitase să-și stabilească repere. Să-și facă un plan. Acelor gânduri Jägermeister li se adăugau scăpări de memorie marca Jägermeister.

Dar în pădure încă nu se vedeau lumini. Mai era timp. În dreapta drumului cu pietriș se înălța un deal lunguiet. De sus ar fi avut o imagine de ansamblu. Dar Mégane-ul era parcat în pădure, în stânga drumului. Deci trebuia să se țină de partea stângă a drumului. Dar ce era acolo, între drum și marginea pădurii? Un șanț? Un pârau? O pajiște îngustă? O pajiște cu gard sau fără? Habar n-avea.

Fugea pe iarba moale de lângă drum, în direcția șoselei. Era beznă și nu vedea nici la un metru în jurul ei. Se gândise să-și ia cu ea o lanternă. Dar nu se gândise că nu va putea s-o folosească.

La orizont, cerul era ceva mai luminos. Pe acolo, pe undeva, era șoseaua. După câteva minute, simți un junghi într-o parte. Nu se vedea nici o lumină. Își apăsă locul dureros cu mâna. Durerile erau tot mai puternice, încerca să respire liniștit și uniform. Dar respirația îi era sacadată. Orizontul nu se apropia. Se opri, își sprijini mâinile de genunchi și întoarse capul, gâfâind.

Tot nimic.

Căzu în genunchi și privi în întuneric. Nici un punct luminos. Sharan-ul era, cu siguranță, în apropiere, chiar dacă nu se vedea în întuneric. Să fi stins ei lanternele? Nu mergeau spre locul de parcare? Sau nu erau oamenii de la *Asile*, ci locuitorii mănăstirii?

Nu. *No batteries in China of Kanzan-an, no batteries here.*

Își continuă drumul într-un tempo moderat. Când mai erau cincizeci de metri până la Mégane apărură departe, în spatele ei, luminițe mișcătoare. Ușurată, își șterse sudoarea de pe față. Parcurse în fugă ultima bucată de drum până la intersecție.

Se opri la indicatorul de lemn și se întoarse pentru ultima dată. Farurile Sharan-ului luminară întunericul.

13

Sharan-ul plecă pe același drum pe care venise. După ce o luă spre Suedwiller, pe drumul forestier, plecă și ea. Aprinse farurile numai când ajunse la șosea. Sharan-ul nu se mai vedea. Acceleră. După două curbe, apărură în fața ei luminile pozițiilor, precum și silueta gri-argintie a Volkswagen-ului. O dată sau de două ori reuși să vadă bancheta din spate a vanului, în lumina farurilor Mégane-ului. Erau mai multe persoane. Nu putea să spună câte.

Cotiră spre Obermorschwiller, trecură prin localitate, spre vest, către granița franceză. Duba respecta cu strictețe limitările de viteză. Rămase în continuare pe drumuri înguste, necirculate, care treceau prin localități mici.

Louise frână brusc la capătul localității Magstattle-Haut și intră într-un adăpost întunecat. Rămase câteva secunde în fața unui bulldog legat în lanț, care se

dezlănțuise la vederea mașinii. Merse fără lumini cam un kilometru. În fața unei curbe, încetini din nou.

Atunci aprinse iar farurile și acceleră. După Uffheim, își porni mobilul și-l conecta la dispozitivul *hands free*. Avea două mesaje. Anatol voia să știe ce intenționase să spună prin cuvântul „căcat” în scurta conversație pe care o avuseseră mai înainte. Apoi auzi sunet de motor și o frână ca de tramvai. O voce rece, feminină, spunea: *Louise Boni? Aici Barbara Franke. Sunați-mă la birou.*

Dar ea îl sună pe Lederle. Înainte de a apuca să spună ceva, acesta zise:

— Merge, merge... O să te sun eu. Se auzea destul de rău. Părea că mănâncă ceva.

— Așteaptă, Reiner!

Îi povesti despre acel Sharan cu numere de Köln, și anvelopele *ContiWinterContact TS790*. Îi spuse că fusese la Kanzan-an, că îi așteptase pe cei de la *Asile*, că aceștia ocoliseră Mülhausen și probabil trecuseră granița prin Ottmarsheim sau Chalampe.

Îl auzi pe Reiner mestecând. Înghițind, bând ceva. Apoi se făcu liniște.

— Spune ceva, Reiner.

— Nu.

Deodată, o apucă furia.

— Căcat! strigă ea. Nu înțeleg de ce nu vrei măcar să iei în considerare posibilitatea ca nu budiștii să fie vinovații, ci oamenii de la *Asile*.

— Bine, dacă așa vrei tu... spuse Lederle obosit. Nu mai știu cine ești, ce faci, de ce o faci, în ce mod o faci, ce e în capul tău. Nu mai știu nimic. Știu doar că nu vrei să vorbești cu psiholoaga.

— Cum adică nu știi *cum* o faci?

— Ești trează acum când faci toate aceste lucruri? Sau ești beată?

— Ah, râse ea nervoasă. Bine, să zicem că sunt beată.

— Ia te uită! Bine.

— Și să presupunem că e vorba despre *Asile*.

Lederle bău ceva și râgâi.

— Bine.

— Starea mea ar schimba ceva dacă oamenii de la *Asile* ar fi cei vinovați?

— O, Doamne!

Lederle râse trist.

Luminile Sharan-ului erau cam aproape de ea. Rămase puțin în urmă. La o distanță de cincizeci de metri unii de alții, traversară un fel de drum național. Luminile roșii se îndepărtară puțin.

— Apropo, spuse ea, ce bei?

Lederle nu răspunse, dar oricum nu era necesar. Unele dintre obiceiurile sale nu se schimbaseră după diagnosticarea cu cancer a soției. Nici o zi la birou fără berea de seară...

Se simți jenată pentru cele spuse. Dar, pe de altă parte, ce valoare aveau regulile dacă nu erau valabile pentru toată lumea?

Lederle încă tăcea. Ea îi zise:

— Am nevoie de ambele adrese pe care vi le-a dat Annegret Schelling.

— Ești în Franța, Louise.

— Da? Spune-le asta lui Niksch, Hollerer și Taro.

Trecură câteva secunde fără a se desluși vreun sunet. Apoi îl auzi pe Lederle răsfoind. Vocea îi era fără vlagă și străină. Erau adresele a două gospodării țărănești din Vosgii de Sud. Una era în apropiere de Thann, cealaltă lângă Ferrette. Deschise harta. Thann era la vest, iar Ferrette la sud de Mülhausen. Sharan-ul merse mai întâi spre est, apoi coti către nord-est.

Se sperie când o depăși o mașină. Era un VW Beetle, galben, care se interpuse între ea și dubă. Jos, sub ei, se afla autostrada Basel-Mülhausen, iar în față era localitatea Kembs.

— Mulțumesc, Reiner.

— Trebuie să stăm de vorbă, spuse Lederle, răgușit. E ceva ce ar trebui să știi. Săptămâna viitoare trebuie să vorbim. Cu aceste cuvinte încheie convorbirea.

Înainte de a se gândi la ce voise să spună, îi sună mobilul.

— Am ceva pentru dumneavoastră, spuse Barbara Franke, fără nici un fel de sunete de motoare sau tramvaie în fundal.

— Ați câștigat războiul?

— Aproape. Capitulara adversarului e aproape, înapoi la subiect. Trebuie să plec din nou. Despre Annegret Schelling n-am găsit nimic, dar am găsit câte ceva despre *Asile*.

Barbara Franke îi întrebase pe cei de la *Terre des hommes* despre *Asile*. Ei știau cel mai mult despre instituție: nume, fondator, suprafață de acțiune. Un prieten de acolo, Franco, își amintise că o adopție făcută cu ani în urmă, în Germania, fusese anulată. Copilul, o fetiță thailandeză de șapte-opt ani, fusese lăsată de mama ei într-un orfelinat în Bangkok. Franco nu își mai amintea motivele. Poate că de ordin financiar. În orice caz, fetița – Areewan, nu fusese dată spre adopție. În condiții cu totul neelucidate, ajunsese, totuși, pe mâna unor părinți din Germania. Câteva luni mai târziu, mama naturală a aflat și a reușit, pe cale juridică, să anuleze înfierea.

— Astfel de lucruri n-ar avea voie să se întâmple, dar se întâmplă, spuse Barbara Franke.

Areewan, gândi neliniștită Louise. Numele îi era vag cunoscut. Apoi își aminti. Căută în copiile pe care i le dăduse Chiyono. Fără să încetinească, răsfoi hârtiile. Pe lista din anul 2000 era: *Areewan, 10, Thailanda*.

Puse foile cu grijă pe scaunul de alături.

Când privi în sus, observă că distanța dintre ea și dubă se micșorase iar. Luă piciorul de pe accelerație. Distanța se mări mult. Trecuseră prin Kembs, merseseră pe D52 spre nord, apoi o luaseră pe un drum lateral, mai mic.

— Louise? spuse Barbara Franke, nerăbdătoare.

— Când a fost asta?

— Pe la mijlocul sau sfârșitul anilor nouăzeci. Așa spune Franco.

— E Areewan un nume des întâlnit în Thailanda?

— Nu știu. Nu e un nume neobișnuit. De ce?

— Pe lista de la *Asile*, din toamna lui 2000, e o fetiță cu acest nume. Avea, pe atunci, zece ani.

— Coincidență.

— Cum am putea verifica acest lucru?

— Mergeți acolo. Barbara Franke oftă. Bine, am să verific eu.

— Faceți-o repede.

— Da, da...

— Stați puțin. Câți bani se câștigă cu o adopție ilegală?

Barbara Franke tăcu un moment. Apoi spuse niște cifre și închise telefonul, fără să mai adauge altceva. Louise închise, gânditoare, clapa telefonului.

Un copil costa între cinci și douăzeci de mii de dolari. Suma era hotărâtă după origine, vârstă, sex și cererea pieței. Dar întotdeauna existau, ca în orice ramură a comerțului, *oferte speciale*. Așa spusese Barbara Franke. Colaboratoarei uneia dintre organizațiile umanitare i se oferiseră, în India, copii la prețul de patru sute cincizeci de mărci, la valoarea de atunci. Legile pieței. Dacă o marfă era în exces, prețul scădea. De câte ori nu încheiaseră un pact fatal săracii Lumii a Treia cu cei interesați ai lumii capitaliste?

Puțin mai târziu văzu Sharan-ul parcat la marginea șoselei. Se apropie fără să încetinească. O despărteau aproape șaptezeci de metri de dubă. Văzu trei siluete care coborâra din mașină. Una era blondă. Annegret Schelling? O luă spre dreapta.

Mai avea patruzeci de metri până la ei.

Între ea și Sharan era o bifurcație. Să meargă într-acolo? Nehotărâtă, luă piciorul de pe accelerație. Atunci, duba porni din nou. Dar nu merse mai departe, ci trecu numai pe partea cealaltă a șoselei. Ca și când ar fi vrut să întoarcă. Dar se opri și blocă drumul.

O descoperiseră.

Înjurând, călca frâna. Mégane-ul se opri cu un scrâșnet de roți la cincisprezece metri în fața Volkswagen-ului. Instinctiv, ținu piciorul pe ambreiaj, așa că motorul nu se opri. Apoi își scoase arma.

Nu îl recunosc pe șoferul Sharan-ului. Farurile mașinii ei luminau arătura de lângă șosea. După poziția capului, își dădu seama că privea spre ea. Ea se uită repede în dreapta. Cele trei siluete se vedeau, cam la douăzeci de metri de șosea. Mergeau încet. Unde oare? În jur nu se distingeau nici o casă și nici un adăpost pentru animale. Numai o pășune înconjurată de un gard de sârmă și, mai în spate, câțiva pomi singuratici.

Se întoarse iar spre șofer. Trecură câteva secunde fără să se întâmple nimic. Ce avea de gând? Se hotărî să mai aștepte o jumătate de minut. Apoi avea să coboare și să îl scoată din vehicul. Chiar dacă era în Franța.

Dacă circulația avea să i-o permită.

Dar pe această șosea nu era nici un fel de circulație. În fața ei se afla numai Sharan-ul. Se uită în oglinda retrovizoare și tresări. În spatele, la câțiva metri, staționa o mașină roșie, cu farurile stinse. Cu patru cercuri pe

radiator. Un Audi. Dură numai un moment până își dădu seama de ce această mașină era goală. Apăsă pe accelerație și Mégane-ul sări peste o movilă de pământ nu foarte înaltă. Auzi geamul din spate al mașinii spărgându-se. Capul îi căzu într-o parte. În tâmpla dreaptă simți o durere ascuțită. Se aplecă. Văzu în oglinda laterală focurile de armă. Auzi cum se loveau gloanțele de caroseria mașinii. Atunci se sparse și geamul din partea ei. Părul i se umplu de cioburi.

Aruncă o privire peste volan. În fața ei se afla arătura. Brazdele erau pline cu apă. Mégane-ul înainta încet. Roțile patinau din când în când. Nu auzi decât cum alte gloanțe intrau în caroserie, fără să distingă, însă, și focurile de armă. *Amortizoare*, gândi. *Au amortizoare*.

Asile d'enfants folosea ucigași profesioniști.

De departe auzea strigăte furioase. Surprinsă, își dădu seama că veneau din gâtul și plămânii ei. Închise gura și țișetele încetară. O liniște ciudată puse stăpânire pe mintea ei. Sunetul motorului, loviturile în scutul mașinii și cele în caroserie, toate se estompară. În față îi apăruă fețe cunoscute. Niksch, Taro și Hollerer o priveau. Apoi iarăși Niksch și, la urmă, o față de copil.

Pham.

Se auzi o șuierătură. Speriată, se lăsă în jos. În același moment, un proiectil îi lovi și distruse turometrul. Apăsă pedala de accelerație până la podea.

Pham, 3 ½, Vietnam.

Pham, care abia aștepta să-și vadă noii părinți. Copilul devenit marfă, care costa cinci, zece sau cincisprezece mii de dolari. Pham, care dispăruse fără urmă.

Conduse Mégane-ul, cotind spre dreapta, înapoi pe șosea. Volkswagen-ul era iar în poziția de mers. Pasagerii se întoarseră din întuneric. Doi dintre cei trei bărbați care trăseseră asupra ei fugeau după ea pe arătură. Cel de-al treilea se îndrepta spre Audi.

Alte gloanțe loviră scaunul din stânga ei. Distanța era deja prea mare.

După cincizeci de metri ajunse pe teren mai solid. O pășune. Luă piciorul de pe accelerație și lăsă mașina să ruleze. Fără să își ia privirea de la cei doi, deschise ultima sticlă de Jägermeister și-i turnă conținutul pe o batistă. Apoi o lipi de tâmpla rănită. Durerea deveni mai intensă.

Când se lăsă pe spate, auzi zgomot de sticlă spartă. La tâmplă avea numai o rană superficială de glonț. Trecuse razant. Dureros, dar se putea supraviețui. Mai rău era că mobilul îi fusese distrus de un astfel de glonț.

Privi spre Sharan. Nu-i vedea pe cei trei pasageri. Era aproape sigură că Annette Schelling se afla printre ei. Dar cine erau ceilalți? Și unde duseseră copiii? La gospodăriile despre care vorbise Lederle? Tot atât de multe întrebări și tot atât de puține răspunsuri. Cine era în camionetă? De ce fuseseră uciși sau răpiți oameni, dacă era vorba „numai” de adopții ilegale? Care aduceau un venit anual de maximum două până la trei sute de mii de dolari. Și astea împărțite la toate persoanele implicate, care voiau să profite.

Dar oare chiar era vorba numai despre adopții? Ce fel de părinți primeau copii ca acea fetiță de zece ani din Thailanda – Areewan.

Al treilea bărbat ajunsese la Audi. Mergea pe arătură cu farurile stinse. Ceilalți doi se apropiaseră de ea, cam la o sută de metri. Mergeau mai încet și nu mai trăgeau. Se auzea numai motorul Mégane-ului și respirația ei. În rest era liniște.

Iar îi apăruă în minte Niksch, Taro și figura acelei fetițe asiatice cu păr lung și negru. Și Pham.

Tăcerea devenise tot mai apăsătoare. Era tăcerea prăbușirii ei. A golului în care dispăruseră Taro și Pham. O liniște în care existau numai întrebări, nu și răspunsuri. Privi casetofonul. Îl deschise și schimbă caseta.

Beethoven, „Für Elise”.

Între timp, Audi-ul mai avea o bucată de arătură de parcurs. Dar se apropia încet. Șoferul avea aceleași probleme ca și ea. Ceilalți doi o prindeau ca într-un clește. Unul venea din față, celălalt din spate.

Trecu în viteză întâi și accelerează. Cei doi traseră imediat. Dar numai cel din față era periculos de aproape. Trase și ea. Se sparse și geamul din dreapta. Bărbatul dispăru.

Mégane-ul înainta repede pe terenul uscat. Privi spre dubă. În lumina farurilor, îl văzu pe șoferul acesteia privind-o. Agitația crescuse. Se deschiseră ușile și cei trei urcară.

Aprinseră faza lungă. Șoferul strigă ceva. Se întoarse în spate, apoi privi înainte. Brațul drept i se mișcă și porni Sharan-ul.

O mai despărteau de șosea numai douăzeci de metri. Luă piciorul de pe accelerație, dar nu frână.

Începu tema a doua din „Für Elise”. Se întrebă dacă lui Pham i-ar plăcea muzica asta. Bermann le pusese Mozart copiilor săi încă înainte de a se naște. Ce le puneau părinții asiatici copiilor? Ce muzică îi puneau copilului nenăscut Tommo și Landen? Mozart? Beethoven? Bach? Mai degrabă Bach. Și ea? I-ar pune ea copilului nenăscut când Beethoven, când Barclay James Harvest?

Începu iar prima temă, chiar când ajunse în fața ridicăturii de pământ de la marginea șoselei. Văzu Sharan-ul apropiindu-se. *A făcut un timp bun*, gândi ea.

Bușitura nu fu chiar atât de violentă cum se așteptase. Ușa Volkswagen-ului era neașteptat de stabilă. Îl auzi pe șoferul mașinii strigând. Mai avea o jumătate de metru. Botul Mégane-ului fu zvârlit în sus și îi obtura vederea. Aburii ieșeau ca dintr-o fântână arteziană. Muzica se auzea mai departe.

Își desfăcu centura de siguranță și sări din mașină. Impactul schimbă și direcția Sharan-ului. Avea roțile din față pe pășune și spatele pe șosea. În timp ce fugea spre portbagajul Mégane-ului, își descărca arma înspre arătură. În întuneric, văzu că și de acolo se trăgea.

Din Sharan se auziră țipete. O voce masculină și mai multe de femei. Deschise ușa din spate a dubei și privi fața speriată a unei asiatice. „No! Please! No!” Louise îi văzu abdomenul umflat. Asiatica era gravidă.

— Police, îi spuse ea.

Asiatica amuți.

Alături stătea Annegret Schelling. Se ținea de ceafă și se văita. Părul blond era plin de sânge. Și șoferul scotea sunete ca și când ar fi fost rănit. Se prăbușise peste volan, dar nu părea să sângereze.

Numai femeia de lângă șofer tăcea. Se întoarse spre Louise și o privi cu dispreț. Era o thailandeză subțirică, de cel mult douăzeci de ani. O frumusețe. Cu obraji supli și ochi albaștri ca oceanul. Tânăra era visul oricui pentru o vacanță. Sau pentru o viață. Visul oricărui bărbat.

— Natchaya... murmură Louise.

Thailandeza se întoarse încet, se lăsă pe spate și privi nemișcată drept înainte, în întuneric.

Louise văzu Audi-ul în arătură. Motorul mai mergea, iar ușile de pe partea șoferului erau deschise. O umbră

stătea îngenunchată în locul în care dispăruse din raza ei vizuală cel care fusese în față. Se auzeau voci agitate. Îi trebuia ceva timp să recunoască limba. Nu era nici română, nici bulgară sau poloneză, ci franceză. Fără accent.

Francezi, nu est-europeni...

— La naiba! Trebuie să mă duceți la Steiner!

— Te poți ridica?

— Ah, fii atent!

— Te poți ridica?

— Nu știi! La naiba! Trebuie să mă duceți la Steiner!

Două voci. Unde era al treilea? Fusese ceva mai departe de șosea. Cu siguranță că ajunsese la Audi. Dar nu-l vedea nicăieri.

Se întoarse iar spre Sharan. Abia acum începea să se gândească la ceea ce avea de făcut. Nu putea face arestări. Era pe teritoriul Franței. Și în concediu de boală.

Era singură și nu avea telefon.

Și nu știa unde se afla cel de-al treilea bărbat.

Dar nu putea să fugă, pur și simplu. Avea nevoie de informații. Trebuia să afle unde erau copiii, cum putea să ajungă mai aproape de *Asile d'enfants* și unde se afla Jean Berger. Trânti ușa și fugi de partea cealaltă a Sharan-ului.

Annegret Schelling căzu înspre ea când Louise deschise ușa. O împinse înapoi și o întrebă printre dinți:

— Unde sunt copiii?

Annegret gemu ușor. *Atunci vii cu mine*, se gândi Louise și zise:

— Ieși din mașină!

O trase afară. Dar nu putea nici măcar să stea în picioare, cu atât mai puțin să fugă. Căzu în genunchi, gemând, și vomită.

Louise înjură și deschise ușa șoferului. Natchaya nu se uita la ea. Avea ochii aproape închiși. Murmura o melodie, cu o voce surprinzător de joasă și înceată. Louise avu nevoie de puțin timp s-o recunoască. Era „Für Elise”.

— Vino, spuse ea și o prinse de braț.

Alergară prin pășune, către copacii singuratici. Natchaya fugea înainte iar Louise în spatele ei. Cu toate că părea firavă, Natchaya avea o vigoare deosebită. Nu dădea nici un semn de oboseală, în timp ce Louise începuse deja să respire greu.

Îi făcu semn să se oprească. Femeia se întoarse.

Al treilea bărbat dispăruse, de parcă l-ar fi înghițit pământul. Nu putea fi rănit, pentru că nu trăsesese înspre el. Să nu-l fi observat ea în Audi? Să fi plecat de mult cu ceilalți doi la acel „Steiner”?

Posibil. Dar era posibil și să fie pe urmele ei.

Încercă să-și amintească de câte ori trăsesese. De patru ori? Cinci? Mai avea trei sau patru gloanțe.

Natchaya o privea indiferentă. Nu opunea rezistență. Ce se întâmpla în mintea ei? Aștepta ocazia să fugă? Sau să o înjunghie pe la spate cu cuțitul?

Louise își aminti că n-o controlase dacă avea arme asupra ei. Cu pistolul în mână dreaptă, o percheziționă. Avea corpul cald și moale. Un corp care nu tresărea și nici nu se opunea la atingere. Care se lăsa în voia mâinilor ei, într-un mod inexplicabil.

Privirea ei era fixată pe fața Louisei, care se aplecă și, cu o mișcare rapidă, îi atinse partea interioară a picioarelor, precum și gleznelor. Nu avea arme asupra ei. Se ridică. Din nou li se întâlniră privirile. Era prea întuneric pentru a recunoaște ceva în ochii femeii. Părea total lipsită de voință. Avea nesfârșita răbdare pasivă a unui câine bătrân. Sau a unui câine tânăr umilit.

Nu e o comparație prea fericită, gândi Louise și porni din nou.

Când ajunseră la copaci observă că nu le ofereau nici un fel de protecție. Nu erau destul de deși. Trunchiurile erau subțiri. Trebuia să plece mai departe.

Dar nu mai putea. Gâfâind, se așeză lângă un trunchi, cu pistolul în mână. O trase pe Natchaya lângă ea. Privi timp de câteva secunde în întunericul din care veniseră.

Nici o mișcare, nici un sunet, nici o umbră. Nu se putea distinge ce se întâmpla pe șosea. Pășunea era înclinată spre Rin, iar movila de pământ îi obtura privirea spre șosea.

— Nu ai din întâmplare un telefon la tine? îi șopti ea.

Natchaya ridică din umeri.

— Înțelegi ce spun?

Din nou o ridicare din umeri. Louise se gândi la Harald Mahler. Era soțul ei? Fratele? Tatăl? El fusese șoferul dubei? În orice caz, numele lui suna nemțește. Își tuguie buzele.

— Nu? English? Francais?
Natchaya scutură din cap.
— Ce prostie... spuse Louise.

Mai târziu ajunseră la un curs de apă, de-a lungul căruia șerpuia un drum. Probabil era un canal al Ronului sau al Rinului. În stânga era, probabil, nordul, iar în dreapta sudul. În nord se găsea Ottmarsheim și următoarea trecere de frontieră. Nu putea fi departe. Câțiva kilometri. Arătă spre stânga.

După câteva minute, observă că nu puteau continua să fugă pe acel drum. Pașii li se auzeau prea tare pe pământul nisipos. O împinse pe Natchaya pe fâșia de iarbă dintre canal și drum. Corpul tinerei cedă imediat. O făptură fără voință, fără să se opună în vreun fel... Sau poate că nu vedea în ea un dușman...

După zece minute, Louise era la capătul puterilor. Mormăi *Stop*, se întoarse și căzu în genunchi. Natchaya veni lângă ea. Și respirația ei devenise mai sacadată. Louise privi spre câmpia întunecată. *Nici o mișcare, nici un sunet, nici o umbră...*

Unde era al treilea bărbat? Nu cumva o urmărea?

Își pipăi tâmpla. Rana nu mai sângera. Durerea o lăsase. Voia ceva de mâncare, ceva de băut și un telefon. Justin Muller, Bermann și Lederle. Și o mașină nouă. Richard Landen. Și trebuia să facă pipi.

Trebuie să fugi. Fugi mai departe, își zise ea. Dar rămase pe loc.

Treptat, își dădu seama că ceva se schimbase. Apoi înțelese. Liniștea era mai adâncă decât înainte. Nu se mai auzea nici respirația tinerei. Privi în sus. Natchaya stătea puțin întoarsă și privea în beznă, la vest de drum. Louise se uită și ea într-acolo.

Nimic.

Numai o lumină orbitoare și, în același timp, o durere ascuțită în umărul stâng.

Căzu pe spate, cu privirea ațintită spre cer. O față întunecată, cu ochi mari, care o cercetau indiferenți... Se întâmplase ceva ciudat. Atât fața, cât și ochii dispărură. Clipi, dar asta n-o ajută cu nimic. Pe tâmpilele reci îi curgea un lichid. Simți cum i se luă pistolul, cu o mișcare rapidă.

Apăru o a doua față – a unui bărbat.

— Scroafa mai trăiește, spuse unul dintre ei, în franceză.

Nu erau est-europeni. Îi veni să râdă. Francezi care arătau ca niște est-europeni. Care vorbeau uneori ca niște est-europeni, și uneori ca niște francezi.

— La revedere, spuse unul dintre ei, prietenos. Se auziră mișcări și un clic metalic. Fața cu ochi mari dispăru pentru moment. Apoi apăru iar. Spuse, în franceză:

— Nu, pe-asta o fac eu.

— Cum?

— Dați-mi arma.

Ce faci? gândi Louise.

În partea stângă simți valuri de durere. Acum, durerea era fierbinte și umedă. În sfârșit pricepu ce se întâmplase. Înțelese care era ciudățenia. Pentru prima dată în viață, avea în corp un glonț. Iar îi veni să râdă. Apoi simți că ar fi dorit să plângă.

Încercă să se concentreze. Locul de intrare a glonțului trebuia să fie undeva sub claviculă. Parcă îl simțea. *Bună*, spuse ea în gând, *bine ai venit, micuțule prieten rău...*

Deasupra ei, un pistol automat cu amortizor se mișca dintr-o mână în alta.

Ce faci? gândi Louise.

— Ne ia cineva de aici? întrebă fața cu ochi mari.

— Habar n-am.

— Aveți telefon?

— Sigur.

— Sunați-l pe omul meu.

Fața dispăru. Cu o mișcare rapidă, i se așeză pe gură o mână mică, în timp ce alta ținea țeava amortizorului lipită de fruntea ei. Fața cu ochii aceia mari se apropie de a ei. Îi simți mirosul. Era suav, străin, tineresc. *Ce faci?* gândi ea din nou. Îi șopti în germană:

— Dumneavoastră... puteți... nu... salvați... lumea... Vă salvați...

Țeava îi alunecă pe cap. Cerul făcu de două ori *BANG*, apoi veni noaptea.

Când se trezi, era culcată într-o tufă. Din cauza crengilor nu vedea nimic. Era frig. Undeva, în apropiere, auzea clipocit de apă. Se gândi o clipă unde se afla și ce făcea acolo, dar nu găsi nici un răspuns. Încercă să se

ridice, dar corpul nu o ascultă. Simți o durere ascuțită în picioare. Hotărî să rămână culcată.

Cât de mult putea.

Calambert o trezi. *Nu*, spunea el în mintea ei. *Nu*.

Dincolo de ramuri era lumină. Îi era îngrozitor de frig. Durerea o lăsase, cel puțin atâta timp cât nu se mișca. Nici acum nu știa unde se afla și ce căuta acolo. Se vedea stând în camera de zi a lui Richard Landen. Apoi se ridicară. Pentru că nu voise să meargă în bucătăria lui, la Niksch și la pisica de porțelan, porni cu sentimentul că în ochii lui Landen, ea avea câteva talente deosebite.

Apoi merse la Kanzan-an.

Deodată, îi reveni memoria. Sharan-ul, Natchaya, micul prieten rău din întuneric. Falsul individ est-european și propoziția ciudată a tinerei.

Pham, Areewan și ceilalți copii care erau condamnați să dispară în cea mai mare taină.

Încercă să se ridice, dar partea ei stângă era grea și inertă ca o bucată de metal. Gemând, se lăsă pe spate.

Natchaya și acel bărbat o trăsese în tufe, între pășune și canal. De ce n-o omorâse Natchaya? Nu era atât de lipsită de voință cum păruse. Pentru o clipă, hotărâse să meargă pe un drum propriu. Îl înșelase pe complicele ei și împiedicase o altă crimă asupra unui polițist. Cu toate că polițista văzuse și înțelesese prea multe.

Dar ce însemna asta? Era Natchaya doar puțin mai rea? Cum putea, atunci, să lucreze pentru o organizație care vindea copii? Copii de pe continentul și din țara ei...

Un gând se născu din adâncul conștiinței, dar nu mai avu putere să se concentreze.

Era mai simplu să se gândească iar la Calambert. Niciodată nu fusese mai real ca acum. De când intrase glonțul în ea, se asemănau. Văzuse cerul din aceeași perspectivă din care îl privise și el. Se simțise ca el. Era sub șoc, asemenea lui. Era acum în fiecare celulă a corpului ei. Era parte din ea. Și ea era parte din el.

Îl luă cu ea în leșinul în care se prăbuși.

O găsi un câine.

Când își reveni, stătea pe picioarele ei și dădea din coadă. Voci de fetițe îl strigau. Câinele începu să latre și sări în sus. *Rămâi*, gândi ea. Dar animalul fugi. Puțin mai târziu se întoarse cu fetele. Acestea începură să țipe.

Louise își spuse:
— Scroafa trăiește...

14

Lederle dădea din cap neputincios, Bermann o blestema, Almenbroich o lăuda și o certa în același timp, Barbara Franke spunea într-una *Drace*. Fețele, vocile și florile alternau prin fața ei cu viteză. Numai mirosul de spital rămânea același. Nu simțea nevoia să bea. Dar se bucura la gândul primei înghițituri, ca un copil care se bucură de seara de Crăciun. Îi aștepta pe Hollerer și Richard Landen. Dar nici unul nu veni.

Cineva îi puse pe pat un ziar cu fotografia ei. Parcă trecuseră ani de atunci.

Bermann îi aduse, după trei zile, musafiri din Franța: Justin Muller și Hugo Chervel. Veniseră cu flori și un coș cu fructe, dar fețele lor erau serioase.

— Zece minute, spuse Bermann în germană. Mai mult nu e în stare. Și nici un cuvânt pe care să nu-l înțeleg...

Se așază pe partea dreaptă, iar Justin și Chervel își traseră scaunele în partea stângă.

— Te simți mai bine? întrebă Justin, punând mâna pe brațul ei, dar retrăgând-o, apoi, imediat.

Ea aprobă din cap. Își amintea vag că mai fusese în ultimele zile aici. Nu mai știa dacă vorbiseră ceva.

— Sunt iar cea dinainte, murmură ea în franceză. Bărbații tăcură. Priveliștea nu prea era pe placul lor.

Chervel se aplecă și își sprijini cotul pe genunchi. Fața lui era chiar lângă a ei. Mirosea a țigări și loțiune după ras. Avea ochii roșii, iar pupilele îi erau mici și de un albastru deschis, ca ale câinilor husky. Purta un costum gri și o cămașă albastră, cu gulerul întărit. Părea un lup singuratic, blând, dar veșnic la pândă. Îl plăcea. Asemenea lui Justin Muller, încerca să colaboreze bine cu colegii germani.

— Mașina ta... spuse el în franceză.

Louise își trase pătura până la gât. Nu știa când se spălase ultima dată.

— Am dus-o astăzi în Altkirch, la cumnatul meu. Ține un atelier, știi? Are el grijă de ea.

Louise dădu iar din cap.

— Ai avut nițel noroc... Să lovești radiatorul unui Renault de partea laterală a unui VW... Se putea termina altfel. Zâmbi și îi aruncă o privire scurtă lui Bermann.

— Treci la subiect, Chervel, zise acesta.

— Povestește-ne ce s-a întâmplat, Louise, spuse Chervel.

— Există un raport, murmură ea în franceză. Chervel zâmbi blând și tăcu.

Așadar, mai povesti o dată ce se întâmplase de când pășise pentru a doua oară pragul mănăstirii Kanzan-an. Justin nu spuse nimic. Dar Chervel avea multe întrebări de pus. Voia să știe exact ce se întâmplase cu o săptămână în urmă, cu Taro. De ce îl însoțise o noapte întreagă? De când îi bănuia pe cei de la *Asile d'enfants*? Mai ales de ce? De ce o luase pe Natchaya cu ea? De ce fusese singură?

— Asta nu vă privește, spuse Bermann în germană.

De ce nu informase pe nimeni, înainte de împușcături?

— *Dito*^[18], conchise Bermann, de data asta în latină.

Mai târziu, Chervel îi enumeră ce legi interne și convenții internaționale încălcase. Îi spuse totul cu o voce blândă. Faptul că fusese implicată într-un schimb de focuri cu cetățeni francezi nu putea decât să-i agraveze situația.

Ea își dădu ochii peste cap.

— Ce prostie... spuse Bermann în germană.

— Da, admise Chervel. Cu toate acestea, avem o problemă.

Louise simți cum Bermann se rezemă de partea dreaptă a patului. Greutatea lui o făcea să alunece spre el. Se gândea cum ar fi reacționat dacă fesele ei i-ar fi atins mâinile. Bermann spuse:

— Dacă ne-am fi bazat pe cercetările legii, am fi așteptat răspunsul chiar și în ziua de Crăciun.

— *Am* fi așteptat? *Noi*? spuse Louise. Nici unul dintre cei trei bărbați n-o luă în seamă. Se uită la ceas. Cele zece minute se transformaseră într-o jumătate de oră. Părea că bărbații voiau să-și petreacă ziua în camera

ei. Simți degetele lui Bermann pe undeva pe fundul ei. Brusc, și le retrase și salteaua reveni în poziția normală.

Chervel se rezemă de spătarul scaunului.

— Deci, spuse el, oftând. Să vedem despre ce e vorba. Avem o mănăstire în Franța, în care trăiesc francezi, germani și asiatici. Cu toate astea, mănăstirea ne aparține nouă. Apoi mai avem un VW Sharan cu numere de Köln. Acela, în principiu, vă aparține, cu toate că e tot în Franța. Avem o organizație elvețiană cu sediul în Basel. Ea aparține Elveției.

— Elveția nu e o problemă, spuse Bermann. Dacă ar trebui să mergem în Elveția, ne-am urca în mașină, am suna la echipa de intervenție din Basel, am lua legătura cu un procuror care ne-ar întreba *Sunteți înarmați?*, noi am răspunde *Da*, și apoi procurorul ar spune *Atunci nu vi se poate întâmpla nimic. Succes*. Elveția nu e o problemă. Nici italienii nu ne creează probleme. Nici măcar *rușii* nu sunt o problemă.

Zâmbi mulțumit de cele spuse.

— Franța e o problemă, spuse Chervel și zâmbi și el. Deci ce mai avem? Trei profesioniști francezi. Ei sunt ai noștri, chiar dacă au omorât un polițist german și conduc o mașină germană. Mai avem angajații germani și francezi de la *Asile*. Pe aceștia ni-i împărțim după locul în care se află. Am uitat ceva?

— Copiii, spuse Louise.

— Ah, făcu Chervel.

— Cărați-vă... și găsiți-i!

Puțin mai târziu, un medic primar, gras, veni și îi dădu unele lămuriri medicale. Nu avea oasele vătămate, nici vasele de sânge. Numai mușchii și stratul adipos. În schimb, se instalase o infecție din cauza pătrunderii în răni a murdăriei. Ea îl aprobă, epuizată. Medicul vorbea dialectul din sudul Badenului, încet, dar cu pasiune. Își ținea mâinile în buzunarele halatului. Din când în când, își ridica brațele, atât cât îi permitea haina. Atunci semăna cu un heruvim alb. Louise își aminti că asta era prima ei rană cauzată de o armă de foc. Prima ei întâlnire cu o fărădelege capitală. Prima întâlnire a răului în sine...

— Ați avut noroc, spuse el. La o rănire a arterei subclaviculare, adică a arterei antebrațului, ar fi intervenit, după treizeci până la o sută douăzeci de minute, șocul, deci pierderi mari de sânge, tahicardie – adică bătăi repezi ale inimii – scăderea tensiunii arteriale,

pierderea cunoștinței, asta însemnând că n-am mai fi putut colabora și așa mai departe, și ar fi trebuit să operăm de urgență. Dar n-am fi putut, pentru că erați leșinată.

Zâmbi încurcat.

— Altfel?

— Ce vreți să spuneți?

— Ce altceva ați mai constatat?

— În general?

— Da. Cum e sângele meu?

— E în ordine. Și nu sunteți gravidă, dacă asta vă interesează.

— Asta voiam să știu. Pot păstra glonțul?

— Glonțul? Ah, glonțul... Nu, i l-am dat colegului dumneavoastră de la Criminalistică.

A doua seară reuși să stea în fund. Atunci îl sună pe Anatol. Era în mașină, avea clienți și nu putea vorbi. Deși nu reuși să spună decât *Salut* și *Da* și *Doamne*, simți că era ușurat și bucuros că o auzea.

— Avem ceva de sărbătorit, îi murmură. Vino când vrei, dar adu cu tine o sticlă de șampanie.

— Bine. Diseară la nouă.

Anatol râse cu subînțeleș, ca și când ar fi știut la ce avea să folosească șampania, și se gândise dacă să-i facă sau nu pe plac.

Mai târziu în aceeași zi, apăru lângă patul ei Katrin Rein. Fața de păpușă palidă, mâinile reci și privirea speriată...

— Nu vreți să începeți relatările, sau ce? întrebă Louise.

Katrin Rein scutură din cap.

— V-ați făcut griji?

Psihologa aprobă.

Apoi se așeză pe un scaun lângă pat și goli paharul cu apă al Louisei dintr-o înghițitură.

— Scuzați-mă. Nu prea mă simt în largul meu într-un spital. Vă mai doare?

— Uneori.

— Chiar ați fost împușcată?

Louise aprobă, obosită. Pentru un moment, ce-i drept ridicol, era chiar mândră. Apoi își aminti de ce o cunoscuse pe Katrin Rein și mândria făcu loc resemnării.

Katrin Rein, femeia din prăpastia în care căzuse. Femeia a cărei treabă era să-i scormonească în suflet, pentru a se vindeca mai repede.

— Unde... unde... unde ați...

Ea îi arată tâmpla dreaptă și umărul stâng.

Katrin Rein căscă ochii mari, își mai turnă un pahar de apă și îl goli. Apoi își șterse câțiva stropi din puful blond de deasupra buzei superioare.

— Mi-am dat licența pe tema urmărilor psihice ale rănirii cu o armă de foc, spuse ea.

— Ale cui? Ale victimei sau ale terapeutului?

Katrin Rein o privi un moment, apoi izbucni în râs.

Louise reuși să zâmbească. Terapeuta și pacienta făceau glume. Era oare un semn bun?

La amiază, Lederle o conduse pe un coridor liniștit și gol. O ținea de braț, puțin stânjenit. N-o mai atinsese de când lucraseră împreună, în afară de strângerea obișnuită a mâinii. Era un sentiment plăcut. Sentimentul unui nou început.

Reiner spuse că îl vizitase, cu o zi înainte, pe Hollerer. Se refăcea încet și nu își amintea nimic. Între timp, aflate de moartea lui Niksch. Louise tăcea. Gândul la Hollerer și Niksch distrusese acel nou început. Nu voia să o ia de la capăt. Voia să continue să trăiască laolaltă cu ceea ce se întâmplase. Dacă ar fi luat-o de la capăt, ar fi simțit că îl trădează pe Niksch.

Nici Hollerer nu ar fi luat-o de la capăt.

Își propuse să-l viziteze, imediat ce avea să fie în stare.

— Ce face Antonia?

— Bine. Te salută.

— Ai zis că e ceva ce ar trebui să știu. Ce-ai vrut să spui?

— Nu aici, zise Lederle.

— Dar unde? întrebă Louise.

— După ce toate astea vor fi trecut, mergem împreună să mâncăm undeva, și atunci o să-ți povestesc.

— Vrei să te transferi?

Lederle zâmbi.

— Răbdare, draga mea, răbdare...

Zâmbi și ea, și îi atinse mâna.

Căutările nu dăduseră nici un rezultat, îi spuse Lederle. Jean Berger, Annegret Schelling, Natchaya,

asiatica însărcinată, copiii, toți dispăruseră de pe fața pământului. Găsiseră, în schimb, Sharan-ul. Era cât pe ce să fie aruncat în aer într-o carieră de piatră, la vest de Mülhausen. Acum, criminaliștii francezi încercau să refacă puzzle-ul din piesele culese de echipa germană.

O pistă foarte promițătoare era cea cu numele de Steiner. Probabil că era medic. Îl căutau și francezii și germanii.

— Dacă tu ai dreptate, sigur că au nevoie de un medic.

Ea dădu din cap, fără să spună vreun cuvânt. Vocea lui Lederle i se păru prea rece. Și tot cu același ton, continuă:

— Speram să nu mă întâlnesc cu așa ceva. Am mai avut un caz asemănător în urmă cu ceva vreme. Era vorba despre o fetiță de zece ani, care fusese împrumutată unora dintr-o familie. Eu trebuia să conduc echipa, dar am reușit să scap. N-am vrut să văd nici fotografii, nici înregistrări, înțelegi? Nu-mi plac copiii, dar n-am vrut să văd așa ceva. Nu voiam să cred.

— Și acum?

— Acum? repetă Lederle. Ridică din umeri. Acum nu mai e atât de important ce văd și ce nu.

— Cum așa?

— Cum așa? Lederle își încreți fruntea. Se apropiau de capătul culoarului. În spatele lor se auziră pași. Apoi nu se mai auzi nimic. Pentru moment, mâna lui îi atinse sânul drept. Și-o trase repede înapoi și zise:

— Spune-mi, mi-am cerut deja scuze?

— Nimeni nu și-a cerut scuze.

— Atunci o fac eu acum. Te rog să mă ierți! Ai avut dreptate. Am fost... Nu știu. Cu toți japonezii ăștia... Te gândești la tot felul de lucruri ciudate, la care n-ar trebui. Gândești înainte de a gândi, mai spuse el, râzând.

Louise dădu din cap. Da, avusese dreptate. Dar acționase corect? La această întrebare nu găsi răspuns. Ca întotdeauna, ar fi putut face multe lucruri altfel, sau, mai bine zis, ar fi *trebuit* să le facă altfel. Ar fi trebuit să le gândească mai bine, să le pregătească mai temeinic.

Bermann întrebuse de nenumărate ori în acea zi de ce dracu' nu sunase. De ce dracu' nu fusese atât de vitează încât să vină la el și la Almenbroich să le prezinte teoria ei. La timp. Ea îi replicase că nu avusese nici o teorie, doar un sentiment. *Și de ce dracu n-ai avut*

încredere în sentimentul ăla? spusese Bermann. *Am avut, idiotule, altfel n-aș fi acum aici.*

— Acum mai trebuie doar să-i prindem, spuse Lederle.

— Da.

Se opriă în fața ferestrei, la capătul coridorului.

— Ninge, remarcă Louise.

— Se mai întâmplă, de obicei, iarna...

Apoi se întoarseră pe același drum.

— Ce e cu numele alea? Sunt adevărate?

— Se pare că da, spuse Lederle.

Descoperiseră unele lucruri, pe altele nu. Despre Jean Berger nu știau nimic. Trebuia să le sosească astăzi sau mâine raportul colegilor elvețieni. Harald Mahler, Klaus Fröbick, Annegret Schelling erau persoane fără cazier, care duceau o existență normală. Mahler era agent de asigurări speciale în cazul accidentelor de camion, Fröbick profesor de liceu. Schelling fusese, până în urmă cu două-trei luni, angajata unei bănci, iar de atunci șomeră. Fröbick avea familie, Schelling era divorțată. Toți trei mergeau frecvent, de prin 1990, în Thailanda. Schelling mai vizita și alte țări asiatice. Locuia într-un apartament de o cameră în Freiburg, și era membră a mai multor fan-cluburi asiatice. Fröbick era membru al F.C. Freiburg și mergea, împreună cu fii săi, la toate meciurile de acasă și din deplasare. La școala unde lucra, nu avea nici prieteni, nici dușmani. Preda engleza și germana și participa de acasă, prin Internet, la diferite cursuri de perfecționare. În computerul său se găseau, pe lângă exerciții și alte materiale didactice, mai multe sute de filme cu date despre legislația referitoare la pornografia juvenilă, incluzând violurile. La Schelling și Mahler nu găsiseră nici un fel de materiale pornografice legate de copii.

În urmă cu câteva zile, Lederle stătuse, alături de Anne Wallmer, pe o canapea înflorată, într-o casă din Villingen-Schwenningen, bând cafea cu lapte condensat și punându-i întrebări unei doamne bănuitoare – Margaret Schelling – despre fiica ei. Pe pervazul ferestrei erau poze cu Annegret mică. Annegret la balet. La echitație. De mână cu tatăl ei. Cu mama la mormântul tatălui. *Nu știi ce vrei de la noi,* spusese mama ei. *Ce a făcut Annegret?*

Cercetaseră, în repetate rânduri, familiile. De multe ori, cei care abuzau de copii fuseseră abuzați și ei. Dar,

după toate anchetele, nu găsiseră nimic. Nici un fel de reclamații, nici un fel de zvonuri, nici vizite la doctor, care ar fi putut da de bănuț, nici un fel de întâmplări. Cel puțin în ceea ce-i privea pe părinții Schelling, totul părea a fi în ordine. Lederle șovăi, apoi spuse:

— Dar acum nu mai poți exclude nimic.

Ajunseră în fața camerei ei și se opriră.

— Când așteptam astăzi la semafor, spuse el, am văzut o familie traversând. Erau tatăl, mama și fiica lor de zece-unsprezece ani. M-am întrebat automat dacă... Nu mai termină fraza și scutură din cap.

— Am înțeles, spuse Louise.

— Nu. De fapt, eu nu mă întreb niciodată dacă bărbatul de acolo e un spărgător sau femeia de dincolo o criminală.

— Cifrele la crime și spargerii de bănci nu sunt atât de mari ca la abuzuri asupra copiilor.

— Ai dreptate. Apropo, bărbatul care tocmai se apropie de noi e tatăl tău.

Bărbatul stătea la măsuta din camera ei, uitându-se când la plasturele de pe tâmplă, când la bandajul de la umăr. Nu-l mai văzuse atât de distrus. Era ca un cocon mic, zbârcit, cenușiu și gol, care stătea să cadă la cea mai ușoară atingere.

— Papa... spuse ea. Dar aproape că nu s-a întâmplat nimic.

Tatăl ei părea că n-o aude. Se tot uita la tâmplă și umărul ei. Părea că nu înțelege de ce avea plasturele și pansamentul. Ce însemnau ele? Că mai trăia? Că nu își pierduse și al doilea copil...

Louise oftă. Și acum? Despre ce putea să-i vorbească pentru a nu primejdui coconul. Nu despre ceea ce se întâmplase în Franța. Și nu despre Germain sau mama ei. Să-i povestească despre Anatol? Despre sentimentele ei față de Richard Landen, a cărui soție aștepta un copil? Despre Enni, care găsise în intestinele ei centrul Universului?

Să-i povestească ce nerăbdătoare era în așteptarea șampaniei pe care avea să o aducă Anatol?

Mormăi ceva, epuizată.

— Mă culc puțin, papa.

Tatăl ei se ridică și o prinse de mână. O conduse la pat. După ce se întinse, o acoperi. Apoi se așeză lângă ea

și îi prinse palma cu ambele mâini. Louise îi privi pielea cenușie de pe ele și izbucni în plâns.

Când încetă, observă că deja se întunecase. Fulgii se loveau fără zgomot de sticla ferestrei. Tatăl ei o ținea la fel de strâns. Odată, când urma să aibă mai mult timp, avea să îi povestească despre Anatol și Richard Landen, despre Enni și Roshi. Chiar dacă avea să strâmbe din nas, avea să îl ia în viața ei. Să îl lase să se confrunte cu prietenii ei din sticlă, cu problemele ei de serviciu, ca să știe și el cine era, de fapt, fiica lui. Să fii în viață înseamnă mai mult decât să ridici receptorul când te sună cineva.

Și odată, când urma să aibă timp suficient, avea să îl ajute să își amintească ce se întâmplase cu adevărat în anii șaptezeci în familia lor. Ce făcuse el la o demonstrație studențească.

Dar nu acum. Acum voia să doarmă.

— Du-te acasă, papa, mormăi ea.

Mai simți doar salteaua mișcându-se și adormi.

Pe la opt și jumătate sună telefonul. Pe jumătate adormită, ridică receptorul. Atunci văzu biletul de pe noptieră, cu următorul text: *Draga mea, vin și mâine, înainte de masă. Sper că nu te superi că stau în locuința ta zilele astea, cât ești în spital. Tata.*

În locuința ei...

Căzu înapoi pe spate. Dar când îi dăduse cheia de la locuința ei? Nu mai ținea minte. O cuprinse panica. Își aminti de dulapul de sub chiuveta din bucătărie. Apoi de dulăpiorul din spatele oglinzii, în baie. Peste tot era împrăștiată lenjerie. În CD player era un CD cu muzica lui Barclay James Harvest. Se părea că își luase tatăl în viața ei mai repede decât intenționase.

Ținea receptorul la ureche, gemând.

— Da?

— Ce faceți? spuse Barbara Franke.

— Mai bine.

— Bun. Vin mâine să vă văd. Tema este: *Ați avut dreptate.*

— În legătură cu ce?

— Cu Areewan. Mama ei a dat-o spre adopție în 2000. Imediat după aceea, a fost adoptată. De către aceeași pereche care o înfiase și mai înainte.

— Aveți și un nume?

— Două. Îi cunoașteți: Harald și Natchaya Mahler.

Louise nu era câtuși de puțin surprinsă. Apoi se gândi că, asemenea lui Lederle, nu mai excludea nimic. Prin urmare, nimic nu o mai mira.

Natchaya și Areewan. Și din nou se mai legau două fire, libere până atunci.

— Sunt surori, spuse Barbara Franke. Familie numeroasă. Natchaya e cea mai mare, Areewan cea mai mică. Natchaya și încă două surori au dispărut cu ani în urmă, după ce le-a murit tatăl. Au plecat la lucru. Așa a declarat mama când s-au făcut cercetări în legătură cu Areewan. Vă puteți imagina ce înseamnă asta, nu?

— Prostituație, spuse Louise.

— Nu, zise Barbara Franke. Nu se numește așa. Se numește „abuz sexual asupra unui minor”.

Imediat după ce lăsa receptorul veni Anatol.

— Bună, spuse el.

— Bună.

— Faci figuri, nu?

Se sărutară la repezeală, ca doi care se cunoșteau de mult. Anatol puse sticla de șampanie pe noptieră. Apoi se priviră în tăcere. Părea mai tânăr decât și-l amintea. Îi adăugase, în memorie, câteva riduri în expresie, câteva suvițe cărunte și două-trei kilograme în plus. Poate că acum nu mai era atât de relaxat ca data trecută și, de aceea, i se păru mai tânăr.

Se bucură sincer să o vadă, și păru chiar ușurat că scăpase numai cu atât. Părea speriat și împăcat totodată. Doar în privirea lui observă un fel de epuizare.

— Incredibil, spuse el.

Ea își trecu mâna prin părul lui buclat.

— Ce anume?

— Nu știu. E pur și simplu incredibil.

Râseră amândoi, puțin jenați.

Când îi văzu bandajul de la claviculă, zise:

— Dumnezeu, nu se poate așa ceva...

— Lasă, hai să bem ceva.

În acea noapte avu coșmar după coșmar. În cele mai multe apărură Anatol și Enni. Erau goi și de cel mult zece ani. Stăteau culcați pe canapele, pe paturi, pe dușumele, și nu opuneau rezistență la nimic din ceea ce le făcea. La un

moment dat, Richard Landen veni și îi spuse: *N-ar trebui să faci asta.* Ea îi răspunse: *Se simt bine. Și ei vor... Crede-mă. La mine sunt în siguranță. Nu mai trebuie să trăiască pe stradă. Au mâncare suficientă. Sunt iubiți. Nu vrei și tu? Nu,* spuse Landen și plecă.

15

Lederle o trezi de dimineață. Își pusese mâna pe umărul ei sănătos. Se părea că îi plăcea să o atingă.

— Îmbracă-te, îi spuse.

Îl găsiseră pe Steiner. Trăia într-o vale a Vosgilor, departe de lume, la sud-vest de Strasbourg. Cu el erau soția și cel puțin încă un bărbat. Era vorba despre un ins care conducea un Audi roșu, care, după spusele unor martori, sosise cu câteva zile în urmă.

Acțiunea fusese programată pentru ora opt. Autorităților germane nu le era permis decât să privească. Nici nu aveau voie să-și ia cu ei armele peste graniță. Nu aveau voie să interogheze pe nimeni. Nu aveau voie să facă nimic. La fel ca întotdeauna. Lederle ridică din umeri.

Chervel, Justin și Bermann se aflau, de ieri seară, undeva într-o localitate din apropierea văii. Însemna că Lederle știa de ieri, de când fusese aici. Louise se abținu de la orice comentariu. Avusese, totuși, grijă să participe și ea.

Stătea la fereastră, cât timp ea se îmbrăca. Afară era încă întuneric. Avea capul înconjurat de fulgi de zăpadă.

— Și copiii? întrebă Louise, în timp ce îmbrăca puloverul lui Anatol.

Reiner ridică din umeri.

— Francezii știu că vin și eu?

— Da.

— Cum stăm cu problema diplomatică?

Lederle chicoti.

— Rău. Almenbroich va trebui să se târască până la Paris ca să împiedice arestarea ta la Bastilia.

Îl rugă să-i încheie blugii.

— Mă ajută să mă încalț?

Lederle se ținu de masă în timp ce îngenunche. Mâinile îi erau reci și tremurau. Cu grijă, o încălță cu

pantofii de iarnă. Apoi îi spuse:

— Tu poți să mă ajuți să mă ridic?

Ea își petrecu brațul pe sub al lui și îl ajută să se ridice. Pe vremuri, era mai sprinten dimineața. Îl luă de mână. Pe coridor îl întrebă:

— Ce fel de medic e acest Steiner?

— Oftalmolog, spuse Lederle.

Afară, zăpada era înghețată. Februarie începuse cu un ger siberian. De o săptămână, temperaturile nu urcaseră mai sus de minus cinci grade. Deja îi era dor de patul de spital. De Anatol. De Provence.

Și de Richard Landen. A mia oară se întrebă de ce n-o căutase. Avea să îl sune în decursul zilei și să-l întrebe. Avea să îi explice de ce nu rămăsese la masă. Pe când treceau pe Alea Matsuyama, se gândi la Enni. La centrul Universului, la Roshî. Imediat ce urma să fie posibil, avea să meargă la Kanzan-an și să-l întrebe pe Roshî ce însemna *own-nature*. Poate că avea să-i folosească în căderea ei.

Mai târziu, vorbiră despre Taro. Nici Lederle nu avea prea mare speranță. Cei trei francezi nu se dăduseră înapoi de la a omorî ofițeri de poliție. De ce să-l fi iertat pe Taro? El auzise, văzuse ori știuse ceva care putea fi periculos pentru *Asile d'enfants*. Trebuia redus la tăcere.

— Nu mai trăiește, spuse Lederle cu aceeași voce rece.

Ea îl aprobă în gând. Niksch și Taro. Doi oameni pe care nu-i cunoscuse pentru mai mult de treizeci și șase de ore. Cu toate astea, îi lăsaseră urme adânci în viață. Lumea era altfel fără ei. Își propuse să facă totul pentru ca, în această privință, să nu se schimbe nimic. Într-un fel, întâlnirea cu maestrul o învățase un lucru valoros, și anume că era important să lași urme în viața altuia. Chiar dacă întâlnirea era scurtă.

În Bad Krozingen o luară pe B31. Nu prea era circulație. Cu toate astea, Lederle nu trecea de șaizeci de kilometri pe oră. Louise își aminti de bucuria nebună a lui Niksch, când conducea. Încântarea lui când coada mașinii derapa și el o redresa.

Fusese înmormântat în timp ce ea era în spital. Almenbroich și Bermann fuseseră prezenți. Lederle nu. În

situația lui, nimeni nu-i cerea să meargă la înmormântări. Pe de altă parte, numai pe el l-ar fi putut ruga să-i povestească despre acest ultim drum al lui Niksch. Trecură granița la Breisach, intrară pe autostradă între Colmar și Strasbourg, și o părăsiră la Sélestat. Brusc, apărură munții. La St. Dié cotiră spre nord. În stânga era întuneric beznă. În dreapta începea să se lumineze.

Familia tatălui ei era din Vosgi. Strămoșii ei fuseseră învățători, oameni blânzi, preoți, negustori de mărunțișuri din Gerardmer, catolici plini de smerenie, care trăiseră în mediul lor îngust. Pentru prima dată, încercă să-și imagineze ce cutremur provocase tatăl ei când o condusesse pe mama ei, o germană protestantă, prin ușa joasă a casei părintești. Oare știuse ce făcea? Se căsătorise în afara tradițiilor numai pentru a se îndepărta de ele pe cale pașnică, dar definitivă?

În orice caz, nu reușise decât pe jumătate. Catolicii pioși din Gerardmer își deschiseseră brațele și o acceptaseră în mijlocul lor pe sărmana fată, de două ori bătută de soartă.

Puțin după asta, îl auzi pe Lederle inspirând adânc și spunând:

— Din 1997 au fost cincizeci și opt de copii. Unde sunt, Louise? Ce s-a întâmplat cu ei? Trăiesc pe aici, undeva în apropiere? Pentru câți dintre ei devenise viața un chin? Câți dintre ei au fost vânduți unor părinți care nu voiau copii, ci doar un obiect sexual. Iar cei care sunt mai mari? Douăzeci și unu sunt mai mari. Au peste șase ani. Oare acești douăzeci și unu de copii au devenit victimele unor agresiuni sexuale, Louise? Au fost vânduți? Sau sunt închiriați pe perioade delimitate de timp unor producători de pornografii sau unor pedofili? De câteva zile îmi pun aceste întrebări. Dar știi de ce nu mai pot să dorm?

Ea tăcu.

— Nu pot dormi pentru că nu pot răspunde la întrebarea dacă ar trebui condamnat cineva care obține un copil pe cale ilegală, cu bani, deoarece pe cale legală nu a reușit. Asta e întrebarea mea, Louise. Îi putem condamna pe acești oameni, din punct de vedere moral? Da, știu. În felul ăsta, copiii sunt coborâți la nivel de marfă și nu binele copilului primează, ci al părinților adoptivi. Prețul îl dă oferta. Totul e adevărat. Dar mă întreb de unde să luăm noi, oamenii, maturitatea și înțelepciunea de a ne

stăpâni dorul de copii, chiar dacă, din punct de vedere financiar, ne permitem cumpărarea lor? De ce ne gândim că-i vom oferi unui copil orfan din Asia, Europa de Est sau America de Sud o viață mai bună decât într-un orfelinat? Cumpărăm totul, Louise, cumpărăm animale, sănătate, pământ, timp liber, frumusețe, dragoste. Cum să înțelegem, pentru numele Domnului, că există chiar și pentru noi, oamenii de afaceri, o limită pe care nu trebuie să o depășim? De unde să luăm puterea interioară de a pune valorile abstracte mai presus de ceea ce numim cea mai mare dorință a noastră?

Lederle se opri, epuizat. Avea respirația sacadată. Louise nu știa dacă aștepta un răspuns. Nu știa nici ce să răspundă. Îi veniră în minte numai doi oameni care i-ar fi răspuns la aceste întrebări: Barbara Franke și maestrul. Barbara Franke i-ar fi spus că atât cumpărarea unui copil orfan, cât și abuzul asupra copiilor sunt numai cele două fețe ale aceleiași medalii. Statutul copilului e identic: o marfă. Maestrul ar fi spus că ar trebui să te lupți cu tine însuși pentru a găsi acea forță interioară despre care vorbise Lederle. În ultima parte a drumului, se gândi cum să găsească răspunsurile la astfel de întrebări, în condițiile în care ea avea nevoie de alcool pentru a putea suporta viața. Și mai mult decât atât... Necesitatea de a bea și dorul fatal – în cazul de față – de a avea un copil adoptiv, se trăgeau din aceeași cauză: dorința de a simți aproape un suflet – *Richard Landen* – ca urmare a tuturor suferințelor.

Într-un sat mic, încă scăldat în beznă, se întâlneau cu o coloană de mașini a francezilor. Chervel, Justin și Bermann erau printre ei. Bermann zâmbi surprins când o văzu. Ceilalți doi îi întinseră mâna.

Se urcă alături de Lederle într-un Citroën. În față stăteau doi ofițeri mulatri, îmbrăcați în uniforme.

— Nu i-ai spus?

— Nu trebuie să știe chiar tot...

Se uită la el. Lederle se schimbase în ultimele săptămâni. Era mai încăpățânat și mai fatalist. Se întreba cum se desfășurase până acum chimioterapia Antoniei. Dar nu îndrăzni să și rostească întrebarea. Dacă ochii pe jumătate închiși și întreaga expresie a feței – cu colțurile buzelor căzute – constituiau deja un răspuns, atunci nu trebuia să-l mai întrebe nimic.

Coloana se puse în mișcare. Unul dintre polițiștii francezi le oferi câte o țigară. Refuzară. El își aprinse una și crăpă geamul din partea sa. Printre stâncile golașe apărură și soarele. Louise se rezemă, orbită. O durea umărul, fumul îi irita gâtul, și în partea dreaptă a capului simțea aerul rece de afară. Închise ochii, dar îi deschise imediat. Deodată, o cuprinse emoția. Îl încolțiseră pe Steiner! Era prima urmă concretă care ducea la *Asile d'enfants*. La Natchaya și Pham. Poate că mai exista o speranță...

Dar emoția pieri tot atât de repede precum venise. Pentru Niksch – și, probabil, și pentru Taro – era oricum prea târziu.

Cei doi polițiști francezi îi duseră pe un deal mic, pe partea stângă a văii. Acolo așteptau Chervel și Bermann, într-un Peugeot fără numere de înmatriculare. Îi priviră, iar Chervel le făcu semn cu mâna.

Se urcară în Peugeot. Citroën-ul se întoarse și dispăru. Primele raze ale soarelui scăldară valea. Stăteau puțin mai departe de creasta dealului și nu puteau vedea, de acolo, casa din vale.

— Cincisprezece minute, spuse Chervel.

Prin stațiile de emisie-recepție aflară care sunt pozițiile polițiștilor francezi. Bermann nu înțelegea totul. Louise traducea fiecare amănunt. Lederle tăcea. Simțea că Bermann era în altă parte, cu gândurile lui. Avea dreptate: trebuiau să vorbească, atunci când totul avea să se termine. Dar se temea de ceea ce avea să-i spună.

La ora opt fix veni ordinul de atac. Porniră spre creasta dealului, în grup. Era foarte rece. Dar măcar nu bătea vântul. Chervel ridică binoclul.

Valea înzăpezită se întindea sub ei, la cincizeci de metri. Locuința familiei Steiner se afla la o distanță dublă. Era o casă fără fațadă, simplă, gri, nu prea mare, cu un acoperiș ascuțit. Jaluzelele de la ferestre erau lăsate. Lipiți de pereții exteriori, ca niște uriașe insecte negre, stăteau polițiștii francezi, în civil. La jumătatea dealului, în zăpadă, la umbra stâncilor, se aflau doi sau trei lunetiști. La douăzeci de metri de casă mai era o clădire, ceva mai mare, probabil un grajd sau un șopron.

Mașinile poliției se opriră în fața casei. Polițiștii în uniforme coborâră iute și se ascunseră după ele. Justin

Muller stătea în genunchi în spatele primei mașini. Celor din casă li se cerea, prin portavoce, să se predea. Nu se întâmplă nimic.

Chervel lăsă jos binoclul și își aprinse o țigară.

— Puteai aduce niște scaune, Chervel, spuse Bermann în germană.

Deodată, văzură ceva mișcându-se în zona grajdului. Doi polițiști aduseră afară o fetiță și fugiră cu ea la prima mașină. Privirea Louisei rămase ațintită pe ea. Purta un sort și era mică și slabă. Avea părul negru și tenul închis. O asiatică? De la această distanță nu i se putea ghici vârsta. Nu mai era copil, dar nici adultă.

— Teresa, fata în casă, spuse Chervel. O filipineză. Catolică, douăzeci de ani... Lucrează de trei ani în casa Steiner. Două avorturi. Acum e sterilizată. E mai practic, nu?

Teresa, gândi Louise. Niksch și Theres. Theres și Niksch.

— Sunteți bine informați, spuse ea în final și ceru binoclul. Îl duse la ochi cu mâna dreaptă.

— Credeam că voi, polițiștii francezi, aveți mai puține informații ca noi, spuse Bermann. Noi nu știm cine e sterilizat sau câte avorturi a făcut.

Chervel nu spuse nimic. Pe când Louise își potrivise binoclul, fata ajunsese deja la mașină. Își ținea palmele în fața ochilor. Capul îi era aplecat înainte. Mașina porni. Atunci, Louise îi dădu binoclul înapoi lui Chervel. În dreptul casei nu era nici o mișcare. În portavoce se auzi, pentru a doua oară, aceeași somație.

Nimic.

— Căcat, mormăi Chervel. Ridică aparatul de emisie-recepție. Intrați?

— *Da*, răspunse o voce bărbătească.

Louise îi privi pe polițiștii francezi. Nici unul nu ținea stația la ureche. Trecură secunde fără să se întâmple nimic. Totul era nemișcat în acea vale. Atunci, unul dintre polițiștii-insectă lipiți de peretele casei se desprinsese și trase în broasca de la ușă. Ceilalți polițiști-insectă intrară în casă. Se auziră țipete de femeie.

Alte focuri.

— *Totul e sub control*, spuse vocea masculină de mai înainte.

Chervel aruncă mukul de țigară și privi spre Bermann.

— Aici sunt locurile în picioare, spuse el.

Câteva minute mai târziu îi văzură pe polițiștii francezi scoțând din casă o femeie și doi bărbați. Femeia și unul dintre bărbați aveau paltoane. Celălalt purta numai blugi și pulover. Femeia plângea tare și părea a fi sub șoc. Doi polițiști o susțineau.

Louise îi luă lui Chervel binoclul din mână și îl îndreptă spre bărbatul în blugi. Chiar dacă nu-l văzuse pe șoferul celui Audi roșu, era sigură că el era.

— Și rănitul?

— Încă nu știm, răspunse vocea polițistului necunoscut.

Cei trei arestați fură duși fiecare în altă mașină. Alți polițiști intrară în casă. Soarele reuși să inunde o parte din vale. Un versant al dealului era luminat. Acolo se aflau lunetiștii.

— Putem vorbi puțin cu Steiner? întrebă Bermann.

— Nu fără mandat special, răspunse Chervel.

— Hai, lasă-mă cu astea! Dacă tot suntem aici...

— *Nu* sunteți aici, Bermann! Trebuie să se termine odată cu excepțiile și favorurile.

Louise îi întinse lui Chervel binoclul. Acesta îl luă.

— Și copiii, Hugo? întrebă ea. Dacă nu vom afla în cel mai scurt timp unde sunt oamenii de la *Asile*, nu-i vom mai găsi niciodată.

Chervel o privi. Ochii lui de husky nu se mișcă. Știa la ce se gândește. La faptul că oamenii de la *Asile* dispăruseră cu o săptămână în urmă. Că orfanii nu mai erau cu ei. Dar spuse:

— Veți primi copii ale tuturor protocoalelor.

— *Hugo*? spuse vocea masculină din aparat.

— Da, cum e cu cel rănit?

— *Steiner spune că e mort...*

— Rahat, murmură Chervel.

Lederle, care stătuse fără să se miște până acum, îi cuprinse brațul cu mâna. Pentru moment, nu știa dacă voia s-o consoleze sau s-o țină să nu fugă.

— Bine... bine... spuse ea.

Era al doilea om care își pierduse viața din cauza ei. Dar era o diferență. O diferență importantă.

Se întoarseră la mașină. Bermann se așeză pe locul de lângă șofer. Lederle și Louise se urcară în spate.

Chervel introduse cheia în contact, dar nu porni motorul. Se întoarse spre ea și-i zise:

— Trebuie să te iau cu mine la birou.

Înainte de a putea spune ceva, interveni Bermann:

— Pe cine trebuie să iei cu tine la birou? Aici nu e nimeni în afară de tine...

Chervel pufni și porni motorul.

— Nici o problemă, spuse Louise.

Chervel ridică din umeri.

Când ajunseră la șoseaua care ducea la casa Steiner, îi aștepta deja Citroën-ul. Chervel coborî și el. Se apropie de Louise și o întrebă:

— Ai un avocat?

— Da.

— Se pricepe la așa ceva?

— Se pricepe la divorțuri.

Chervel zâmbi și o sărută pe ambii obraji.

— Cunosc eu pe cineva. Îi spun să te sune.

Era o zi în care toți se ocupau de ea.

— Mulțumesc.

Urcară în mașină. Bermann deschise geamul de pe partea sa.

— A fost grozav să nu fim prezenți aici.

Chervel își desfăcu brațele.

— Ce hazlii sunteți voi, germanii! Dimineața devreme sunteți chiar suportabili.

În drum spre Freiburg o cuprinse din nou emoția de mai înainte. Îi prinseseră pe Steiner, pe soția lui și pe șoferul Audi-ului. O prinseseră și pe fata filipineză. Unul dintre ei avea să le spună unde erau Annegret Schelling, Natchaya și copiii. Unde era Pham.

Deodată, își dădu seama că pentru ea conta un singur lucru: să-l mai vadă o dată pe Pham și să știe că e în mâini bune. Pentru că îl cunoștea numai pe el, le dăduse tuturor copiilor de la *Asile* chipul lui.

Dar simțea că asta nu era tot. Mai era important dintr-un motiv. Un motiv legat de familie, de casă și grădină. De Richard Landen.

— Nu-ți face probleme, spuse Lederle.

— Nu-mi fac, răspunse ea, privind în Soare. O durea umărul, era obosită, voia să bea ceva și se temea pentru Pham. Alte griji nu avea. În afară de faptul că se gândea

la o familie și la o casă cu grădină. La o carieră de șaptezeci de ani, pentru care era prea bătrână.

— Tipii ăștia l-au împușcat pe Niksch și Chervel știe asta, zise Lederle.

Ajunseră în câmpia Rinului. Soarele dispăruse după nori de iarnă. Acum reapăru. Familie, casă și grădină. Vise de adolescență, în timp ce părinții ei țipau unul la altul. Vise de culoare roz. Mai rău... vise cu Mick. Nu trecea o săptămână fără ca el să nu-i ceară să se lase de meseria de polițist.

— În afară de asta, a fost autoapărare.

— Da, e în ordine, Reiner. Îl bătu pe Lederle liniștitor pe genunchi. Se gândi cum de fusese în stare să comunice cu el fără să-l atingă.

— Voi dormi puțin.

— Ai dureri?

— Nu, sunt doar obosită.

Închise ochii și se gândi la cel mort. Îl văzu alergând spre Mégane, apoi geamul de lângă șofer se sparse și dispăru. Nu își mai aminti vocea lui. Își aminti numai ceea ce spusese. Își aminti durerea și panica din cuvintele lui. *Rahat! Trebuie să mă duceți la Steiner! Rahat!* Nu-i dorise moartea, dar nu simți nici milă, nici regret.

Apoi mortul era într-o grădină și arăta precum Richard Landen. Lângă el stătea Pham. Se țineau de mână și o priveau. Păreau că o așteaptă.

16

La spital o aștepta tatăl ei. Stătea pe același scaun și purta același costum ca în ziua precedentă. Observă imediat că dormise puțin. Ameți la gândul că se culcase în așternuturile în care stătuse și Anatol.

— Papa, trebuie să vorbim, spuse ea așezându-se pe pat, cu un ton mai iritat decât ar fi dorit. Aș vrea să mergi la un hotel.

— La hotel? Surpriza fusese atât de mare încât pronunțase *otel*.

Louise se lăsă pe spate. Umărul încă o mai durea. Abia acum observă cât era de epuizată. Cât era de lipsită de putere și curaj. Din momentul în care pătrunsese în ea micul prieten rău, simțise că își pierduse voința de a lupta

împotriva mersului lucrurilor. Săpase în interiorul ei o breșă în care creșteau și se dezvoltau apatia și lașitatea. Era un fel de leșin al conștiinței cum nu mai cunoscuse până atunci.

Îl auzi pe tatăl ei ridicându-se. Apoi îi simți mâinile la picioare. El îi desfăcu șireturile și o descălță.

Îl privi.

— Mulțumesc. Încercă să observe, din mimica lui, dacă sesizase prezența lui Anatol în apartament. Dacă îi adunase lenjeria, dacă îi descoperise rezervele de alcool și dacă își dăduse seama de prăbușirea ei.

— Pot să te întreb ceva, Louise?

— Dacă trebuie...

— Unde ai fost?

Se gândi dacă să-i povestească despre Vosgi. Despre faptul că pe drum se gândise la familia ei și la Gerardmer. Dar era prea obosită și spuse numai atât:

— În interes de serviciu.

Se așeză lângă ea. Îi privi umărul stâng, care era atât de gros din cauza pansamentelor, încât semăna cu al unui jucător de rugby.

— Nu vreau să te forțez, Louise, dar ce vrea să însemne *în interes de serviciu*? N-am idee cu ce te ocupi. Știu că lucrezi la Criminalistică. Îți cunosc gradul și pe colegul tău, domnul Lederle. Dar cum arată biroul tău, ce cazuri ai de rezolvat, care sunt îndatoririle tale? Nu știi nimic din toate astea...

— Până acum n-am avut impresia că te-ar fi interesat, papa...

— Fiindcă nu te-am întrebat niciodată... Știam că ești polițistă și asta îmi ajungea, pentru că eram de părere că știam ce presupune slujba. Mi se părea impresionant și liniștitor. Eram mândru. E o meserie foarte importantă. Mai importantă decât tot ceea ce făcusem eu vreodată. Gândul că tu te opuneai unor răufăcători, că luptai pentru oameni, mă făcea să te admir. Fiica mea, o polițistă...

Zâmbi.

— Când citeam în ziare că poliția din Kehl a rezolvat un caz, mă gândeam: Louise e polițistă în Freiburg. Ea are grijă să fie liniște în Freiburg. Nu m-am gândit niciodată: *poate muri în timpul unei intervenții*.

— Nu mor, papa.

Se dădu jos din pat și merse la fereastră. Afară, totul era alb, dar nu mai ninge. Soarele se reflecta pe

acoperișurile pline de zăpadă și pe gazonul înghețat. Fără nici o legătură, se întrebă dacă Chervel și Justin îi interogau deja pe cei arestați. Dacă Steiner vorbise. Dacă poliția din Liebau găsisese și alte urme.

— N-aș vrea să mă mut la un hotel, spuse tatăl ei. Aș vrea să rămân în locuința ta. Îmi dă senzația că te pot cunoaște mai bine. Că avem o relație mai apropiată.

— Papa...

— Te rog, dă-mi voie să stau în locuința ta, Louise. Vocea lui părea sărbătorească.

Se întoarse spre el. Nu avea chef să se gândească la aceste lucruri. Acum, importanți erau numai Pham și ceilalți copii. Poate și Richard Landen. Îi lipsea puterea pentru mai mult de atât.

Dădu din cap că e de acord să rămână la ea în apartament.

După ce plecă tatăl ei, adormi. Cu masa de prânz veni un medic pe care nu-l mai văzuse și care-i spuse:

— După-amiază ne uităm la rană. Dacă totul e în ordine, mâine puteți pleca acasă. Poftă bună.

— Încă nu vreau acasă, spuse ea, așezându-se și luând cuțitul și furculița.

El râse.

— Chiar atât de bună e mâncarea noastră? Nu prea cred.

Ieși, făcând un semn de salut cu mâna.

După-masă veni medicul acela gras, împreună cu un rezident și o soră, și îi desfăcură, entuziasmați, pansamentele. Seara veni medicul de la prânz, și îi spuse că infecția fusese oprită, că rana se vindeca frumos, că ar trebui să se menajeze, să stea două săptămâni acasă, să facă gimnastică medicală și să se odihnească. Spera să nu se mai vadă, îi spuse el râzând. Îi dori toate cele bune, îi strânse palma în mâinile lui cu unghii îngrijite, și o trimise înapoi, în ninsoare.

A doua zi dimineață, la ora nouă, Lederle veni și o duse acasă. Când îl văzu pe tatăl ei așteptând-o pe trotuar, îi scăzu entuziasmul. Mai înainte, în liftul spitalului, ar fi vrut să-l întrebe dacă își amintea de Filbinger.

În locuința ei se schimbaseră ceva. Plantele erau parcă mai verzi, mai luminoase, cărțile toate înșirate pe raft, la locul lor, mobilele așezate în colțurile potrivite sau lipite

de perete. Pe pardoseală nu era nici lenjerie folosită, nici fire de păr. Era locuința unui om îngrijit, liniștit, care își controla viața. Tatăl ei spuse:

— Bine ai venit, fata mea!

Ea își țuguie buzele.

Mai întâi se uită în dormitor. Patul avea lenjerie curată. În fața ferestrei deschise era un stativ plin de rufe albe, puse la uscat. Un cearșaf și lenjerie de corp. Lenjerie ei.

Și baia era curățată. Nu mai erau prosoape murdare pe marginea căzii, nici păr în perie sau în chiuvetă. Niciampoane de rezervă pe marginea chiuvetei.

Se întoarse în camera de zi.

Tatăl ei stătea pe canapea. Avea o strălucire ciudată în ochi. Își amintea vag de acea strălucire. Așa arăta când se bucura de ceva.

— Ia loc, îi spuse el. Louise trase draperiile și se așeză. Oare îi descoperise rezerva de băutură? Avea să încerce s-o împiedice să mai consume? Trebuia acum să bea pe ascuns, în propria locuință?

— Vrei o cafea? Am cumpărat lapte.

Ea îi făcu semn că da.

Tatăl ei merse în bucătărie și umplu cu apă mașina de cafea. În loc să deschidă dulapul de pe perete, deschise frigiderul. Într-adevăr, cafeaua era în frigider. Și aceasta era o problemă mult discutată din anii șaptezeci, alături de cea a lui Filbinger.

— Am fost nu de mult la Günterstal.

— În interes de serviciu?

Ea zâmbi.

— Așa s-ar zice...

— Nu prea îmi vine să cred că în Günterstal au loc infracțiuni. Tatăl ei turnă lapte în cratiță și o puse pe plită. Părea foarte obișnuit cu toate treburile din casa ei. Asta o speria. Bucătăria ei devenise bucătăria *lui* și locuința ei devenise locuința *lui*.

— Filbinger locuiește în Günterstal, îi spuse ea.

— Filbinger?

— Hans Filbinger.

El clătină din cap, de parcă n-ar fi priceput. Nu își mai amintea sau nu voia să își amintească? Nu voia ca *ea* să-i amintească?

Pe masa din camera de zi era cartea lui Mankell – *A cincea soție*. La mijloc se afla o bucățică de ziar. Semnul

ei de carte... La început era un bilețel – probabil semnul de carte al tatălui ei. Inspiră și expiră adânc. Voia să bea ceva.

În dulapul de sub chiuvetă așteptau votca, țuica și coniacul. În cămara minusculă era vin roșu. În dulăpiorul din baie – o sticlă de Jägermeister. Dar în fața tatălui ei? Nu putea. Încă nu.

Observă robotul telefonului. Cinci apeluri. Cinci mesaje într-o săptămână. Mai multe decât altădată într-o lună. Se trase mai spre dreapta, reduce volumul și apăsă tasta de redare.

O dată Anatol, o dată Enni și de trei ori Richard Landen. Trei oameni pe care nu-i cunoștea în urmă cu o săptămână. Anatol o întreba unde era. Enni voia să știe dacă respira corect. Richard Landen îi spunea că plecase atât de brusc... Apelul lui era din ziua precedentă. O întreba de Taro și dacă mai era în concediu. Voia să-și ia rămas bun pentru că vineri plecau în Japonia.

Vineri era a doua zi.

Șterse mesajele. La casa Tommo/Landen nu răspunse nimeni. După al șaselea apel porni robotul. Atunci închise telefonul și se întoarse spre tatăl ei.

— Hans Filbinger, papa. Din cauza lui ați urlat unul la altul. Tu și mama.

— Nu. Nu îți amintești bine. N-am urlat unul la altul.

— Cum?

— Se poate spune că am avut păreri diferite. Încă de pe atunci nu se mai putea vorbi cu mama ta. Poate de aceea...

Louise se ridică brusc. Tatăl ei împietri.

— Trebuie să merg la toaletă, îi spuse ea.

Acolo era sticla de Jägermeister.

Pentru siguranță, se spală și pe dinți. Apoi se întoarse în sufragerie și zise:

— Ce vrei să spui cu asta? Că nu se mai putea vorbi normal cu ea...

— Era...

Tatăl ei se opri. Parcă își căuta cuvintele potrivite.

— Ce era, papa?

— Așteaptă. Aduc cafeaua. Tatăl ei umplu două căni. Se uită în cratița cu lapte. Îl turnă în căni și veni pe canapea. Nici el nu se recăsătorise, cum nu o făcuse nici mama ei. Nu-i cunoscuse nici o posibilă prietenă. Nu

fusesse rostit nici un nume. Niciodată. Părea că cei doi se distruseseră unul pe celălalt, cu timpul.

Când se așeză lângă ea, Louise se ridică. El îi întinse o cană.

— Era bolnavă, Louise. Bolnavă sufletește.

— Prostii.

— Foarte, foarte bolnavă.

— Ce *prostie*, papa!

Tatăl ei dădu din cap compătimitor și nu mai spuse nimic. Ea se gândi la mama ei. La puterea care-i zăcea în interior, chiar și după atâtea lovituri ale sortii. De ce pierduse totuși, cu toată puterea din ea? Nu ajuta cu nimic să uiți trecutul? Trebuia să îl schimbi, cum făcea tatăl ei? Îl privi mai atentă. Părea liniștit și stăpân pe el. Nimeni nu putea să-l mai amenințe cu ceva. Nu mai existau îndoieli. Abia acum înțelese că mama ei pierduse din cauza îndoielilor. Învinge numai cel ce refuză realitatea.

Luă cu ambele mâini cana și se întoarse spre fereastră.

— Hai să clarificăm ceva, papa. Zici că vrei să mă cunoști mai bine. În regulă, din partea mea... Dar îți garantez că n-o să-ți placă.

— Nu vorbi așa, Louise. Sunt convins că putem discuta orice, indiferent cât de dificil ar fi subiectul.

Deodată, sună telefonul. Ea nu se mișcă din loc.

— Nu e vorba de asta. Eu nu fac decât să pun întrebări, papa.

— Ce vrei să spui, *ma chère*?

Ma chère? Se întoarse spre el. Nu îi mai spusese așa de la sfârșitul anilor șaiszeci.

— Dacă vrei să faci parte din viața mea, va trebui să-mi răspunzi la întrebări. Înțelegi, papa? *Eu pun întrebări*. Așa sunt eu. Nu mă mulțumesc să nu știu sau să nu înțeleg ceva. Pun întrebări, bine? Cu siguranță că îmi vor veni în minte cel puțin o duzină pe care nu cred că ai vrea să le auzi. Să fiu mai clară?

Tatăl ei nu o privea.

— Cred că ar fi mai bine să răspunzi la telefon.

— Și apoi? Începem cu întrebările?

— Te rog, *chérie*, telefonul... Sunetul lui mă neliniștește.

Louise răspunse. Era Bermann.

— Am găsit ceva, zise el. Și vreau să vii cu noi.

Tatăl ei nu spusese nimic când își luă rămas bun de la el. Stătea lângă canapea, cu o mână pe spătarul ei și cealaltă strânsă în pumn. Îl sărută pe ambii obraji și plecă. Se gândi că nu avea să mai fie acolo la întoarcerea ei.

Odată, când urma să aibă timp, avea să meargă la el, în Kehl, și să încerce să-i explice că trecutul începe întotdeauna în prezent.

Că trecutul *e* prezent.

17

Bermann o aștepta cu motorul pornit.

— Ești trează? o întrebă în timp ce urca în mașină. Louise zâmbi. *Minunat*, gândi ea, *din nou același Bermann*. Nu cel care voia să-i vorbească, să-i țină teorii. Celălalt, cel simplu și inofensiv. Bermann-Yin și Bermann-Yang. Fără să-și miște brațul stâng, își prinse centura de siguranță.

— Unde e Reiner?

— La sediu.

— De ce nu vine și el?

Bermann ridică mecanic din umeri. Simțea că exista un motiv și că Bermann îl cunoștea. Lederle era cel care prelucra datele și, de aceea, nu prea era trimis pe teren. Dar lui Lederle îi plăcea la nebunie să meargă pe teren.

— Deci, spuse ea, încotro?

Bermann nu răspunse imediat. Abia când cotiră spre Günterstal îi povesti totul.

Steiner începuse să vorbească în după-amiaza aceea, în prezența avocatului său. Chervel îl sunase pe Bermann și-l informase asupra celui mai important lucru: *Asile d'enfants* deținea o fostă gospodărie țărănească la sud de Freiburg, la câțiva kilometri de Horben. Steiner nu știa cine se afla acolo acum. Pe șosea, ajunseră în spatele unui convoi de douăsprezece mașini civile, pe care Bermann le depăși, postându-se, apoi, în fruntea lor. Louise văzu Günterstal, care era tot mai aproape. Se gândi la Mahler, la Annegret Schelling, Fröbick, Lebonne și Berger. Erau cinci. Poate că mai erau și câțiva angajați. Probabil că și francezul se afla tot acolo. Cel care trăsese asupra ei și-i dăruise acel prieten mic și rău.

— Vreau o armă, Rolf.

— Clar... spuse Bermann.

O privi dintr-o parte.

— Și așa nu pleci nicăieri. Nu faci nimic, ai înțeles? Doar te uiți dacă recunoști pe careva. Pe fata din Thailanda, pe francezul ăla sau pe altcineva. Numai tu i-ai văzut. După ce totul are să se termine, vei fi dusă acasă și ne vom revedea când te vei însănătoși.

— Pupă-mă undeva, Rolf...

— Poate într-o altă viață!

Ea zâmbi. Ce bine că existau oameni ca Bermann. Fără ei, nici n-ar fi observat ce valoare aveau alții, ca Roshi sau Barbara Franke.

Trecură de poarta de intrare în Günterstal. Înainte și după poartă staționau tramvaie, oprite de polițiști. Din spatele geamurilor priveau afară fețe nebronzate și palide, victime ale unei ierni lungi. În fața bisericii Liebfrauen se adunaseră câțiva turiști asiatici, cărora ghidul le explica ceva sub o umbrelă. Nu se uitau spre mașinile poliției. Cu o săptămână și jumătate în urmă, trecuse pe aceeași stradă, cu Niksch, și se gândise la Filbinger și la faptul că tânărului coleg îi plăcea să i se spună *Nikki*. Acum Filbinger nu mai era important, iar Niksch era mort.

Puțin după aceea o auzi în stație pe Anne Wallmer. Probabil că Bermann îi trimisese pe alții înainte. Spunea, cu voce înceată, că stau pe un drum forestier, îngust, la o sută de metri de acea gospodărie. Descrie poziția casei și drumul pe care veniseră. Spunea că de o parte și de alta a drumului se înălțau dealuri. Că erau trei clădiri, una lângă alta. De afară se vedea ușa de la intrarea celei de-a patra. Două case păreau locuite. Aveau perdelele trase și chiar un geam deschis. Nu se vedeau animale, nici măcar câini. Nici o mașină. Pe drumul forestier nu era nici o urmă de automobil. Dar asta nu însemna nimic. În ultimele zile ninsese mult.

Bermann luă aparatul și zise:

— În zece minute suntem la voi.

— Să ne uităm în jur?

— Nu, Anne. Rămâneți, vă rog, unde sunteți.

— Am putea să...

— *Nu, Anne. Rămâneți, vă rog, unde sunteți...*

— Cine e proprietarul? întrebă Louise.

— Hans-Joachim Gronen.

— Cine-i ăsta?

— Nu știm încă. Cineva care nu trăiește în Germania.

— Steiner a fost vreodată acolo?

Bermann ridică din umeri.

Ea se întoarce și se uită pe fereastra mașinii. Cine era Hans-Joachim Gronen? Un alt fan al Asiei?

Pe trotuar mergea un bărbat mic și gras. Ea și-l închipui înalt și suplu. Și-l închipui pe bărbatul care tocmai se hotărâse să plece a doua zi în Japonia.

Apoi trecură de clădirile Kyburg, la ieșirea din localitate. Ca întotdeauna de câte ori era aici, se gândi că, timp de cinci ani, purtase numele *von Kyburg*, și că, până la urmă, se obișnuise cu el. Când se cunoscuseră, Mick îi spusese că are un nume ridicol. Când divorțaseră, ea replicase că se simțea norocoasă să scape de acel nume caraghios.

Pe de altă parte, Michael von Kyburg – strămoși elvețieni, conți cu descendență din Casa de Habsburg – era ceva care cu siguranță impresiona secretarele, casierele, femeile de serviciu, vânzătoarele și chelnerițele. Poate că și pe scriitoare. Înainte de toate, însă, îl impresionase pe tatăl ei.

La jumătatea drumului spre Mützenried cotiră spre stânga. Bermann luă din nou aparatul de emisie-recepție.

— Ajungem imediat. Se întâmplă ceva?

— Nimic. Dacă mă întrebi pe mine, e ca și când ne-ar aștepta.

— Prostii, spuse Louise.

Anne Wallmer nu păru să fi auzit. Bermann n-o băgă în seamă. Cu toate astea, se simțea bine acolo, alături de el. Însemna că inițiativa nu mai era a celorlalți, ci a lor. Că lucrurile intrau în normal. Că avea, poate, o șansă de a-i găsi pe Pham și pe ceilalți copii.

Ajunseră repede în spatele mașinii lui Anne Wallmer și Schneider. Casa nu se vedea de la depărtare, din cauza unui deal.

Coborâră. Anne și Schneider o priviră pe Louise, surprinși. Anne reuși să zâmbească. Schneider zise numai:

— Bună, Louise.

La cei patruzeci de ani ai săi, era cel mai frumos dintre polițiștii de la Biroul de Criminalistică din Freiburg. Se părea că obediința nu avea nici o legătură cu frumusețea.

— Deci? întrebă Bermann.

— Nimic, răspunse Anne Wallmer. Pun pariu că s-au baricadat și ne așteaptă.

— Prostii, spuse Louise din nou.

Anne o privi surprinsă. Fruntea de roman a lui Schneider se încreți, iar Bermann se întoarse cu spatele. Celelalte mașini se opriră. Colegii coborâră. Unii o salutară, alții n-o băgară în seamă. Nimeni nu spunea nimic, dar se simțea încordarea tuturor. Polițiștii de intervenție care se aflau în fața unei astfel de acțiuni erau un amestec de adrenalină, oboseală, hotărâre și nervozitate. Se adunaseră în jurul lui Bermann, care-i instruia cu voce joasă. Reluă cele spuse de Anne Wallmer. Louise își repetă comentariul. Cineva chicoti cu poftă. Apoi trupa se împrăstie fără un sunet. Bermann o reținu pe Louise și-i spuse să rămână în spatele colegilor.

— Îți folosești numai ochii, nimic altceva, ai înțeles?
Ea aprobă, dând din cap.

După zece minute, membrii echipei și ceilalți polițiști se împrăștiară pe terenul alb, de nea. Așteptau singuri sau în grupuri de câte doi, după copaci, după ridicături de pământ sau după tufe. După o vreme, nimeni nu se mai strădui să nu facă zgomot. Louise îi auzea uneori vorbind, tușind sau înjurând. Clădirile erau înconjurate. Nimeni nu putea scăpa. De ce să stea, atunci, nemișcați în zăpadă?

Ea se afla pe marginea drumului care ducea spre casă și tremura de frig. Dar și frigul avea un avantaj: n-o mai durea umărul.

În timp ce privea la cele două clădiri, se gândea că poate Anne Wallmer avea dreptate. Dacă cei de la *Asile* erau aici, părea că-i așteptau. Dar *erau*, oare, aici? Nu se vedea nici o mașină. Din coșuri nu ieșea fum. Nu mirosea a lemn ars. Perdelele de la ferestre nu se mișcau. Nu era nici un semn de viață. Cu toate astea, Louise avea senzația că în case erau oameni.

Vocea lui Bermann la portavoce sparse liniștea. Ca și de dimineață, în Vosgi, nu se întâmplă nimic. Trecură numai câteva secunde și se auzi iar vocea lui Bermann.

Stătea cam la douăzeci de metri în stânga ei. Anne Wallmer era cu el. Bermann înjură. Louise știa că avea să mai aștepte trei minute și apoi să dea ordinul de atac.

Se uită iar spre case. Cine era înăuntru? Sau erau goale? Atunci unde se aflau cei de la *Asile*? Le ajunsese o săptămână să dispară?

Nu se putea. Numele lor erau pe listele cu cei căutați, încă din a doua zi după „accidentul” din apropiere de Mülhausen. Șansa de a pleca de pe un aeroport al Uniunii Europene era minimă.

Oare cum reacționase Mahler când văzuse organizația prăbușindu-se? Dacă era aici de o săptămână, așteptase până astăzi? Posibil. Dar mai era posibil ca Steiner să-l fi avertizat de dimineață, telefonându-i.

Își vârî mâna în buzunarul hanoracului și bău cu capul tras între umeri. Umpluse sticla în fața tatălui ei. El nu spusese nimic. Nici ea.

O închise și o vârî adânc în zăpadă. Cu degetul arătător o împinse cât putu, să nu se mai vadă. O acoperi și bătători locul.

Atât despre Mahler. Dar ce era cu ceilalți?

Annegret Schelling fusese rănită în timpul „accidentului”. La fel și șoferul Volkswagen-ului. Apoi se retrăseseră aici. Însă înainte îl mai vizitaseră pe Steiner, împreună cu asiatica însărcinată. El le îngrijise rănilor. Pe Schelling și pe șofer îi aduseseră aici, sau poate că îi duseseră altundeva.

Și unde era Fröbick? Lebonne? Femeia gravidă? Pham? Ceilalți copii? Oare câți copii mai rămăseseră? Miercurea trecută, Annegret Schelling îi spusese că Pham mai trebuia să doarmă de opt ori până să meargă la părinții lui adoptivi. Nu știa câți copii mai fuseseră, la vremea aceea, acolo. Cu două zile înainte, Justin Muller nu putuse vorbi cu Schelling pentru că era plecată cu copiii la o crescătorie de ponei.

De joi seara, totul se schimbase. Devenise periculos să călătorești cu copii asiatici prin sud-vestul Germaniei, Alsacia sau prin Vosgi.

Dar presupunând că joi seara nu fuseseră livrați toți copiii... Ce făcuseră cu ei Mahler și oamenii săi după ce văzuseră că au fost descoperiți? Ce făcuseră cu ei când își dăduseră seama că micuții nu le vor aduce bani, ci ani de închisoare? Pentru că, dacă Steiner nu știa nimic concret, dacă Jean Berger nu fusese prins și nu era nici un act care

să confirme intermedierea de adopții, avea să fie dificil să demonstreze că Mahler, Natchaya, Schelling și ceilalți vânduseră copii asiatici în mod ilegal unor părinți europeni sau unor pedofili și pederasți. Dacă mai erau copii acolo, ar fi fost mult mai ușor.

Louise se ridică cu greu. Pentru moment, simți o ușoară amețală. Apoi porni prin zăpadă, spre imobil.

— Hei, strigă Bermann. Rămâi unde ești!

Casa era cam la treizeci de metri în fața ei. Ar fi fost o nimica toată pentru Bermann sau oricare altul s-o oprească. Dar n-o făcură.

— Drace, Luis! înjură Bermann. Suna a resemnare. Simțea privirile colegilor. Ar fi vrut ca Lederle să fi fost acolo. El le-ar fi explicat lui Bermann și celorlalți ce făcea acum și că trebuiau să aibă încredere în ea. Pe de altă parte, nu avea nici o importanță. De fapt, ea își luase două concedii de boală... Urma să treacă multă vreme până să se însănătoșească și să revină la lucru.

Dar asta nu valora nimic acum. Numai copiii contau. Pham, Areewan... Și Natchaya, care era, probabil, puțin supărată.

Se întrebă cum ar suporta, dacă în una dintre case ar găsi copii morți? Cum ar fi putut împiedica așa ceva? Când o luaseră razna lucrurile? Era normal să creadă că avea să salveze lumea, dacă nu se putea salva nici pe ea însăși?

Treizeci-treizeci și cinci de metri. Totuși, avea impresia că distanța era nesfârșită. Mergea printr-un vid, printr-o încăpere rece și albă, în care nu exista noțiunea timpului. Calambert, Taro, Richard Landen, maestrul, Natchaya. Cu toții se aflau în această încăpere.

Numai Pham lipsea. Apoi apăru și Bermann. Se întoarse.

— Sunt aici, Luis, spuse el. Mergea la doi metri distanță de ea, cu arma în mână.

Privi iar înainte. În casă nu se întâmpla nimic. Din dreapta și din stânga se apropiau pete negre. Se auziră voci șoptite. Spuneau: *sunt morți*. Cum ar fi putut împiedica totul? Ce greșală făcuse? Într-un moment ca acesta, lista greșelilor era foarte lungă. Începea demult, în ziua când, în apropiere de Munzingen, mersese în direcția greșită.

Păcatul lui Calambert fusese că lipise acel slogan – *It's a man's world* – de luneta mașinii în care murise Annetta. Dacă nu ar fi fost sloganul, n-ar fi încasat-o. Atât de simplu era totul.

Asta fusese greșeala lui. Toate celelalte fuseseră ale ei. Fiecare sticlă de alcool băută. Și fiecare sticlă de alcool pe care n-o băuse.

În sfârșit, ajunse la capătul încăperii albe.

Ușa de la intrare nu era închisă. O împinse și intră într-un hol întunecos, pătrat. Bermann apărură, deodată, în fața ei. Apoi, pe lângă ea se înghesuie Anne Wallmer, Schneider și alții. Se aprinse lumina în hol. Se deschisă uși. Veniră alți colegi. Unii intrară în camere, alții alergară pe scări, sus. Se distingeau voci care rosteau ordine sau avertismente. Nu se auziră nici țipete, nici focuri de armă. Ea rămase în mijlocul celui pătrat. Deasupra ei răsunară pași repezi. Deodată, se gândi la grădina în care o așteptaseră Pham și Richard Landen. Se întrebă în care viață ar fi putut forma o familie. Ei doi și ea...

Parterul era sub control. Urmărea etajul și, în final, pivnița. Nimic. Casa era goală. Se întoarse și ieși.

Când ajunse aproape de cea de-a doua clădire, îi veni în întâmpinare un șef de poliție. Șovăi un moment, apoi se opri. Trecu pe lângă el, mai departe, fără un cuvânt. În spate auzi pași în zăpadă. Cineva venea în fugă, dinspre casa cea mare. Atunci îl auzi pe Bermann:

— Unde?

— În dreapta, sus, spuse șeful.

— E fata din Thailanda, îi zise Bermann Louisei. Din aparatul lui se auzi o voce. Louise nu înțelese nimic. Bermann răspunse:

— Rămâneți acolo. Sunt pe drum.

Fugi mai departe și ea îl urmă. Șeful îi ajunse și îi depăși. Intrară într-un alt hol, tot pătrat, dar mai mic. Scara era în partea dreaptă. Șeful și Bermann erau deja la etaj, înaintea ei. Bermann o opri.

— În regulă, spuse el. E aici, înăuntru, cu sora ei, cu un mort și cu un pistol în mână. O prinse mai strâns.

— Cine e mortul?

— N-am habar. Un bărbat.

— Intru.

Bermann o strânse mai tare de braț.

— *Nu* intri. Vorbește cu ea, dar stai afară.

— Bine. Se întoarse. Bermann îi dădu drumul și ea trecu pe lângă el. După mimica lui, își dădu seama de un lucru: știa că avea să facă ceea ce credea ea de cuviință. Poate că nici nu era împotriva. Poate se gândea că aveau să se lămurească niște probleme încălcite.

În apropierea camerei în care erau Natchaya, Areewan și mortul nu se afla nimeni. Ușa era pe jumătate deschisă. Peretele era din lemn. Colegii stăteau pregătiți, alături, în baie și în camera de vizavi.

Louise se opri la doi metri de ușă și zise:

— Natchaya...

Neprimind vreun răspuns, făcu un pas înainte. Văzu un picior mic, îmbrăcat în blugi albaștri. Se legăna ușor. Natchaya era rezemată de peretele celălalt, pe podea.

— Intru, spuse Louise.

— Bine, îi răspunse femeia.

O mișcare o făcu să se oprească. Anne Wallmer se afla în pragul ușii de la baie.

— *Nu!* o rugă, în șoaptă, pe Louise.

Ea își țuguie buzele. Nu înțelegea ce voia să spună cu asta. Mai făcu un pas și deschise ușa de tot.

Natchaya și Areewan stăteau una lângă alta sub fereastră. Femeia ținea într-o mână pistolul Louisei, iar cealaltă era pe piciorul fetei.

Louise trase ușa după ea, dar o lăsă întredeschisă. Își aruncă ochii prin încăpere. Draperia roșie era pe jumătate trasă. În stânga se afla un dulap, iar în dreapta un pat. În rest, camera era goală. În afară de bărbatul culcat pe jos, aproape de peretele exterior, nu mai era nimeni. Glonțul îi străpunsese ochiul stâng. Era unul din pistolul ei, Walther P-5. Lângă figura lui se formase un mic pârau de sânge, care cursese până în mijlocul camerei. Acolo se strânsese într-o băltoacă mică, încă proaspătă.

Bărbatul purta blugi, pulover, pantofi și palton. Atât partea de jos a pantalonilor, cât și tălpile pantofilor, erau uscate. Avusese de gând să plece undeva. Atunci fusese împușcat, fie de Natchaya, fie de Areewan.

— Rămâneți la ușă, spuse femeia.

Louise o ascultă. Când se rezemă, auzi ușa închizându-se. Le privi tăcută pe cele două surori. Semănau de parcă ar fi fost gemene. Și Areewan, cu toate că era numai un copil, era frumoasă. Diferența de șapte-opt ani nici nu se sesiza. Doar mimica le era diferită.

Natchaya era liniștită. Areewan lăsa impresia că avea să-și piardă cumpătul. Tremura și scotea sunete ascuțite, abia perceptibile. Louise se gândi la câini. Un cățeluș părăsit de mama sa, bătut de mâini străine. Se întrebă de ce comparația cu animalele făcea suferințele oamenilor mai zguduitoare. Atunci îi spuse lui Areewan:

— Bună, sunt Louise.

Fetița își coborî privirea. Natchaya îi spuse că sora ei nu vorbea decât thailandeza. Louise tăcu. Frumusețea celor două fete o impresiona. Simți dorința să le atingă fețele, corpurile. Să devină și ea parte din frumusețea lor. Pentru o clipă, fusese convinsă că în acest fel avea să își învingă propria singurătate.

— Mi-ai salvat viața, spuse, în sfârșit. De ce?

Natchaya ridică din umeri.

— Să omori... nu... bine.

— Dar pe el l-ai omorât.

Louise arătă spre bărbatul care zăcea acolo. Privirea femeii rămase impasibilă.

— El... vrea... He wanted to leave.^[19]

— The country?^[20]

— The country. Me, Areewan...^[21]

Louise dădu din cap. Așadar mortul era Harald Mahler.

Piciorul drept al femeii se opri din mișcat.

— He said: *Go home. Go to your family. Things have changed now.* I said: *You are our family. It is too late for things to change.* He said: *Goodbye, my love.*^[22]

— Și atunci ai tras.

— When it is too late, things can not change anymore.^[23]

— Dar e ăsta un motiv să-ți omori soțul?

— He took us into his world. We can not live in his world. We can not live in his world without him. Without him we can not stay, we can not leave.^[24]

Natchaya vorbea cu multă răbdare. Era ca o profesoară care le explica elevilor ei lucruri simple. Precum cele legate de cursul vieții. De soartă. Explica de ce trebuia să se termine viața într-un loc ca acesta.

Louise tăcu. Femeia știa ce le aștepta. Ea avea să ajungă la închisoare și să fie despărțită de copilă. Pe Areewan urmau să o ducă într-un cămin, la părinți adoptivi, sau poate la rude, în Tailanda, până când aveau

să se reîntâlnească. Și chiar și atunci, alții aveau să le hotărască soarta. Cei care voiau să ajute, cei care profitaseră de ele. Urmau să fie niște femei vii, care deja muriseră.

Things can not change anymore. Într-un fel, avea dreptate. În altul, nu.

— Numai ceea ce s-a întâmplat deja nu se mai poate schimba. Toate celelalte se pot, dacă vrei...

Natchaya zâmbi și tăcu.

Louise se ridică în picioare. Deodată, simți că o cuprinde un val de furie. Era mânioasă pe ea însăși pentru neputința ei, și pe Natchaya, care părea atât de hotărâtă și dădea impresia că știe lucruri capitale despre viață mai bine decât ea. Cel puțin despre o parte a vieții...

Întrebă dacă poate să dea la o parte perdeaua și să deschidă geamul. Femeia îi făcu semn că era de acord. În timp ce mergea spre fereastră, înțelese că între ea, Natchaya și Areewan se petrecea ceva, dar nu știa ce anume.

Trase într-o parte perdeaua și deschise fereastra. Lumina albă și rece o orbi. Dar frigul îi făcea bine. Afară, îl zări numai pe Schneider. Stătea între cele două clădiri. Privea spre pădure. Dar acolo totul era liniștit. Părea puțin pierdut. Ca și când ar fi fost părăsit de Bermann, în zăpadă. Privindu-l pe Schneider, își aminti de ce era aici. Dar ceva o reținu să întrebe de Taro, Pham și Annegret Schelling. Simțea că acum trebuia să se ocupe de ele două. Se gândea că toți ceilalți înțeleseseră ce se petrecea aici, între ele. Numai ea nu. Pentru ea, urma să fie din ce în ce mai greu să înțeleagă ceva, indiferent ce. Se înșela tot mai des. Fusese convinsă că avea să găsească, în una dintre case, copii morți. În schimb, le găsiseră pe cele două fete și pe Mahler, care era mort.

Ce se întâmplă în această cameră?

Deodată, îi veni în minte ultima propoziție a femeii. *We can not stay, we can not leave.* Unde mergem când nu putem rămâne, dar nici nu putem pleca? Ce facem atunci?

Subit, știu.

Se întoarse. O văzu pe Natchaya cu pistolul în mână, apoi pe Areewan.

— Și sora ta, Natchaya? Ea nu are dreptul să hotărască singură ce vrea? Hotărăști tu pentru ea? Asemenea soțului tău și a tuturor celorlalți bărbați? Hotărăști tu dacă...

Natchaya o întrerupse liniștită.

— There were no men. I took Areewan from Thailand to protect her. Now I can not protect her anymore. Now the men will come.^[25]

Învățătoarea și eleva. Totul era atât de simplu. Atât de logic. Se întrebă dacă acest fel de logică făcea parte din religia ei. Dar ce religie avea? Era Thailanda o țară budistă? Musulmană, ca Pakistanul? Erau hinduși, șiiti sau creștini în Thailanda? Era normal, acolo, să omori oameni dacă nu puteai rămâne și nu puteai pleca? Se credea, oare, că în anumite situații e prea târziu să îți continui viața? Asta să fi fost Karma? În cazul în care Natchaya credea în Karma. Sau poate că totul i se părea simplu, când, în realitate, era extrem de complicat. Natchaya se întoarse și-i murmură ceva surorii sale, în thailandeză. Vocea ei era liniștitoare. Areewan dădu din cap și încercă să zâmbească.

— Îi e frică, Natchaya. Nu vrea să moară.

Femeia o privi din nou.

— Can you protect her?^[26]

— Voi avea grijă să ajungă într-o familie bună.

Natchaya stăruie:

— But can you protect her?^[27]

Louise negă.

— Nu, bineînțeles că nu. Simți iar acea furie. Închise geamul. Schneider, care se afla tot în acel loc, între case, privi în sus la ea.

— Then the men will come. In this life me and Areewan belong to the men. Maybe in the next life we belong to ourselves.^[28]

Louise se întoarse.

— Atunci explică-mi ceva: de ce te-ai măritat cu un om de nimic precum acest Mahler? De ce l-ai ajutat?

Natchaya șovăie. În sfârșit, zise:

— Because I am part of the men.^[29]

— Ce dracu' vrea să însemne asta?

— I can not explain. Maybe you can?^[30]

Louise încercă să rămână liniștită.

— Pentru că nu te-ai opus?

— I don't understand.^[31]

— Pentru că nu te-ai luptat?

— Yes, maybe.^[32]

Și de ce? gândi Louise. De ce nu te-ai luptat?

Se desprinsese de la fereastră, dar nu se întoarse pe locul ei de lângă ușă, ci se așeză pe jos, în fața celor patru piciorușe. Areewan amuți. Natchaya își închise ochii pe jumătate. Louise zise:

— Nu înțeleg nimic.

Ar fi dorit să nu fi purtat această discuție. De ce făcuse Natchaya ceea ce făcuse avea să se descopere la interogatorii. Atunci urmau să aibă destul timp pentru dezbateri filosofice sau psihologice.

Acum nu era timp. Acum trebuia s-o împiedice pe Natchaya s-o împuște pe Areewan și să se sinucidă. Și să afle repede unde erau Pham și ceilalți oameni de la *Asile*. Dar gândul rămase: *ai fi putut lupta*. Nu trebuia să le faci altor copii ceea ce ți se făcuse ție pe când erai mic.

Își lăsa privirea în jos, spre picioarele femeii. Pe pielea maronie, deasupra șosetelor, erau câteva lăntișoare aurii. Nu luceau și, pe alocuri, se cojeau. Erau lăntișoare de undeva de pe o plajă din Thailanda. Poate că i le dăruise mama ei, sau un băiat. De pe vremea când încă nu era parte a lumii bărbaților. Își puse cu grijă mâinile pe picioarele ei. Se gândi iar la afirmația lui Richard Landen, că e imposibil să înțelegi în totalitate pe altcineva. Dar poate că nici nu era necesar. Poate că era o stare nedureroasă. O stare în care să-l respecti pe cel de lângă tine, ba chiar să-l și iubești, fără să suferi că nu-l poți înțelege.

— You should go now^[33], spuse Natchaya.

Louise privi în sus.

— Nu plec fără pistolul meu.

Natchaya îi întinse arma.

Louise șovăi, dar o luă. Totul părea prea simplu. Pistolul era cald și umed. Îi scoase încărcătorul. Mai erau două gloanțe. Întâmplare sau logica sorții?

Femeia își petrecu brațul pe după umerii lui Areewan. Capul fetei se odihnea pe gâtul ei. În rest, nu părea să se fi schimbat ceva. Nu exista nici un indiciu că, renunțând la pistol, Natchaya ar fi renunțat și la a hotărî soarta ei și a surorii sale.

Ambele fete purtau blugi strâmți. Nu aveau unde să ascundă un alt pistol. Poate era loc numai pentru un cuțitaș. Dar oare avea de gând să folosească un cuțit? Sau poate otravă?

Louise își vârî pistolul în buzunarul stâng al hanoracului. Ce avea de gând Natchaya? Și iar simți cum

o cuprinde furia. Totul era atât de simplu și, cu toate astea, foarte complicat.

Cei de afară, din fața ușii, se agitau. Se distingeau pași. Cineva vorbea cu o voce înceată. Deodată, o auzi pe Anne Wallmer:

— E totul în ordine, Luis?

Ea aprobă scurt. Apoi se întoarse spre femeie.

— Unde sunt oamenii tăi, Natchaya?

Ea îi dădu toate explicațiile, fără să șovăie. Îi povesti în engleză că Paul Lebonne plecase în urmă cu o săptămână, ca și Jean Berger. Și Annegret Schelling dispăruse. Klaus Fröbick fusese acolo și plecase de dimineață, după ce-l sunase Steiner. Soțul ei mai vorbise cu el, ea nu. Fröbick era panicat. Ar fi vrut să le ascundă în altă parte. Dar nu știa unde.

Louise dădu încet din cap. Apoi întreabă de Taro. Natchaya nu-i auzise numele.

— Călugărul, spuse Louise.

Natchaya repetă:

— The monk... Nu știa ce se întâmplase cu el. Cei trei francezi îl luaseră cu ei. He knew.^[34]

— Ce?

— He saw the men with me. He watched what we did.^[35]

Mahler și Lebonne îl surprinseseră și-l bătuseră. Îl crezuseră leșinat. În timp ce se gândeau cum să scape de el, dispăruse. Mahler îi chemase pe francezi. Ei îl urmăriseră pe Taro, dar dăduseră peste Hollerer și Niksch. Îl informaseră pe Mahler, la Kanzan-an, și îl întrebaseră ce să facă. El le spusese: *Avem nevoie de călugăr*. Atunci plecase și el cu Lebonne. Francezii trăsese asupra lui Hollerer și Niksch. Mahler și Lebonne îl găsiseră, în final, pe Taro, și francezii îl luaseră cu ei.

— Să-l omoare?

Natchaya o privi fără să spună nimic. Louise avu impresia că nu voia să răspundă. Pentru moment, lăsă lucrurile cum erau. Avea să audă totul, mai târziu, la sediul poliției. Spuse numai atât:

— În pădure, unde l-au găsit pe Taro, erau urme de copil...

Natchaya negă. Acolo nu fuseseră copii. Louise își tuguie din nou buzele. Cu urmele de anvelope de Sharan avusese dreptate. Cu cele de copil nu.

Își puse iar mâinile pe picioarele femeii.
— Ați dus toți copiii la noile lor familii?
Natchaya negă.
— Unde au rămas?
— There's a barn.^[36]
— A what?^[37]
— *Șo-pron*, spuse Natchaya și ridică mâna.

Șopronul se afla la cincizeci de metri în spatele caselor. Se putea ajunge la el pe o potecă îngustă. Louise alergă înainte. O urma Bermann cu alți polițiști. Și Schneider se afla printre ei. Stratul de zăpadă avea o grosime de douăzeci-treizeci de centimetri. Din loc în loc erau urme peste care ninsese. Pe aici se circulase cu câteva ore înainte. Era pasul unui adult. Nu se vedeau urme de copii.

Louise se opri să-și tragă suflul. Simțea înțepături în plămâni din cauza aerului prea rece. Ameți. Umărul o durea. Știa că nu avea să mai reziste mult timp. Venise vremea să se odihnească. Două luni, trei, cât avea să fie nevoie. Mai trebuia să-l găsească pe Pham, să stea de vorbă cu Katrin Rein, iar apoi urma să vină timpul odihnei. Timpul cugetărilor. Al neliniștilor.

Alergă mai departe. Bermann, Schneider și ceilalți o depășiră. Bermann vorbea la mobil. Îl sună pe Lederle și transmise tuturor prin stație în ce mașină se afla Fröbick, după spusele thailandezei: un BMW alb. Nu știa ce model. Doar că era un combi. Și că Fröbick avea un avans de câteva ore, dar se părea că nici el nu știa încotro avea să se îndrepte. Când Louise ajunsese la șopron, bărbații se împrăștiaseră deja în jurul construcției de lemn. Bermann și Schneider erau în fața unei uși care dădea spre o poartă dublă. Ușa nu era închisă. Bermann strigă:

— Poliția, deschideți!
În același timp o lovi cu piciorul.

Louise rămase la zece metri de construcție. Nu se auzeau nici plânsete, nici țipete. Pham și o fetiță de doi ani din Poipet, Cambodgia, ar fi trebuit să se afle înăuntru.

Bermann ieși din adăpost și alergă spre case. Îl urmă și Schneider. Nici unul nu o privi.

Louise intră în șopron. Din tavanul înalt atârna un bec. Era o singură încăpere. De un perete erau rezemate șase saltele cu plăpumi și pături de lână. Lângă celălalt perete se afla un vraf de haine de copii. Pe pardoseală erau împrăștiate jucării. Mirosea a urină și excremente.

Pham și fetița din Cambodgia nu erau acolo.

Se rezemă de un perete și alunecă până jos. O tânără polițistă îngenunche lângă ea și o întrebă dacă totul era în ordine. Ea dădu din cap. Își rezemă capul de peretele de lemn și încercă să nu își piardă cunoștința. Polițista zise:

— Trebuie să ieșiți la aer.

Trei colegi o ajutară să se ridice.

Afară se simți mai bine. Mai dură o clipă și înțelese două lucruri: că Fröbick luase copiii cu el, și că Bermann fugea spre Natchaya.

Și în casă era o tăcere de moarte. Jumătate dintre polițiștii veniți aici se adunaseră în fața ușii camerei în care se afla Mahler. Nimeni nu spunea nimic. Mirosea a transpirație, haine și nicotină rece.

Își făcu loc, fără vlagă, printre ei.

Natchaya și Areewan stăteau în aceeași poziție, lipite de peretele cu fereastra. Fetița scotea iar acele sunete jalnice. Privirea femeii era impasibilă. Ambele se uitară la Bermann, care stătea în fața lor.

— Așadar... spuse el amenințător.

— Rolf, strigă Louise.

Bermann se întoarse brusc spre ea:

— *Afară!* Nu vreau să stai aici, înăuntru!

— Ele nu știu unde sunt copiii.

— *Dispari*, Luis!

Anne Wallmer se apropie de ea, dar nu spuse și nu făcu nimic.

— Du-o acasă, ordonă Bermann.

— *Nu mă atinge*, spuse Louise.

— You should go now^[38], zise Natchaya.

O privi. *Trebuia să te lupți*, gândi ea mecanic. *Să lupți. Atunci nu s-ar fi întâmplat multe lucruri.* Se ura pentru gândurile ei. După un moment întrebă:

— Because things can not change anymore?^[39]

Natchaya o aprobă.

În timp ce Anne Wallmer cobora scările, cineva îngâna, abia auzit, o melodie. Se opri și se întoarse. Melodia se auzea din camera din care tocmai ieșise.

— Vino, zise Anne Wallmer.

— Auzi și tu?

— Ce anume?

Merseră mai departe.

— Ce să aud? repetă Anne Wallmer.

— Beethoven... spuse Louise.

Afară ninge ușor. Frigul parcă se mai domolise. Trecură tăcute prin dreptul clădirii mari. Louise îi ceru lui Anne Wallmer celularul și-l sună pe Lederle, la birou. Acesta tocmai vorbea pe celălalt telefon cu Chervel.

— Sună-mă după ce-i găsiți pe Fröbick și pe copii. Trebuie să fie acolo când îl arestați. Indiferent când și unde. Mă auzi? *Trebuie să fie prezentă*, îi zise ea.

Lederle îi promise.

Anne Wallmer zâmbi când îi dădu celularul înapoi.

— Până la urmă obții întotdeauna ceea ce vrei.

— Aparent da.

În același moment răsunară voci în clădirea mai mică. Cineva deschise cu putere o fereastră. Erau voci bărbătești, agitate. Deasupra tuturor se auzeau înjurăturile lui Bermann.

Anne Wallmer se opri și se întoarse. Louise merse mai departe.

Atunci, deodată, nu se mai auzi nimic.

We can not stay, we can not leave.

18

Tatăl ei plecase. Trecu de două ori prin locuință, dar nu găsi nici o scrisoare. Dădu încălzirea la maximum, se dezbracă și deschise radioul. Însă chiar și sub duș o auzi pe Natchaya fredonând „Für Elise”.

Era sigură că folosiseră otravă, nu un cuțit. Dacă vrei să salvezi un om de ceva mai rău decât moartea, nu-i înfigi un cuțit în burtă.

În timp ce se ștergea, se întreba de ce n-o impresiona prea tare moartea celor două surori. Poate fiindcă le compătimea pentru viața pe care o duseseră. Sau poate

pentru implicarea prea mare a femeii în afacerea *Asile d'enfants*.

Încercă să dezlege ițele cu privire la vina ei, la răspunderea ei, dar nu reuși. O fată minoră e vândută de mama ei unor traficanți de carne vie. Probabil într-un bordel din Bangkok, cunoaște un turist neamț, care merge des acolo, special pentru aventuri sexuale. Fata e deja o profesionistă, dar tot minoră. Când ajunge la majorat, o ia de nevastă. Germanul face parte din organizația criminală de intermediere a vânzării de copii. Prin aceasta, o aduc în Germania și pe sora ei. Mama anulează adopția. Dar după câțiva ani, o lasă să plece din nou în Germania. În timp ce Natchaya o apără pe sora ei de o viață ca prostituată minoră, ajută la intermedierea vânzării de copii asiatici unor clienți europeni. E, oare, obligată? Probabil că nu. Atunci de ce face așa ceva? Știe că ceea ce li se întâmplă copiilor mai mari e groaznic, altfel n-ar apăra-o pe sora ei de așa ceva. Știe ce e bine și ce e rău. Atunci *de ce* nu procedează cum e bine?

Poate Katrin Rein avea să găsească un răspuns în cărțile ei de specialitate. Poate trebuia luat în considerare și răspunsul thailandezei: *Because I am part of the men*.

Orice ar fi însemnat aceste cuvinte.

Mai târziu, puse cutia de cafea din frigider în dulapul de pe perete. Apoi caută sub chiuvetă și se așează lângă telefon. Îi creșteau cotele: avea două mesaje.

Katrin Rein voia să discute cu ea. Barbara Franke o ruga să o sune. Ea formă numărul lui Richard Landen. Abia a doua zi era vineri. Mai rămânea mult timp pentru discuții.

Răspunse Tommo. Louise se scuză pentru plecarea atât de bruscă, în urmă cu o săptămână. Dar Tommo nu era supărată. Îl chemă pe Richard. Louise se întrebă unde era telefonul în casa Tommo/Landen. Nu își aminti să-l fi văzut în hol. Pe dulăpior, sub inscripțiile cu „Noroc” și „Prietenie”? Nu. În bucătărie? În bucătărie erau pisica de porțelan și Niksch, dar nici un telefon. În camera de zi?

— Ah, doamnă comisar! spuse Richard Landen.

— Bună, zise Louise.

— Ce mai faceți? Ați fost plecată în concediu?

Ea se strâmbă. La aparat era al treilea Richard Landen, cel ascuns și deprimant.

— Unde vă aflați acum?

Landen nu înțelese imediat. Apoi îi explică. Telefonul era în camera de zi, în dreapta ușii. Nu era un telefon mobil. Era unul cu cablu. Din cauza radiațiilor.

— Vă ajung aceste informații? spuse el râzând, apoi deveni din nou serios. E ceva nou în legătură cu Pham și Taro?

Ea îi spuse că Pham trăia, dar încă nu fusese găsit, și că despre soarta lui Taro nu știau nimic precis.

— Nimic precis... repetă Richard Landen.

Iar îi văzu pe el și pe Pham stând în grădină. Amândoi o priveau tăcuți.

— Și dumneavoastră, spuse Louise după o vreme, plecați în Japonia?

— Da. Măine dimineață.

Îl întrebă dacă soția lui asculta convorbirea. El negă.

— Bine, spuse ea. Asta e bine.

Se ridică și merse la fereastră. Zăpadă, ger și frig oriunde se uita. Grădina în care o așteptau Richard Landen și Pham era verde. Trase draperia și se așeză.

— De ce mergeți în Japonia? O iubiți pe soția dumneavoastră? De ce sunteți uneori atât de simpatic și alteori atât de plictisitor? Ce vreți să spuneți cu *dar deosebit*? Adică e ceva bun sau ceva idiot? Mă ascultați?

— Da.

Louise se ridică din nou. De la fereastra bucătăriei se vedea un magazin cu haine pentru persoane supraponderale. În dreapta era o piață mică, fără nume. Vara, aici se aflau scaune, mese și palmieri în vase de plastic. Iarna, trecătorii mergeau cu capul îndesat între umeri, pentru că în piața deschisă din trei părți era mai întotdeauna curent. Trase și perdeaua de la acest geam și întrebă:

— Când vă mai văd?

Landen tăcu un moment. Apoi spuse:

— Nu știam că ar fi important să ne vedem.

— Poate că e.

Din nou tăcere. După câteva secunde, îl auzi spunând:

— Mă întorc peste două săptămâni.

— Ați spus *eu* sau *noi*?

Landen nu răspunse.

Toate luminile, în afara uneia singure, erau stinse. Atmosfera era plăcută. Mai lipsea Barclay James Harvest. Luă sticla de votcă și o puse în mijlocul mesei.

— Soția dumneavoastră mai rămâne în Japonia?

— Da.

— Mai mult timp?

— Da.

— E lângă dumneavoastră acum?

— Nu.

Era al patrulea Richard Landen. Unul zgârcit la vorbă, surprins și respingător. Era unul care avea să afle abia mai târziu ce intenționase să spună.

— Ea cât rămâne în Japonia?

— Probabil până după nașterea copilului.

— Oh... Se ridică, ocolind masa cu sticla de votcă. Din spate părea și mai ademenitoare decât din față. Mai misterioasă și mai promițătoare. Se așeză și zise:

— Atunci vom avea multă vreme. Ați sunat la mine de trei ori într-o săptămână. Presupun că vreți să vă petreceți mult timp cu mine. Sau nu?

— O să închid acum, Louise.

— Bine.

— Te voi suna după ce mă întorc. Atunci...

Landen se opri.

— Atunci?

— La revedere.

În următoarele minute nu bău nimic. Dorința și necesitatea de a bea aproape că o copleșiră. Dar se gândi că în orice moment putea suna Lederle să-i spună unde se afla Fröbick cu copiii. Ar fi fost o greșeală să bea înainte de asta. Își propuse să bea după.

Privi sticla un sfert de oră, fără s-o atingă. Se simți foarte responsabilă. De câteva ori se întrebă dacă nu era destul să fie numai într-un fel responsabilă. Dar nu cedă vocilor din cap. Pentru a fi mai sigură, puse sticla înapoi sub chiuvetă. Se gândi că, în ultimă instanță, viața era numai o luptă împotriva dorințelor sufletului. Corpul distrugea tot ceea ce își dorea sufletul.

Când se așeză din nou, observă că în *A cincea soție*, cartea lui Mankell, nu mai era decât semnul ei de carte.

Mai târziu se gândi ce voia să însemne: *Vă sun când mă întorc. Atunci...*

În primul rând însemna că, din punctul de vedere al lui Landen, tot ceea ce era de discutat între ei doi mai avea timp să aștepte. Dar asta nu însemna că exista un

atunci. Un atunci, mai vedem..., sau un atunci, mai vorbim..., sau poate un atunci o s-o facem în cearărie mea. Acest atunci însemna că relația lor nu putea fi rezumată numai la propoziția Vă sun după ce mă întorc. Însemna că relația lor era mult mai mult. Își întinse picioarele pe măsută și adormi, mulțumită.

Când se trezi era tot după-amiază. Lumina din cameră încă nu se schimbaseră. Timpul nu trecuse. Își privi picioarele. Se gândi la lăncișoarele de la gleznele thailandezei și simți atingerea pielii ei reci în palme. Ar fi dorit ca *responsabil* să fie termenul potrivit.

Lederle nu sunase. Fröbick, Pham și o fetiță din Poipet încă se mai ascundeau. Ce urma să se întâmple cu copiii o dată ce avea să își atingă țelul sau să ajungă unde voia să ajungă? O dată ce trebuia să plece mai departe fără ei? Avea să le pună călușuri, să îi lege strâns și să-i ascundă în portbagajul mașinii, cum făcuse Calambert cu Annetta? Ori să îi părăsească undeva, în zăpadă?

Și ce avea să se întâmple cu ei dacă era atacat?

Hollerer era pe calea cea bună. Se refăcea pe zi ce trece, dar ceruse să i se scoată telefonul din cameră. Tânărul care își satisfăcea serviciul civil, Roman, spusese că Hollerer voia liniște și timp de gândire. Louise îl înțelese. Roman îi mărturisise:

— Nu vrea nici să-i citesc!

Ea vru să-i spună să încerce cu o carte mai puțin deprimantă ca *Străinul* lui Camus, dar renunță.

— Nu vrea nici vizite, spusese Roman.

— Eu voi veni, totuși.

— Mai bine nu...

Pe la patru îl sună pe Anatol. La cinci era deja în fața ușii. Îi aduse flori, ciocolată, șampanie și arăta și mai tânăr decât atunci, la spital.

— Bună, zise el. Din păcate, nu prea am timp. Se așeză pe canapea. Louisei i se păru că se poartă ca un străin, nu ca data trecută. Cu un fel de timiditate, de parcă s-ar fi temut că avea să fie dat afară.

Ea puse florile pe măsută și șampania în frigider, și-i zise:

— Vino în pat, dar ai grijă de umărul meu...

Mai târziu, stând împreună culcați pe burtă, goi, Anatol îi ținu o disertație foarte lungă despre modul său de a fi. Îi spuse că era frumoasă în felul ei deosebit. Nu i se păruse de la început minunată, pentru că nu era cu adevărat suplă, și părul, de care nu se prea ocupa, nu era grozav. Dar după ce o cunoscuse mai bine, devenise tot mai frumoasă, chiar răpitoare. Și asta pentru că mimica ei, râsul, zâmbetul, corpul și privirea aveau o frumusețe aparte. Aveau ceva cald, sălbatic, trist, ceva unic și autentic, încât nu îți venea să privești în altă parte și să n-o atingi.

Ea se tot gândi ce urmărise cu cele mărturisite. Dar nu-i trecu nimic prin minte.

Atunci, Anatol zise:

— Trebuie să plec.

La șase și zece sună Lederle. Încă nu știau unde se afla Fröbick cu ceilalți copii. Dacă avea mobil, era închis. Bermann și Schneider erau în camera de zi a familiei lui, lângă telefon. Soția nu știa nimic. Nu-i povestiră totul. Numai câte ceva.

— Cooperează... spuse Lederle.

Doamna Fröbick era convinsă că soțul ei avea să sune în curând, din cauza băieților săi. Își iubea băieții și era un tată extraordinar. Cu siguranță urma să sune. Mai ales dacă știa că nu se putea întoarce acasă.

— Un tată extraordinar... repetă Louise.

— Așteaptă, spuse Lederle și trecu pe altă linie. I se păru că era agitat, că respira greu, de parcă ar fi alergat în vreme ce vorbea. Între timp se duse în dormitor și își luă halatul de baie. Atunci reveni și Lederle la telefon.

— Am fost sunat din Villingen-Schwenningen. Au prins-o pe Annegret Schelling. Ai voie să ghicești de trei ori unde era.

— La mama ei.

— La mămica ei care ne întreba mirată ce a făcut Annegret a ei, da... A dracului... *pac!* Scuză-mă. Ai auzit despre fata din Thailanda?

— Am auzit.

— Groaznic, Louise. Groaznic. Eu...

Cineva sună la ușă.

— Un moment, Reiner.

Merse cu telefonul în mână spre intrare. Cineva ciocănea. Se gândi repede cine ar fi putut fi: tatăl ei,

Anatol, Enni, Barbara Franke, Klaus Fröbick. Richard Landen, a cărui soție avea să se întoarcă din Japonia abia după nașterea copilului.

Dar era Katrin Rein.

Oftând, o pofti înăuntru. Avea în mână un geamantan negru de piele, o bluză verde-deschis sub palton și părul blond strâns la spate. Părea neobișnuit de hotărâtă. Când o văzu pe Louise în halat de baie, se înroși.

— Jos cu pantofii! zise Louise. Ceva de băut? În frigider e șampanie. Zâmbi, deși nu prea îi venea să o facă.

Lederle o întrebă cine venise. Ea îi spuse. Atunci terminară convorbirea.

Își vârî telefonul în buzunarul halatului.

— Vreți o cafea?

Katrin Rein zâmbi speriată.

— Oh, nu pot bea cafea! Am un stomac iritabil. Aveți cumva ceai de mușetel?

— Doamne, nu!

— Atunci o să beau apă de la robinet, mulțumesc...

— Asta suportați?

Katrin Rein dădu din cap.

— Apa de robinet din cartierele de la est de linia ferată și Merzhauser, spuse ea, vine de la Uzina de apă din Sternwald. Are o calitate bună și e plăcută la gust. Apa din partea cealaltă a orașului vine din Valea Rinului. E mai dură și nu e grozavă. Dar aici... e atât de bună încât...

— Ați putea să creșteți în ea pești amazonieni.

— Pești amazonieni?

— Da.

— Hm... Eu și peștii amazonieni. Vă puteți imagina așa ceva?

— Ei bine, da... adică, nu. Poate doar pirania...

Și terapeuta, și pacienta izbucniră în râs.

În timp ce umplea paharul cu apă, încerca să își aducă aminte care dintre prietenii ei locuiau la vest de linia ferată. Nu își aminti decât de Bermann și Mick. Mulțumită, închise robinetul.

Se așezară pe canapea, una lângă alta. Katrin Rein își recâștigase hotărârea și autocontrolul. Își scoase din geanta de piele un carnet de notițe și un pix de argint. Luă

o înghițitură de apă, își dresă vocea și spuse că trebuie mai întâi să-și facă o imagine.

— O imagine?

— Da, despre starea în care vă aflați.

— Ah... Louise se ridică și trecu pe unul dintre cele două fotolii care erau de partea cealaltă a măsuței. Își ridică picioarele pe el și își aranja halatul de baie. Nu era momentul potrivit pentru pasul decisiv în căderea ei. Trebuia să se concentreze asupra lui Pham și Fröbick. Să nu bea. Dar *când* era momentul potrivit?

Așteptă în tăcere prima întrebare.

Trei ore mai târziu, se afla iar sub duș. În fața oglinzii, își spuse că poate totul era altfel. Imaginea ei din oglindă și cea a psiholoagei nu erau congruente. Așa arătau alcoolicii în faza incipientă?

Geamul se aburi și imaginea ei dispăru.

În timp ce făcea pipi se gândi că, o dată cu aceste noțiuni ciudate, începea o nouă viață.

Se întoarse în camera de zi tot în halat de baie. Katrin Rein era întinsă pe canapea. Adormise și arăta ca o păpușă – foarte frumoasă, dar și obosită. Avea obraji roșii, iar câteva șuvițe îi ieșiseră din clama cu care era prins părul. Se străduise mult în ultimele trei ore. Ca și când ar fi vrut să o salveze pe Louise oricât ar fi costat-o. Trăsese o linie pe o foaie și o împărțise în trei: *faza incipientă, faza critică și faza cronică. Pe undeva pe aici vă situați*, îi spusese ea, arătând la granița dintre faza incipientă și cea critică. *Sunteți alcoolică, dar vă aflați numai la începutul bolii.*

Al bolii?

Lângă foaia cu însemnări era o alta, cu o listă de numere de telefon ale unor foști alcoolici, dispuși să dea o mână de ajutor. Erau și numele unor grupe de alcoolici anonimi, de linii telefonice specializate și instituții terapeutice. Katrin Rein insinuase discret că, după o cură de dezalcoolizare de două săptămâni, într-o clinică, restul tratamentului se putea desfășura ambulatoriu, acasă. Drumul în jos era mai abrupt decât își închipuise, iar cel de ieșire era mai puțin neplăcut decât crezuse.

Luă pătura de lână și o acoperi. Femeia deschise ochii, dar nu părea că se trezește.

În bucătărie, bău apă de la robinet și mănă o felie de pâine neagră. Iritată, încercă să își amintească de ce și când cumpărase pâine neagră. Apoi își dădu seama că o cumpărase tatăl ei. Se întrebă cum îi mai mergea? Era, oare, pregătit să schimbe trecutul? Avea curaj să se confrunte cu întrebările din urmă?

Se întrebă dacă trecutul era atât de important pentru familia ei încât să influențeze prezentul. I se păru că da. Întrebările se ocupau de problema *Cine era ea?*

Dar poate că mai existau șanse să păstreze legătura cu tatăl ei.

În același moment, telefonul din buzunarul halatului de baie sună. Răspunse imediat. Era Lederle. Fröbick îi contactase.

O mașină a poliției venea s-o ia.

— Sună-mă de pe drum, spuse Lederle.

— *Stai!* Ce e cu copiii?

— Nu știm.

Alergă spre canapea și puse telefonul la baza ei. Katrin Rein nu se trezise. Pe masă era schița cu linia orizontală. Se uită la numele ei. *Fază prodromală, alcoolic-gama, boală.*

În timp ce se îmbrăca, simți lacrimile curgându-i pe obraji.

19

Zece minute mai târziu, stătea în fața polițistei care o ajutase să se ridice, în șopronul din Münzenried. Se prezentă cu numele Zancan. Avea mamă italiană. Louise zâmbi și îi spuse că ea avea tată francez. Și Zancan surâse, apoi o întrebă dacă voia să conducă. Ea zise că nu. Femeia părea că știe unde trebuia să meargă. Puse sirena poliției în funcțiune și o luă prin Wederring, spre Kronenstrasse.

Louise privi afară, în noaptea albă. Apoi îl sună pe Lederle.

— Rolf știe că vin și eu?

— Nu trebuie să știe chiar totul.

Se auziră sunete care semănau a tuse, dar și a râsete.

— Spune-i, Reiner...

— Mai târziu. Acum ascultă...

Fröbick sunase pentru prima dată acasă pe la ora opt seara. Îl lăsaseră să vorbească puțin cu soția lui. Era panicat și plângea. Dar nu voia să se predea. Întrerupsese convorbirea când venise Bermann la aparat. Pentru că nu își închisese mobilul, aflaseră unde era. Se plimba prin Freiburg, în lung și în lat. Dar încă nu reușiseră să îl localizeze cu exactitate. Bermann refuzase intervenția unui elicopter și a unei mașini de poliție.

La opt și douăzeci, sunase din nou acasă. Vorbise cu Bermann și încercase un schimb. Bermann îi spusese că se putea discuta despre unul. Fröbick urma să predea copiii nevătămați dacă avea să primească drum liber și o sută de mii de euro. Bermann se arătase de acord. Avea să se gândească unde și când să aibă loc schimbul și să îl sune înapoi.

— E chiar atât de naiv?

— E *disperat*, spuse Lederle. Nu știe ce să facă și unde să meargă. Soția lui spune că nu va rezista.

După o jumătate de oră, sunase iar. Spunea că schimbase planul, că voia cinci sute de mii de euro și că păstra copiii până nu avea să mai fie urmărit. Bermann îi zisese că îi putea da numai o sută de mii pe moment. Dacă voia mai mult, trebuia să mai aștepte. Fröbick replicase că se mulțumește cu cei o sută de mii și că avea să-l sune. Notase numărul de mobil al lui Bermann, care îi spusese că avea să aducă ceva de mâncare pentru copii. Fröbick îi mulțumise și îi ceruse să vină singur.

În următoarele douăzeci de minute, îl tot apelase pe Bermann și-l plimbase prin Freiburg. Probabil voia să se convingă de faptul că era singur. De mai multe ori îl lăsase pe polițist să-l depășească sau mersese chiar în urma lui. Colegii din mașinile civile ar fi putut să-l atace cu ușurință. Dar Bermann nu voia să periclitizeze viața copiilor. Atâta timp cât nu știau unde se aflau copiii, nu aveau voie să-l aresteze.

Atunci, chiar înainte ca el să o sune, Fröbick îi ceruse lui Bermann să meargă în parcare din sudul lacului Opfinger. Spunea că își schimbase din nou planul. Bermann trebuia să aducă pe lacul înghețat o polițistă tânără, neînarmată, și, împreună cu ea, banii. Acolo avea să primească alte instrucțiuni.

— Vrea să facă schimb cu copiii. Bine, spuse Louise. Nu cumva eu sunt polițista tânără și neînarmată?

— Tu nu ești tânără...

— Rolf n-ar avea nimic împotrivă. Șansa să scape de mine ar fi mare.

Râseră amândoi. Și Zancan râse cu ei.

— Trebuie să închid, spuse Lederle.

— O cunosc, Reiner?

— E acolo, lângă tine.

Lăsaseră în urmă cartierul de locuințe și mergeau pe strada Opfinger, prin partea de sud a pădurii. Nu mai era zăpadă pe șosea. Schelete negre de copaci zburau pe lângă ei. Pădurea părea înghețată în lumina farurilor.

— Nu sunteți obligată s-o faceți, spuse Louise.

Zancan zâmbi. Nu avea mai mult de douăzeci și cinci de ani. Nu era o „femeie-Bermann”. Nu era destul de atrăgătoare, era prea serioasă și cu prea multă siguranță de sine. Era, mai degrabă, o „femeie-Anatol”, dacă exista așa ceva. O femeie cu o frumusețe subpământeană.

— Vă temeți?

— Bineînțeles.

— N-ar trebui s-o faceți.

— Am auzit...

Louise zâmbi. Zancan nu avea să rămână mult timp simplu polițist. Ori avea să își croiască drum în sus pe scara ierarhică, ori să își schimbe, curând, meseria.

Se apropiau de autostrada care tăia aproape perpendicular pădurea orașului. La câțiva kilometri de aici, în sud, era Munzingen. De ce plecase Calambert spre Munzingen? De ce alesese Fröbick lacul Opfinger?

Calambert fugea. În Munzingen ajunsese din întâmplare. Cum tot întâmplare fusese și faptul că ea plecase în direcția greșită. Dimpotrivă, Fröbick avusese motive să aleagă lacul Opfinger. Care erau acestea? Avea nevoie de un loc unde să se poată ascunde bine și de unde să poată fugi cu ușurință. Un loc în care să poată ține totul sub control.

— Cu siguranță e de mult acolo... spuse ea.

— Da, răspunse Zancan.

— Și pentru că el știe că noi știm, știe și că venim fără întăriri. Habar n-avem dacă supraveghează șoseaua Opfinger sau autostrada. Nu putem risca să luăm cu noi întăriri. Putem numai să încercuim zona. O facem?

— Da, spuse Zancan.

— Bine. Cum ați proceda în locul lui?

— Aș despărți copiii.

Louise o aprobă în tăcere. La asta nu se gândise. De ce nu? Doar era simplu. Un copil în mașină, altul undeva, pe drumul pe care și-l alesese pentru a fugi. Ea nu avea să își permită să-l aresteze dacă n-ar fi știut copiii în siguranță. Nici mai târziu nu ar fi îndrăznit.

Cel mai simplu era să îi despartă. Dacă ar fi fost în locul lui Fröbick, ar fi făcut-o. Dar ea nu se gândise la asta.

— Cred că v-ați ales meseria potrivită, spuse ea.

— Mulțumesc, răspunse Zancan.

În același moment, auziră vocea lui Bermann în stație. Striga: *Marie, stai!* Era furios, aproape isteric. Louise oftă și își desfăcu centura de siguranță. Era din nou vechiul Bermann. Își ieșise din pepeni. Dar îi dădea dreptate. În această situație, micul joc al lui Lederle era periculos.

Zancan luă aparatul de emisie-recepție și spuse:

— Ce este?

Bermann țipă să se oprească. Ea se conformă. Bărbatul urlă iar:

— *Te-ai oprit?*

— Da.

Louis deschise ușa. Zancan o privi mirată.

Șeful continuă:

— *Luis, coboară!*

Tânăra polițistă rămase liniștită.

— Rolf, ea e singurul nostru avantaj. El nu știe că ea...

Bermann răcni că n-are timp de discuții.

— Avem nevoie de ea, spuse Zancan.

Bermann zbieră că n-aveau nevoie de o bețivă, că era vorba de viața lui, a ei și a copiilor. Și ei să se bazeze pe o bețivă? Urlă cât putu de tare:

— *Luis, dispari! Marie?*

Tu și Marie? Oare să fie Zancan totuși o „femeie-Bermann”? Nu credea. „Femeile-Bermann” nu ajungeau niciodată în situația în care, teoretic, i s-ar fi împotrivit în vreun fel.

Bermann răcni iar:

— *Marie!*

— Da?

— A ieșit din mașină?

Tânăra nu-i răspunse. Se întoarse spre Louise. Louise o privi și ea. I se părea că-l înțelege pe Bermann. Un răpitor, doi copii mici în apropiere, doi polițiști. Nici ea n-ar fi avut încredere într-un alcoolic într-o astfel de situație. Indiferent cine era. Își aminti că îl înțelesese și în urmă cu două săptămâni, când începuse totul. Îi spusese că se săturase de ea și ea îl înțelesese. Uneori îi înțelegem cel mai bine pe cei pe care nu-i agreăm.

— Dumneavoastră hotărâți, spuse Zancan.

— Noroc, zise Louise.

Mașina se îndepărta încet, ca și când polițista n-ar fi fost tocmai hotărâtă. Apoi, luminile roșii ale pozițiilor dispărură. Louise se întoarse. Ce ar fi trebuit să facă acum? Să sune un coleg și să se întoarcă în oraș? Să meargă pe jos cele câteva sute de metri până la lac și să încerce să fie de folos? Care era direcția greșită și care era cea bună?

De departe se auzeau zgomotele specifice ale autostrăzii. În jurul ei era liniște. Era singură. Singură cu două noțiuni: *faza prodromală* și *alcoolic-gama*. Și un viitor legat de aceste concepte.

În aceste condiții, ce ar fi trebuit să facă?

Începu să-i fie frig. Temperatura scăzuse. Erau minus cinci grade. Dar nu din cauza frigului tremura.

Nu fiecare om ajungea într-o astfel de situație. De ce tocmai ea? În ce moment, în ce punct al vieții cotise înspre acest drum care o adusese aici? Când și ce nu mersese bine? Când începuse totul? Cu Calambert, care încă ar mai fi trăit dacă n-ar fi fost acel abțibild?

Probabil că începuse cu mai mult timp în urmă. Cu Mick. Atunci când se hotărâse să se mărite cu el. Dar și atunci o luase pe un drum greșit. Altfel nu s-ar fi îndrăgostit de el la prima lor întâlnire, când îi spusese că avea un nume ridicol.

Poate că nici nu era important când pornise pe calea greșită. Important era numai că ani de-a rândul nu înțelesese. Nu simțise și nu își corectase direcția.

Se gândi la ceea ce simțea acum. Nimic ce ar fi putut să o ajute mai departe. Numai furie atotcuprinzătoare. Frig. Dorința de a bea. Simțea că era singură. Și mai simțea un fel de satisfacție la gândul că Bermann și Mick n-ar fi putut să țină în apa de la robinet pești amazonieni dacă ar fi dorit.

Ce altceva? Că Niksch nu se mai afla în lumea asta. Simțea teama că Richard Landen nu avea să o sune la întoarcere. Teamă pentru Pham, Bermann, Zancan. O luă spre vest și se întrebă dacă drumul cel bun și drumul greșit nu mergeau, uneori, în aceeași direcție.

Zgomotele autostrăzii erau tot mai aproape. Deasupra pomilor se plimbau, încolo și înapoi, linii luminoase. Luă o pauză să-și tragă sufletul. Apoi alergă mai departe. După trei sute de metri apăru o mașină. Louise nu se opri. Nici mașina nu încetini. Pentru prima dată, îi trecu prin minte că Fröbick putea să nu fie singur. Lederle îi spusese că bărbatul era foarte panicat. Poate că, așa agitat cum era, îl sunase pe profesionistul francez Paul Lebonne. Doar erau de împărțit o sută de mii de euro...

Era un Porsche roșu-închis. O față mică, bătrână, se întoarse în direcția ei când o depăși.

Apoi ajunse pe podul care ducea spre autostradă. În nord era lacul. Zăpada strălucea pe întinderea înghețată, în lumina Lunii, care se afla jos de tot, aproape de linia orizontului. Făcuseră, oare, schimbul? Nu, timpul fusese prea scurt.

Până acum nu fusese prin împrejurimi iarna. Vara, aici era o zonă turistică ocrotită. Acum i se părea neospitalieră și amenințătoare. Era un teritoriu acoperit cu zăpadă, în mijlocul unor păduri negre, desfrunzite. Această regiune uriașă, în care nu prea erau șosele, putea fi înconjurată foarte ușor. Dar să urmărești pe jos pe cineva nu era tocmai floare la ureche. Privi spre malul lacului și spre pădure. Deși undeva, în întuneric, erau zeci de colegi, zona părea părăsită.

Unde să își fi lăsat Fröbick mașina? O posibilitate ar fi fost banda de refugiu a autostrăzii care șerpuia de-a lungul lacului. Încercă să distingă, în luminile farurilor, dacă acolo staționa vreo mașină. Nu văzu nici una. Dar nu putu fi chiar sigură.

Porni mai departe. După pod părăsi șoseaua. Se opri lângă pomi. În parcare staționa Mercedes-ul de serviciu al lui Bermann și mașina poliției, condusă de Zancan. Chioșcul și școala de surfing erau închise. Mai în spate, în direcția locului de unde se exploata pietriș, era parcat un camion acoperit cu zăpadă. Se vedeau pași care

porneau de la cele două mașini spre lac. Alte urme nu se întrezăreau. Nu îndrăzni să iasă în parcare. Dacă ar fi fost în locul lui Fröbick, ar fi supravegheat-o. I-ar fi despărțit pe copii și l-ar fi chemat în ajutor pe profesionistul Lebonne să o păzească.

Se întoarse spre lac. Bermann și Zancan se aflau pe gheața lui, cam la cincizeci de metri distanță de mal. Nu mergeau unul lângă altul. Erau cam trei-patru metri între ei. Bermann ținea în mână o geantă de voiaj neagră. Zancan avea una mai mică, de culoare deschisă. Atunci, Bermann duse mâna stângă la ureche. Se opriră și o luară spre nord.

Faptul că Fröbick îi dirija prin telefon putea să aibă două semnificații: în primul rând însemna că îi vedea și că era, la rândul-i, undeva pe malul lacului. În al doilea, era clar că vorbise în acel moment. Dacă s-ar fi aflat acolo, în apropierea parcării, l-ar fi auzit. Dar în jur nu se auzea nimic.

Alergă fără zgomot la cele două mașini. Se puse în genunchi în spatele Mercedes-ului lui Bermann.

Unde se ascundea Fröbick?

În partea de est a lacului, de-a lungul autostrăzii, era un drumeag. Pe alocuri, pădurea era tăiată. Dacă s-ar fi aflat acolo, singura lui șansă de a scăpa ar fi fost să traverseze autostrada.

Partea de vest era mai greu accesibilă. Trebuia să treci de mașinile care scoteau pietriș, dacă se aflau acolo și pe timp de iarnă. Paralel cu malul, în spatele pomilor, prin pădure, mergea un drum. Nu își mai amintea dacă avea lățimea unei mașini.

Mai înspre nord începea zona protejată. De acolo cu greu se putea vedea capătul lacului, unde erau Bermann și Zancan. Mai ales pe timp de noapte. Și, în afară de asta, nu prea erau drumuri. Următoarea șosea era destul de departe.

Cu siguranță se ascundea în partea de sud a lacului. Poate mai spre vest, după cariera de pietriș.

Să-l caute? Să aștepte?

Chiar avu de gând să o ia din loc, când văzu că una dintre cele două siluete de pe lac se opri. Era Zancan. Bermann îi dăduse geanta și se îndreptă singur spre nord. Asta îi confirma presupunerea. Fröbick nu avea să-l lase pe Bermann să se apropie de el. Avea să facă tot posibilul

ca polițistul să se îndepărteze de locul în care se afla. Era aici, aproape de ea.

Auzi pași. Cineva se apropia rapid de mașina lui Bermann, din partea cealaltă. Zgomotul pașilor era secondat de o respirație sacadată, ca după o fugă zdravănă.

Louise scoase pistolul din teacă. Două gloanțe. Se înjură în gând. Ar fi trebuit să aștepte. Trebuia să se fi ascuns după un copac și să fi observat în ce direcția alerga Zancan. Ea ar fi condus-o la Fröbick. Acum, Fröbick venea spre ea.

Își închise ochii și se concentrează asupra sunetelor. Deodată, se estompară. Fröbick – dacă el era – ajunsese la mașină. Trecură câteva secunde fără să se întâmple nimic. S-o fi observat, oare? Sau era preocupat să constate dacă Bermann și Zancan îi îndeplineau ordinele?

Își întoarse încet capul spre lac. Pe Bermann nu-l văzu, iar Zancan nu se mișca. De partea cealaltă a mașinii se auzeau bătăi ușoare. Pentru numele lui Dumnezeu, ce făcea?

Atunci își dădu seama. Înțepa cauciucurile roților din spate ale Mercedes-ului. Imediat auzi sâsâitul aerului care ieșea din anvelope. Apoi din nou pași. Fröbick avansa până la roțile din față. Îi veni să râdă. Situația era ilară. Un răpitor care se tira în jurul mașinii poliției, iar pe partea cealaltă, un *alcoholic-gama* cu numai două gloanțe în arma din dotare.

Și iar se auziră acele lovituri și apoi sâsâitul.

Se gândi la descrierea făcută de Lederle lui Fröbick. Un bărbat disperat, aproape panicat. Un individ care făcea planuri la repezeală și apoi le anula, și care se lăsase convins de Bermann să coboare suma de la o jumătate de milion la o sută de mii de euro.

Simți că începea să se relaxeze.

Iar distinse pași. Atunci îl văzu. Era mic, rotofei, cu o jachetă galbenă. În mâna dreaptă ținea un briceag. Trecu la doi metri de ea, fără s-o observe. Ea îi simți mirosul de transpirație și îi văzu fața palidă. Fröbick se puse în genunchi lângă mașina Mariei Zancan. Vru să înțepa anvelopa, dar se opri. Louisei îi trebui ceva timp să înțeleagă ce se întâmpla.

Plângea.

Ridică arma și strigă:

— *Hei!*

Bărbatul se întoarse. Avea gura larg deschisă, îi curgea nasul și avea obraji uzi de lacrimi. Îl recunoscuse imediat. Era șoferul Sharan-ului.

— Tu ești Fröbick?

El dădu din cap.

Louise se ridică.

— Jos cuțitul!

Fröbick îl închise și i-l aruncă. Tremura necontrolat.

— În sfârșit, zise el.

— Da, confirmă ea, și căzu în zăpadă.

Fröbick nu ceruse nici un ajutor. Era singur. Nici pe copii nu-i despărțise. Stăteau în mașina lui, la intrarea în cariera de pietriș.

Louise îl sunase pe Bermann pe celular. El și Zancan alergaseră să ia copiii. Fröbick era culcat pe burtă, în zăpadă, pe malul lacului. Oricum, Louisei nu i se părea că ar fi îndeajuns de incomod pentru tot ceea ce făcuse. Și nici nu avea la ea cătușe.

Îl percheziționase, dar nu găsisese alte arme asupra lui. Numai briceagul. În portofel avea pozele băieților lui și patru sute zece euro.

Stătea lângă el, privind spre lac și așteptându-i pe Bermann și Zancan. Deodată, tot aerul se umplu de sunetele sirenelor poliției. Chiar și zăpada părea a fi albastră. Agitația era mare. Colegii îl luară în primire pe Fröbick. Anne Wallmer și Schneider o întrebară ceva, dar ea nu avu chef să le răspundă. Cineva îi smulse pistolul din mână. Sosiră ambulante. În gălăgia de motoare și sirene se auzi plânsul de copil. Zancan o ducea pe fetița din Poipet, iar Bermann pe Pham. Fata plângea. Ambii copii erau prea subțiri îmbrăcați, nu aveau căciuli și obraji le erau roșii de frig. Dar păreau nevătămați.

Zancan o îmbrățișă în trecere. Bermann se opri în fața ei și, pentru un timp, nu spuse nimic. Apoi se înclină și zise:

— Bine.

Louisei i se păru că acest cuvânt cuprindea în el multe altele. Vorbe ca: *Ai avut dreptate. Îmi pare rău. Mulțumesc. Bine că nu m-ai ascultat. Ne-ai arătat încă o dată că avem nevoie de tine. Ne bucurăm dacă te vei întoarce la noi. Dar acum va trebui să pleci. Îți doresc toate cele bune.* Astfel de cuvinte.

— Bine, îi zise și ea.

Pham scoase un sunet care semăna cu *bine*. Se uita la ea cu un deget în gură. Nu știa dacă o recunoscuse. Ea aștepta ca Bermann să-l pună jos. Atunci l-ar fi luat de mână și l-ar fi dus la unul dintre medici. L-ar fi învelit cu o pătură și ar fi avut grijă să ajungă la niște oameni buni. Dar Bermann nu îi dădu drumul, și nici nu părea că avea de gând să o facă. Louise îl mângâie pe Pham pe obraji. Avea pielea rece și netedă. Copilul nu reacționa. Doar o privea, cu ochii mari. Atunci își retrase mâna. Își aminti cuvintele thailandezei, că nu putea să schimbe lumea. Dar îi salvaseră pe Pham și pe fetița din Poipet. Însemna ceva să salvezi unul sau doi oameni. Însemna foarte mult, când te gândeai ce repede puteai pierde pe cineva.

Băiețelul se întoarse spre Bermann. Îi atinse mustața cu un deget.

— Îți place? întrebă Bermann.

Pham rosti ceva în vietnameză.

— Dacă aș ști ce spui... zise Bermann.

— Te-a întrebat dacă tu ești noul lui tată, spuse Louise.

Pe la unu, toate formalitățile fuseseră încheiate. Bermann îl dusesse la el acasă pe Pham și se întorsese la birou. Lederle plecă pe la unsprezece, cenușiu și stors de vlagă. Lăsaseră discuțiile pentru mai târziu. Plecă și ea, fără să își ia rămas-bun de la Bermann sau Almenbroich. Zancan fugi după ea și-i spuse:

— Vă duc eu acasă!

Începutul unei minunate prietenii, își zise Louise, epuizată. Adormi în cele cinci minute de mers cu mașina.

— Mult noroc, îi ură tânăra polițistă și o îmbrățișă.

Bucătăria lui Ronescu era luminată. Când trecu pe lângă ușa lui, auzi televizorul mergând. Katrin Rein plecase. Schița cu acea linie și cu toate noțiunile acelea nu mai era. O luase cu ea. Louise se aruncă pe canapea, se întoarse pe spate și își întinse mâinile și picioarele. O urmăreau ochii negri ai lui Pham. Atunci auzi telefonul.

— Deja dormi?

— Nu.

— Bine, spuse Lederle. Vreau s-o știi și tu. Ești importantă pentru mine și de aceea trebuie să afli de pe acum.

Nu Antonia avea cancer, ci el. De un an și jumătate se prefăcuse în fața lor. Numai Almenbroich și, de puțin

timp, Bermann știa. Nimeni altcineva.

Nu Antonia era bolnavă, ci el.

Louise se ridică. În mintea ei era Pham, nu Lederle. Oricât se străduia, nu putea simți nimic în legătură cu cele spuse de el. În subconștientul ei erau numai sentimente pentru Pham și Taro, pentru Natchaya, Fröbick, maestru și Richard Landen. Pe de altă parte, abia avea puterea să se mai miște.

Nu Antonia are cancer, se gândi ea, *ci Reiner*. Se văzuseră aproape zilnic, un an și jumătate, iar ea nu știuse prin ce trecea. Era cu totul alt om decât cel pe care și-l imaginase alături de ea.

Ar fi preferat să n-o fi sunat. În mintea ei nu era loc, acum, pentru grijile altora.

— Nu e prea mare, spuse Lederle.

— Ce anume?

— Tumoarea.

— Unde e?

— În intestin. Dar o termin, nu-ți face probleme. Până acum, nu sunt metastaze... Nu vreau să te mai încarc cu probleme mărunte. Vezi, trebuie să fim tari, amândoi...

— Îmi pare rău.

— Da, și mie. Dar o să reușim. E prea slab pentru mine. Nu are nici o șansă. Așa trebuie să vedem lucrurile, Louise. Învingem.

Ea închise telefonul. *Da*, se gândi, *învingem*. Se ridică, luă sticla de țuică de sub chiuvetă și coborî la parter.

20

Luna februarie rămase rece. Abia pe la începutul lui martie se încălzi. Când se întoarse în Freiburg, zăpada și gheața se topiseră. Una dintre cele mai reci ierni ale ultimului deceniu se apropia de sfârșit.

Hugo Chervel îi adusese Mégane-ul. În cutia poștală erau cheile, factura și o felicitare cu salutări și numărul de casă în fața căreia se afla mașina. Automobilul roșu avea capota și una dintre uși albastre. În bord încă se vedea urma unui glonț. Cumnatul lui Chervel îi montase chiar și un radio în stare bună.

Totuși, își propuse să-și cumpere în acea primăvară o mașină nouă. Schimbările din viață aveau nevoie de simboluri. O mașină era un simbol potrivit. Schimbările erau perceptibile. Se puteau vedea, auzi, mirosi și simți cu mâinile. Mașina era o marcă a verii continue. O decapotabilă...

Pe robotul telefonului erau nouă mesaje. Numai atâtea încăpuseră. Barbara Franke și Enni întrebară de două ori unde era și de ce nu dădea nici un semn de viață. Tatăl ei spunea: *E duminică dimineață. Louise, pentru numele Domnului, unde ești?* Richard Landen se întorsese și ar fi dorit să afle cum se terminase totul. Anatol și Katrin Rein sunaseră cam pe aceeași temă, cu mici variațiuni: *Bine ai venit!* Katrin mai adăugase: *Ați reușit cu dezintoxicarea. Veți răzbi și cu celelalte.*

Lederle îi spunea că se simte iar puțin mai bine. Spera că și ea. Își ceru din nou scuze că o mințise atâta timp. Vocea lui părea obosită. Nu mai era atât de optimist ca data trecută, când spusese că avea să învingă boala. Tăcu un moment, apoi zise:

— *Ce fel de societate suntem noi, Louise? Duminică mă urc pe Schlossberg, privesc orașul de sus și mă întreb: Ce fel de societate suntem? Când ne ocupăm de ceea ce e important? Când discutăm despre valori și nu despre impozite, taxe și bursă? Unde sunt copiii, Louise? Privesc spre orașul meu și spre țara mea și mă întreb: unde sunt cei cincizeci și doi de copii asiatici? Și toți ceilalți despre care nu știm nimic? Câți au ajuns în Freiburg? Câți au ajuns aici, sub ochii mei, în ghearele unor pedofili? Ce fel de societate suntem, când producem astfel de boli și perversiuni și apoi nu avem nici măcar curajul să recunoaștem că le-am produs? Agresiunea asupra minorilor nici măcar nu trebuie anunțată...*

Aici se terminase banda.

Își goli geanta de voiaj, o umplu din nou și plecă. Lederle trebuia, ca de altfel toți cei care o sunaseră, să mai aștepte câteva săptămâni.

Mégane-ul mergea ca și când nu i se întâmplase nimic. Încă un motiv să scape de el.

În Zillisheim își cumpără pâine și fructe și bău o cafea cu lapte într-un bar întunecos. La două mese erau bărbați în vârstă, care jucau cărți. Între buze aveau țigări și în fața lor câte o băutură și o cafea. Râdeau și vorbeau

mult și mai puneau câte o carte jos. Își imaginase întotdeauna că și tatăl ei ar fi putut cândva să își petreacă diminețile într-un bar, bând tărie și cafea și jucând cărți. I-ar fi plăcut, dar nu știa de ce.

Când ieși, începu să plouă.

În ultimele săptămâni vorbise la telefon de două ori cu Lederle, o dată cu Almenbroich și o dată cu Justin Muller. Jean Berger și francezul care ar fi omorât-o pe Natchaya dacă femeia nu ar fi intervenit erau încă fugari. Șoferul Audi-ului, care fusese arestat împreună cu Steiner și soția acestuia, în Vosgi, nu spunea nici un cuvânt. Pe colegii francezi nu-i interesa. În baza amprentelor digitale îl puteau acuza de două jafuri grave din anii 1999 și 2000.

Paul Lebonne fusese arestat la sfârșitul lui februarie în Casablanca și adus în Franța. Recunoscuse că lucrase ca îngrijitor la *Asile d'enfants* și că fusese la Kanzan-an și la acea gospodărie din apropiere de Münzenried. Negase orice amestec în intermedierea de adopții ilegale și vânzarea de copii asiatici în scopuri sexuale. El crezuse că acei copii erau adoptați în mod legal. Nu auzise niciodată despre un călugăr pe nume Taro.

Nici Annegret Schelling nu știuse ce se întâmpla, de fapt, cu copiii de care avusese grijă la Kanzan-an și apoi la acea gospodărie de lângă Münzenried. Și ea credea că era vorba despre adopții legale. Nu avusese acces la liste cu nume și adrese, ori la alte acte. Toate acestea erau păstrate la Jean Berger, în Basel. Abia după confruntarea cu Louise, după Kembs, își dăduse seama că ceva nu era în ordine la *Asile*. După ce Steiner îi îngrijise rana de la cap, părăsise *Asile d'enfants* și se retrăsese la mama ei. Nu auzise niciodată numele *Taro*. Steiner, medicul german, recunoscuse că era angajat să trateze copiii și că se sustrăsese de la plata unor taxe la fisc. Da, se specializase ca oftalmolog, dar în sufletul lui rămăsese pediatru. Copiii fuseseră aduși la el cu diverse afecțiuni: viroze, infecții gripale, alergii, o dată chiar și rubeolă. Uneori plecase el la Kanzan-an sau la Münzenried. Le făcuse vaccinurile de rutină, le dăduse sfaturi în privința alimentației și a unor probleme psihice.

Soția lui nu rostise nici un cuvânt de când fusese arestată. Nici Teresa, servitoarea filipineză a lui Steiner, nu spusese nimic, probabil din loialitate față de cei doi. Pentru că nu avea drept de ședere, era numai o problemă

de timp până când colegii francezi urmau să afle tot ceea ce știa.

Polițiștilor germani le era oricum indiferent. Ei îl aveau pe Fröbick și acesta nu se oprea din vorbit. Cele spuse de el confirmau toate presupunerile lor. Zeci de copii asiatici, al căror număr exact nu se știa, fuseseră vânduți unor părinți vest-europeni, unor pederasta sau unor pedofili. Cel puțin patru dintre fetele mai mari erau închiriate în scopuri sexuale în Franța, Belgia, Germania sau Elveția. Jean Berger înființase organizația și o conducea din Basel. Harald Mahler o condusesese de aici, de la fața locului. Lebonne, Schelling, Steiner, Fröbick, toți fuseseră informați și știuseră ce se întâmpla cu minorii. Fröbick, Lebonne și Schelling întreținuseră și ei relații sexuale cu copii mai mari, aduși special pentru exploatare de acest gen în Europa. Steiner chiar le trata bolile, dar le mai făcea periodic teste HIV, le îngrijea rănile din zonele genitale și anale, și le asigura anticoncepționale fetelor.

În ceea ce-l privea pe Taro, Fröbick confirmase cele spuse de Natchaya. Călugărul văzuse ceea ce făceau cu ea Lebonne și Mahler. Îl surprinseseră, îl bătuseră, iar el fugise. Fröbick nu știa ce se mai întâmplase, pentru că el rămăsese la Kanzan-an, în timp ce profesioniștii francezi, și, mai apoi, Mahler și Lebonne, îl căutaseră pe Taro. Mahler îl informase mai târziu că *totul era în ordine*.

Nici el nu le putea spune ce se întâmplase cu Taro. De ce oare nu se destăinuise maestrului? De ce fugise zile la rând prin zăpadă și se depărtase tot mai mult de Kanzan-an? Natchaya îi spusese: *He saw the men with me. He watched what we did.*

He watched...^[40]

Roshi spusese: *In Taro doubt. Many questions.*^[41]

Ce se întâmplase cu el în timp ce îi urmărise pe Natchaya și cei doi bărbați? Nu aveau să afle niciodată.

Încă ceva nu putea – sau nu voia – Fröbick să spună: numele clienților de la *Asile d'enfants*. Pe acelea le cunoșteau numai Mahler și Berger, susținea el. Dar cel care știa era Hans-Joachim Gronen, proprietarul gospodăriei de lângă Münzenried: un vechi prieten al lui Mahler, care avea un bar în Bangkok și era amestecat în afaceri legate de prostituție.

Cea mai dificilă era coordonarea cercetărilor făcute de autoritățile germane cu cele ale autorităților franceze. Funcționari înalți se perindau de colo-colo. Ministerele de Externe presau mersul investigațiilor. Cu toate astea, sau poate întocmai de aceea, totul durase prea mult. Acum, pentru că între cele două autorități cooperarea devenise oficială, totul era și mai complicat.

Asfaltul care ducea prin pădure, de la Zillisheim la Illfurth, strălucea mat. Nu mai ploua, dar cerul era acoperit. Poarta de lumină era cenușie. Își propusese să meargă la mormântul lui Niksch, imediat ce avea să se întoarcă. Apoi voia să stea de vorbă cu mama și surorile lui. Să le explice că siguranța unei familii nu consta în faptul că aceasta avea un polițist. Gropile din drumul cu pietriș erau pline cu apă de ploaie sau cu cea provenită din topirea zăpezii. În parcare nu se afla nici o mașină. Pentru moment, se gândi la Richard Landen, dar consideră că era mai bine să-l uite.

Încercase de mai multe ori să-l viziteze pe Hollerer, sau măcar să stea de vorbă cu el la telefon. Dar polițistul nu voia să fie nici vizitat, nici sunat. Nimeni, nici măcar Ponzelt sau prietenii din Liebau, nu ajunseseră la el. După spusele lui Roman, băiatul în serviciu civil, suferea de grave depresii. Imediat ce putuse fi transportat, fusese internat într-un spital din Kaiserslautern. De acolo fusese apoi mutat, pe la sfârșitul lui februarie, într-un centru de reabilitare.

Dar ea nu avea să-i permită și lui să dispară din viața ei.

Când văzu mănăstirea Kanzan-an, simți lacrimi în ochi. De departe arăta ca de obicei. Părea că nimic nu se schimbase. Chiar și pisica sură apăru pe pajiștea deluroasă. Ajunse în fața porții de la intrare și privi în sus, spre fereastra la care îl văzuse pe Pham pentru prima dată. Nu trebuia să-și facă griji în legătură cu el și fata din Poipet. Fetița fusese luată de cunoștințe ale Barbarei Franke. Băiatul avea să rămână la Bermann, în familia lui. De altfel, acum nu se mai numea Pham, ci Viktor. Devenise un fel de simbol...

Din punctul de vedere al lui Bermann, sistemul fusese pus în ordine. Cazul rezolvat. Învinseseră. Fuseseră uitați morții, dispăruții și întrebările fără

răspuns. Bermann era un maestru în a se concentra asupra celor disponibile și a le ignora pe cele indisponibile. El unise toate bucățile existente ale puzzle-ului. Pe cele absente le prescrisese. Nu se observa că poza nu era completă și nici corectă sută la sută. Era conformă realității și numai asta conta.

Numea acest lucru *raționalizarea datelor*. Tot ceea ce era în plus era înlăturat. Astfel se păstra renumele secției pe care o conducea. Deja avuseseră loc alte infracțiuni. Următorii morți și dispăruți așteptau să fie uitați. *Așa funcționează sistemul*, spunea Bermann, referindu-se la societate și mass-media, la Vest și la viață. Că nu se clarificase unde ajunseseră cincizeci și șase de copii asiatici între unu și nouă ani, că unii dintre ei erau abuzați sexual, astea aveau pentru el și pentru sistem un caracter trecător. Erau ceva abstract. Copiii nu aveau identitate, nu aveau chip. Cine nu avea chip nu exista.

Louise se întoarse și privi spre ceainărie. De data asta nu se auzeau bătăi de gong. Se întrebă unde ar fi putut să se afle maestrul. Chiyono îi spusese, la telefon, că jumătate dintre călugări și călugărițe părăsiseră mănăstirea în ultimele săptămâni, din cauza evenimentelor de la *Asile d'enfants*. Numai ea, Georges și câțiva mai rămăseseră. Și, bineînțeles, maestrul.

We drink tea, we talk. Louise își propuse să-i povestească bătrânului despre copii și să-i pună întrebările pe care și le pusese Lederle.

O găsi pe Chiyono în micul birou. Călugărița se înclină în fața ei, apoi își dădură mâinile și se așezară.

— Nu eram sigură că veți veni, spuse ea. Părul îi era cu un centimetru mai lung decât fusese data trecută. Un alt plasture îi fixa rama ochelarilor.

— Nici eu. Dar acum sunt aici. Am timp destul.

— Mă bucur.

— Vă avertizez, am multe întrebări!

— Excelent! Îmi va face bine să mi se pună iar întrebări. Asta te păstrează tânăr și te determină să gândești. Să nu uit... în urmă cu câteva zile s-a interesat de dumneavoastră un bărbat.

— Un bărbat?

Chiyono zâmbi. Înalt, slab, cu un palton negru. Vorbise ceva în japoneză cu maestrul. Apoi bătrânul îl trimisese la ea. Bărbatul întrebase dacă auzise ceva de

Louise. Dacă sunase ori mai fusese acolo, la Kanzan-an. Nu îl putuse ajuta, și atunci plecase.

— E posibil să revină, spuse Chiyono.

Louise aprobă, dând din cap. Se gândea la propoziția cu *atunci* a lui Richard Landen și că acest *atunci* era încă important pentru el. *Mâine, mai târziu și atunci...* Ce om!

— N-are decât... spuse ea.

— Ce facem dacă apare?

— Vorbim cu el...

Femeia râse. Se ridică și se îndreptă spre ușă.

— Veniți! Am pregătit pentru dumneavoastră o chilie în sectorul călugărițelor.

Louise zâmbi. Până la urmă ajunsese la călugărițe. Chiar dacă numai pentru început.

Le mulțumesc tuturor celor care m-au sprijinit în scrierea acestui roman, în mod special doamnei Petra Eisele, de la editura O.W. Barth, fără inițiativa căreia n-ar fi existat această carte, Secției de Criminalistică a Poliției din Freiburg, mai ales lui Karl-Heinz Schmid, pentru sprijinul fenomenal acordat, agentului meu, Uli Pöppel, pentru feedback-ul amănunțit și prietenia cu care s-a îngrijit de apariția cărții, precum și soției mele, Chiara Bottini, pentru nenumăratele discuții pe tema manuscrisului. Eventualele greșeli mi se datorează exclusiv mie.

OLIVER BOTTINI

Crimă Zen

Oliver Bottini, născut în 1965 la Nürnberg, studiază la München Literatură germană contemporană, Limba italiană și Psihologia publicității și a marketingului. De zece ani practică QiGong și Kung Fu și trăiește ca autor și redactor, împreună cu soția sa, în Munchen. A publicat, până în prezent, trei romane care o au în centrul lor pe Louise Boni.

Louise Boni, comisar-șef al poliției din Freiburg, secția Criminalistică Delicte capitale, 42 de ani, divorțată, se află în fața unui alt sfârșit de săptămână trist, înconjurată de umbrele trecutului. Dar telefonul șefului ei îi tulbură amintirile despre cei morți și timpuri apuse, iar Louise primește cel mai ciudat caz din cariera sa de polițistă: trebuie să-l găsească pe călugărul japonez care bânuie, numai în sandale și sutană, prin peisajul de iarnă de la nord-est de Freiburg, și să afle ce are de gând. Pornește fără prea mare tragere de inimă. Când îl întâlnește pe călugăr, își dă seama de două lucruri: e rănit și fuge de cineva.

Întâmplările se precipită și un polițist moare. Louise ajunge pe urmele unei îngrozitoare crime, care îi schimbă viața.

OLIVER BOTTINI

CRIMĂ ZEN

Oliver Bottini, născut în 1965 la Nürnberg, studiază la München Literatură germană contemporană, Limba italiană și Psihologia publicității și a marketingului. De zece ani practică QiGong și Kung Fu și trăiește ca autor și redactor, împreună cu soția sa, în München. A publicat, pînă în prezent, trei romane care o au în centrul lor pe Louise Boni.

Louise Boni, comisar-șef al poliției din Freiburg, secția Criminalistică Delicte capitale, 42 de ani, divorțată, se află în fața unui alt sfîrșit de săptămîină trist, înconjurată de umbrele trecutului. Dar telefonul șefului ei îi tulbură amintirile despre cei morți și timpuri apuse, iar Louise primește cel mai ciudat caz din cariera sa de polițistă: trebuie să-l găsească pe călugărul japonez care bîntuie, numai în sandale și sutană, prin peisajul de iarnă de la nord-est de Freiburg, și să afle ce are de gînd. Pornește fără prea mare tragere de inimă. Cînd îl întîlnește pe călugăr, își dă seama de două lucruri: e rănit și fuge de cineva.

Întîmplările se precipită și un polițist moare. Louise ajunge pe urmele unei îngrozitoare crime, care îi schimbă viața.

www.tritonic.ro
<http://tritonicnews.blogspot.com>

t...
TRITONIC

virtual-project.eu
crime scene

^[11] (aprox.) „Nu încălzire. Nu încălzire în Kanzan, nu încălzire aici.” (n. tr.).

^[12] (aprox.) „Kanzan-an fondată acum treizeci de ani... Fondată în memoria budistului chinez pe nume Kanzan. Fără lumină electrică în Kanzan, fără lumină electrică aici. Fără mașină în Kanzan, fără mașină aici. Kanzan poet, noi poeți. Kanzan cerșetor, noi cerșetori. Kanzan râde, noi râdem. Înțelegeți?” (n. tr.).

^[13] (aprox.) „Râsul important în Kanzan. Kanzan singur, Kanzan amuzat, Kanzan răs. Taro nu răs. Nu răs în Taro. În Taro îndoială. Îndoială. Înțelegeți? Multe întrebări. Suflet în om? Unde? Cum arată? Taro multe întrebări. Când Taro copil, tatăl moare. Călugării dau orez și prăjitură și fruct pentru sacrificiu. Taro spune: *Tată mort, cum să mănânce?* Călugării spun: *Sufletul tată mănâncă.* Taro spune: *Unde suflet? Suflet în trupul tată? Din ce compus suflet? Cum arată?* Multe întrebări. Taro spune: *Buddha Shakyamuni a zis: Totul gol. Shunyata. Totul nimic. Dar în om ceva. Ceva de văzut, ceva de auzit.* Taro venit aici pentru răspuns. Poate acum Taro plecat după răspuns.” (n. tr.).

^[14] (aprox.) „Tu vezi Taro?” (n. tr.).

^[15] (aprox.) „Taro rănit. Polițist bătrân rănit. Polițist tânăr mort. Taro dispărut.” (n. tr.).

^[16] (aprox.) „Taro zensu – elev Zen. Zensu nu rănesc oameni. Zensu caută natura Buddha. Caută propria natură. Caută *shunyata*.” (n. tr.).

^[17] (aprox.) „Natura lui Buddha în fiecare bărbat.” (n. tr.).

^[18] (aprox.) „La fel și în fiecare femeie?” (n. tr.).

^[19] (aprox.) „Nu. Fără copii în Kanzan-an.” (n. tr.).

^[20] Republica Dominicană, (n. tr.).

^[21] (aprox.) „Ai găsit pe Taro?” (n. tr.).

^[22] „Nu. Îmi pare rău.” (n. tr.).

^[23] (aprox.) „Ai venit singură...” (n. tr.).

^[24] „Am nevoie de ajutorul dumneavoastră.” (n. tr.).

^[25] (aprox.) „Bem ceai, vorbim.” (n. tr.).

^[26] „Copiii.” (n. tr.).

^[27] (aprox.) „Vorbește cu Chiyono. Chiyono are grijă de oaspeți.” (n. tr.).

^[28] (aprox., în context) „Asta aș vrea și eu să știu.” (n. tr.).

^[29] „Voia să plecăm.” (n. tr.).

^[30] „Din țară?” (n. tr.).

^[31] „Din țară. Eu. Areewan...” (n. tr.).

^[32] „El a zis: *Du-te acasă. Du-te la familia ta. Lucrurile s-au schimbat acum.* Eu am spus: *Tu ești familia noastră. E prea târziu ca lucrurile să se schimbe.* Iar el a zis: *Adio, draga mea.*” (n. tr.).

- ^[23] „Când e prea târziu, lucrurile nu se mai pot schimba.” (n. tr.).
- ^[24] „El ne-a adus în lumea lui. Noi nu putem trăi în lumea lui. Nu putem trăi în lumea lui fără el. Fără el nu putem rămâne, nu putem pleca.” (n. tr.).
- ^[25] „Nu a fost nici un bărbat. Am luat-o pe Areewan din Thailanda ca să o protejez. Acum nu o mai pot proteja. Acum vor veni bărbații.” (n. tr.).
- ^[26] „Poți tu să o protejezi?” (n. tr.).
- ^[27] „Dar poți să o protejezi?” (n. tr.).
- ^[28] „Atunci bărbații vor veni. În viața asta, eu și Areewan aparținem bărbaților. Poate că în următoarea ne vom aparține nouă.” (n. tr.).
- ^[29] „Pentru că eu sunt parte din bărbați.” (n. tr.).
- ^[30] „Eu nu pot explica. Poate poți tu?” (n. tr.).
- ^[31] „Nu înțeleg.” (n. tr.).
- ^[32] „Da, poate.” (n. tr.).
- ^[33] „Ar trebui să pleci acum.” (n. tr.).
- ^[34] „Călugărul... (...) Știa.” (n. tr.).
- ^[35] „I-a văzut pe bărbați cu mine. A urmărit ce am făcut.” (n. tr.).
- ^[36] „E un șopron.” (n. tr.).
- ^[37] „Ce anume?” (n. tr.).
- ^[38] „Ar trebui să pleci acum.” (n. tr.).
- ^[39] „Pentru că lucrurile nu se mai pot schimba?” (n. tr.).
- ^[40] „I-a văzut pe bărbați cu mine. A urmărit ce am făcut. A urmărit...” (n. tr.).
- ^[41] (aprox.) „În Taro îndoială. Multe întrebări.” (n. tr.).

Table of Contents

PROLOG

I. CĂLUGĂRUL

1

2

3

4

5

6

II. KANZAN-AN

7

8

9

10

11

III. ASILE D'ENFANTS

12

13

14

15

16

17

18

19

20

Table of Contents

PROLOG	6
I. CĂLUGĂRUL	11
1	12
2	21
3	32
4	45
5	61
6	71
II. KANZAN-AN	76
7	77
8	94
9	105
10	114
11	127
III. ASILE D'ENFANTS	144
12	145
13	154
14	167
15	177
16	185
17	191
18	206
19	214
20	224